

WHEN SHE UNRAVELS

A DARK MAFIA ROMANCE

GABRIELLE SANDS

GABRIELL SALDAS

E

ÇÖZÜLDÜĞÜNDE

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

GABRIELLE SANDS

GS

İÇERİK UYARISI

Lütfen bu kitabın yetişkinlere yönelik grafik sahneler içerdığını unutmayın.

Tetikleyici Uyarılar: dub-con, adam kaçırma, şiddet tasvirleri, boğulma tehlikesi, cinsel saldırı (geçmişte yapılan göndermeler).

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Bölüm 30

Bölüm 31 Bölüm

32 Bölüm 33

Bölüm 34 Bölüm

35 Bölüm 36

Sonsöz

Gabrielle Sands'in

Düşmüşler Serisinin Sonraki

Kitabı Teşekkür

BÖLÜM 1

VALENTINA

MAMMA henüz on sekiz yaşındayken New York'un en önemli patronlarından biriyle evlendi. Böyle evlilikler asla kolay değildir ama herkes onun bu rol için doğduğunu söylerdi. Papà'nın karşısına çıkardığı her zorluk karşısında gösterdiği metanet, ona güvenilir, kırılmaz ve tamamen soğukkanlı biri olarak ün kazandırdı. Adı Pietra bile İtalyanca'da taş anlamına geliyor.

Tıpkı onun gibi mükemmel bir mafya karısı olarak yetiştirildim ama Lazaro ile olan evliliğimde parçalanıyorum. Annem granitse, ben de sabuntaşı olmalıyım. Kocamla bodrumda geçirdiğim her gece beni parçalıyor.

Yakında hiçbir şey kalmayacak.

Gözlerimi alyansımdan ayırıp etrafıma bakıyorum. La Trattoria'nın özel yemek odasının her zaman gösterişli olduğunu düşünmüşümdür. Lüks, çoğu dürüst insanın yüzünü kızartacak kadar göz önündeydi, ama ne hikmetse, bunlardan çok azı ağır ahşap kapıları geçmeyi başarıyordu. Mavi ipek kaplı duvarlar, alçı tavan, üç katmanlı bir avize ve o saçma zemin. Granit, mermer ve travertenle yapılmış karmaşık bir çiçek tasarımı. Sadece zemin bile çoğu insanın evinden daha değerli. Bir kraliyet sarayının oturma odasına ait. Bunun yerine, Papa'nın en sevdiği toplantı odasını süslüyor.

Toplantılarının genellikle nasıl geçtiği göz önüne alındığında, o kat bir morgdan daha fazla ceset gördüyse şaşırmam, ancak bugün, yaklaşan kan dökülmesine dair hiçbir işaret yok.

Ne de olsa Garzolo klanının kadınları bir gelin partisi için buradalar; neşeli bir etkinlik. Ya da kuzenim ve müstakbel gelin Belinda tabağına bakarak ağlamayı bırakırsa, öyle olması gerekiyor.

"Onun hüngür hüngür ağladığı gerçeğini görmezden gelmeye devam mı edeceğiz?" Gemma sepetten bir parça glütensiz ekmek alırken soruyor.

Masanın etrafında oturan kadınlara bakıyorum; teyzeler, kuzenler, kız kardeşler ve büyükannelelerden oluşan bir grup. Sadece Nonna ve Belinda'nın annesi onun sıkıntısını fark etmiş görünüyor. Birbirlerine endişeli bir bakış attıktan sonra samimiyetsiz gülümsemeler takınıyorlar.

"Görmezden gelmiyoruz. Bunlar mutluluk gözyaşlarıymış gibi davranıyoruz," diyorum kız kardeşime.

Masada rahatlıkla yirmi kişi oturabilir ama bizim büyük bir ailemiz ve dışarıda kalmayı kesinlikle reddeden birkaç uzak kuzenimiz var, bu yüzden yirmi altı kişi yan yana sıkıştık.

Sağımda Gemma ve solumda Mamma'nın arasında sıkışmış durumdayım. Annem Belinda'ya en iyi bakışını atıyor. Eğer bu onaylamadığını anlatmaya yetmediyse, çenesindeki sıkışma bunu yapmalı. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum; Garzolo kadınlarının bu kadar duygusal olması normal değil.

Annem ağlamaktan, sızlanmaktan ve şikayet etmekten nefret eder ve onun en büyük kızı olarak, ne pahasına olursa olsun bunlardan nasıl kaçınacağım konusunda bolca eğitim aldım.

İki ay önce evlendiğimden beri sık sık test edilen bir beceri.

Mesele şu ki, zavallı on sekiz yaşındaki Belinda aynı eğitimi almamıştı ve ona verdiği tepki

durum anlaşılabilir. Gelecek ay, kendisinden *üç kat daha* yaşlı olan, Papa'nın en kıdemli kaptanlarından biriyle evlenecek. Bunu Papa ayarladı ve öğrendiğim kadarıyla mutlu evliliklere aracılık etme işinde değil.

"Bu çok garip," diyor Gemma. "Cenazede olmayı tercih ederdim."

Annem kulak misafiri oluyor -her su bardağına uzandığında dirseği benimkine değecek kadar yakın otururken nasıl olmasın- ve Gemma'ya bakmak için boynunu uzatıyor. Yüzündeki ifade tam bir kaş çatma ifadesi değil, ama onu tanıyan herkes botokslu kaşlarının arasındaki küçük çizginin *kızgın* olduğu anlamına geldiğini bilir. "Belinda'yı banyoya götür ve sakinleşene kadar dışarı çıkma."

Kız kardeşimin yüzü soldu. "Ben mi? Onu nasıl sakinleştirebilirim ki?" Bana yalvaran bir bakış fırlattı. "Onun yerine Vale'yi gönder."

Annem başını sallamadan önce bakışlarını bir an üzerimde gezdiriyor. "Git, Gemma. Çok uzun sürmesin." Ses tonunda, tartışmanın bir anlamı olmadığını söyleyen ince bir kenar var.

Gemma uzun bir iç çeker, oturduğu yerden kalkar ve ellerini diz hizasındaki keten eteğinin üzerinde düzeltir. "Eğer on dakika içinde dönmezsem, desteğe ihtiyacım var demektir."

Onun gidişi bir düğmeye basmak gibiydi. Düğün gününden kısa bir süre sonra annemle aramızda beliren rahatsız edici gerilim yerine oturuyor. Omurgam düzeldi. Onun çenesi çalışıyor.

"Belinda'ya yaklaşan evliliği hakkında tavsiye verebilecek kapasitede olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum. Çenemi kapalı tutmalıyım ama yapamıyorum. Onun ve babamın ihanetinden duyduğum kalp kırıklığı çok taze. Beni, en büyük kızlarını Lazaro gibi birine nasıl verirler?

Annem *spaghetti-al-limone*'u çatalında çeviriyor ve tabağından kaldırıyor. "Hâlâ alışmaya çalıştığını biliyorum."

Dudaklarımda acı bir gülümseme seğiriyor. "Yaptığım şey bu

mu?" "Umarım öyledir. Seni bunun için hazırladım."

Bunun gülünç bir ifade olduğunu biliyor olmalı. "Bana öğrettiğiniz hiçbir şey beni şu anki durumumla başa çıkmaya hazırlamadı."

Çiğnemeleri yavaş. Yemeğini yutuyor ve yüzünü bana çeviriyor. "Derslerimizi unuttun mu?"

Elimi çatalımın etrafında sıkıyorum. "Hangileri? Hiçbirinin zorlanmayla nasıl başa çıkılacağını bildiğini sanmıyorum-"

"Size bir şey hatırlatmama izin verin," diye araya giriyor. "Garzolo kadınları değiştiremeyecekleri durumlardan asla şikayet etmezler."

Ciğerlerim daralıyor. "Ah, elbette. Bu bir klasik."

"Siz evli bir kadınsınız ve kocanız nasıl isterse öyle destek olmalısınız. Bu masada zaten bir tane küstah çocuğumuz var, Valentina. Başka bir tanesine ihtiyacımız yok."

Son zamanlarda yaşanan onca şeyden sonra, ondan eleştiri almanın hala keskin bir sızı gibi hissettirmesi çok saçma.

"Bu hayatın karşına çıkardığı her türlü zorlukla yüzleşebilirsin," diye devam ediyor. "Ben seni böyle yetiştirdim. Zayıflığınla beni aşağılama."

Dirseklerimi içeri çekiyorum. Birdenbire onunla temas etme düşüncesine dayanamıyorum. İştahım kaçtı. Annem hayal kırıklığıyla nefes verene kadar yemeğimi tabağında gezdiriyorum.

"Git kız kardeşini kontrol et," diye

tersledi. İkinci kez söylenmesine

gerek yok.

Banyo koridorun sonunda ve köşeyi döndüğümde, biraz daha sakin görünen Belinda aceleyle yanımdan geçiyor. Bana sulu bir gülümseme veriyor.

"Gemma nerede?" diye

sordum. "Makyajını

düzeltiliyor."

Banyoda Gemma, rujunu yeniden sürerken aynaya yaklaşmak için tezgâhın üzerine eğiliyor.

"İyi iş," diyorum, onun yanına gidip çantamı mermer yüzeye vurarak. "Belinda çok daha iyi görünüyor."

"Ona bu yaştan sonra kaldıramayacağını söyledim."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ona başka ne söyleyebilirdim ki? Herkes senin kadar şanslı olamaz ve kendine yakışıklı, genç bir infazcı koca bulamaz. Eminim Lazaro'nun bu konuda hiçbir sorunu yoktur."

Ağzımın içinde ekşi bir tat belirliyor. Keşke Lazaro'nun beni becermekle pek ilgilenmediğini bilseydi. Evlendiğimiz gece görevini yapmanın dışında, yatakta bana dokunmadı.

O tamamen farklı bir şeyden zevk alıyor.

Yüz hatlarımı bir maske haline getiriyorum ama Gemma'nın yanında bu daha zor oluyor. Aramızda sadece iki yaş var ve her zaman yakın olduk. Babam bana en iyi infazcısıyla evleneceğimi söylediğinde nişanlandığımı ilk söylediğim kişi oydu. Daha sonra annemden öğrendiğime göre, Papà'yı devirmeye yönelik büyük bir komploju ortaya çıkardığım için Lazaro'nun ödülüyümüşüm - bir capo ve on askerinin ölümüyle sonuçlanan bir komploju. Papa her zaman adamlarının sadakatini ödüllendirmeye özen gösterirdi ama bu yaklaşım kızlarını kapsamıyor gibi görünüyordu.

Gemma ruj tüpünü kapatıyor ve aynada bakışlarımla buluşuyor. "Lafi açılmışken, işler nasıl? Siz ikiniz birkaç hafta önce brunch'a geldiğinizden beri neredeyse hiç konuşmadık."

Birdenbire kendi yansımaımla çok ilgileniyormuş gibi yapıyorum. "Ben iyiyim." Kız kardeşim evliliğimin ayrıntılarını, Lazaro'nun bana yaptığı ve yaptırdığı şeyleri asla öğrenemez. Bu onun

ailemiz ve benim hakkımdaki tüm hayallerini yıkar. "Annem neden Cleo'yu getirmedi?"

Gemma saçının bir tutamını düzeltirken, "Cleo'nun evden çıkmasına izin verilmiyor, bu yüzden onu görmek istiyorsan buraya gelmen gerekecek," diyor.

Her zamanki gibi mükemmel görünüyor. Saçları oval yüzünü çerçeveleyen şık bir ela bob ve bugün birkaç ay önce on dokuzuncu doğum günü için ona hediye ettiğim elmas küpeleri takıyor. Gür kirpikleri, çarpıcı gri gözleri ve haftada beş kez aldığı özel pilates derslerinin yardımıyla mükemmel bir vücuda sahip. Onun aksine, ben hiçbir zaman sporla ilgilenmedim, bu yüzden kışımnda ve kalçalarımnda taşıdığım birkaç kilo burada kalacak.

"Küçük kardeşimiz şimdi ne yaptı?" Ben soruyorum.

"Alışveriş merkezindeyken korumasından kaçtı ve on beş dakika sonra onu bulduğunda bir dövme salonundaydı. Dövmeci, "*Biz yaptık*" yazısını sırtına kazımayı yeni bitirmişti."

Ne yaptı? "Britney'i serbest bıraktı mı?" diyor olamaz.

Gemma gözlerini devirir. "Onun idolü. Babam anneme Cleo'nun tüm o mitinglere gitmesine asla izin vermemeleri gerektiğini söyledi. Onun beyninin yıkandığını düşünüyor ve şimdi annem onu yeniden eğitmeye kararlı, her ne demekse artık. Sabahları mutfakta saatler geçiriyorlar. Anne ona geleneksel İtalyan yemeklerinin nasıl pişirileceğini öğretiyor. Öğleden sonraları ise eve sürekli öğretmenler girip çıkıyor. Sanırım onu görgü kuralları dersine sokuyor. Cleo durmadan şikayet ediyor."

Bu çok saçma ve gülmekten kendimi alamıyorum. En küçük kız kardeşim her zaman üçümüz arasında en asi olanımız olmuştur. Eskiden bu beni endişelendirirdi. Şimdi, umarım annemin bu kıvılcımı söndürmesine izin vermez. "Hapis cezasının bitmesine en fazla bir hafta var. Annemin Cleo'ya karşı her zaman yumuşak bir yanı olmuştur."

Gemma bana dönerek, "Bilmiyorum," diyor. İfadesi kaşlarını çatmaya başladı. "Papa'yla ilgili bir şeyler oluyor. Hepimiz için güvenlik önlemlerini artırdı. İlk başta Cleo'nun yaptığı şey yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama bu neden daha fazla adam eklediğini açıklamıyor. Bir garip görünüyor."

"Bunu anneme sordun mu?"

"Bana hiçbir şey söylemiyor. Gelecek ayki partiye odaklanmam gerektiğini söylüyor." Omuzları çöktü. "Beni Messeros'lardan birine vermek istiyorlar, Vale. Yemin ederim, bütün klanı davet ettiler ki beni bir et parçasıymışım gibi göstere göstere gezdirebilsinler."

Messeroslar New York'u yönetiyor. Bildiğim kadarıyla, onlarla her zaman fazla sorun yaşamadan birlikte var olmayı başardık. Onlar haraç ve inşaat işiyle uğraşırken, Papà'nın ana işi kokain; pek örtüşen bir şey yok. Eğer Papa Gemma'yı onlardan birine vermek istiyorsa, bu bir ittifak kurmak istediği anlamına gelir. Ne için?

"Ünlerini biliyorsun," diyor Gemma. "O ailenin erkekleri hâlâ Taş Devri'ndeymiş gibi davranıyor. Evli bir kadın olsam bile eskort olmadan evden çıkamazdım. Eminim babam beni Don'un oğlu Rafaele'ye vermek istiyordur. Güzel biri ama ünü olabildiğince kara. Görünüşe göre, on üç yaşında bir adam olmuş. *On üç.*"

Messeroslar acımasız kabul törenleriyle ünlüdür. Aday üyelerden kaptanları için adam

öldürmelerini isterler. Bu şekilde, üyelerinin ne zaman ne yapılması gerekiyorsa yapmakta tereddüt etmemelerini sağlıyorlar.

Birisi koruma ücretlerini ödemezse.

Göğsümde öfke alevleniyor. Babam bana yaptığını Gemma'ya da yapmak istiyor; onu bir katille evlendirmek. Kenarda durup bunun olmasını nasıl izleyebileceğimi bilmiyorum.

Annemin sesi kafamın içinde yankılanıyor. *Babanın yöntemlerini anlamayabilirsin ama yaptığı her şey ailemizi korumak içindir.*

Her gün bu cümleyi bir dua gibi tekrarlıyorum ve her gün gücü azalıyor.

Buna inanmayı tamamen bıraktığımda ne olacak? Bana öğretilen her şeye ters düşüyor ama sürekli Lazaro'dan kaçmayı hayal ediyorum. Bu gerçek bir skandal olurdu. Bildiğim kadarıyla hayatımın sonu. Yakalanıp cezalandırılmak üzere kocama teslim edilirim ve o da bana çılgılık attırmaktan zevk alır.

Kocamın misilleme olarak ne yapacağını düşündükçe kalbimin etrafına dikenli bir tel dolanıyor. Risk altında olan sadece benim hayatım olsaydı sorun olmazdı, ama sergilediğim en ufak bir itaatsizliğin bedelini başkalarının ödeyeceğini açıkça belirtti.

"Annemle Messeros hakkında konuşacağım," diyorum.

Gemma bana el salladı. "Zahmet etme. Dinlemeyeceğini biliyorsun. Sadece partiye gel, lütfen. Sana orada gerçekten ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Geri dönmeliyiz. Nerede olduğumuzu merak edecekler."

Yemek odasında tekrar görüldüğümüzde, kuzenimiz Tito oradaydı. Duşa davet edilmesinin imkanı yok. Sadece kızlar. Nonna'nın oturduğu yerin arkasında durmuş, masadaki dev mortadella tabağına bakıyor ama beni görünce unutmuş gibi görünüyor.

"Seni aramaya geldim," diyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Lazaro aradı. Seni eve götürmemi istedi." Tito cebindeki araba anahtarlarını

şingirdatıyor. Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. "Ne oldu?"

"Sadece eve dönmen gerektiğini söyledi."

Duvarda asılı büyük saatin kadranı akşam beşi gösteriyor. Erken bir saat. Lazaro'nun oyunları için çok erken. Yaptığı şeyler -bana yaptırdığı şeyler- karanlığa ait. Ama beni başka ne için isteyebilir ki?

Odanın içinde süzülüyorum, teyzelerimin kollarını okşuyor ve yanaklarını öpüyorum. Belinda'ya hızlıca veda ettikten ve Gemma'ya sarıldıktan sonra çıkışa doğru ilerliyorum. Annemin bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum. Ona veda etmediğim için üzgün ama şu anda onunla başa çıkamam.

Tito ve ben arka kapıdan içeri adımımızı atar atmaz nemli Mayıs havası bir battaniye gibi omuzlarımı sarıyor. Yerdeki su birikintileri bana yağmurun yeni durduğunu söylüyor. Arabası, kurşun geçirmez bir G-Wagon, sadece birkaç adım ötede park edilmişti. Kapıyı kapatıp öne geçmeden önce arka koltuğa oturmama yardım ediyor. "Seni bir süredir görmüyorduk."

Tito'yu severim. Her zaman iyi anlaştık. Erkek akrabalarımın çoğunun aksine, benimle beyinsiz bir Barbie'ymişim gibi konuşmuyor. "Evlilik hayatına alışmaya çalışıyorum," diyorum.

Tito huffs. "Lazaro'ya seni daha sık dışarı çıkarması gerektiğini söyle. Onun eğlenmeyi bilmemesi, senin de eğlenemeyeceğin anlamına gelmez."

Tito'nun varsayımlarına rağmen, beni aile etkinliklerinden alıkoyan Lazaro değil. Elimden geldiğince davetleri geri çeviren benim. Her şey yolundaymış gibi davranacak enerjim yok. Çoğu gün yataktan zor kalkıyorum. Bugün geldim çünkü annem bunun isteğe bağlı olmadığını söyledi.

Lazaro günün çoğunda evde olmasam bile umursamazdı. O soğuk ve duygusuzdur. Onu herhangi bir şekilde etkilenirken gördüğüm tek zaman-

Hayır. Bunu düşünme.

Konuyu değiştiriyorum. "Nasılsın Tito?"

Uzun parmakları direksiyona vuruyor. "Yorgunum. Çok iş var."

"Sizin bir grup işkolik olduğunuzu sanıyordum," diye takılıyorum, dikiz camından ona yorgun bir gülümseme gönderiyorum.

Bir an bana bakıyor ve sonra omuzları küçük bir miktar gevşiyor. "Evet, elbette öyleyiz. Ne dediğimi biliyorsun, Vale. Öldüğümde uyuyacağım. Ama ailem için kendimi öldürmek başka bir şey, bazı pisliklerin emirlerini yerine getirmek bambaşka bir şey." Ağzına bir sigara tıktı ve çakmağını gösterge panelinden aldı. "Ben kimsenin fino köpeği değilim." Sigarasını yakarken kelimeler boğuk çıkıyor. "Ve burnumu kimsenin pisliğine sokacak değilim."

Bu ifadeyi açmaya çalışıyorum. "Babam seni başkası için mi çalıştırıyor?"

Tito camı indirir ve bir duman bulutu üfler. "Ben, babam, Lazaro, hatta Vince. Hiçbir anlam ifade etmeyen şeylerin peşindeyiz. Bence hepsi dikkat dağıtmak için ama kimse beni dinlemiyor."

Ağabeyimden bahsedildiğinde kulaklarım dikiliyor. Vince İsviçre'de, bankalardan birinde çalışıyor ve klanın sermayesinin büyük bir kısmını yönetiyor. Eğer o da işin içindeyse, büyük bir şeyler dönüyor demektir. Bir tür iş anlaşması mı?

"Diğer taraf kim?" Ben soruyorum.

Tito sigarasından bir nefes çeker ve başını sallar. "Bu konuda kendini üzme. Netflix'te uzaylılarla ilgili şu yeni filmi izledin mi? Tam bir akıl tutulması."

Yolculuğun geri kalanında televizyon hakkında sohbet ediyoruz ve Lazaro'nun evine yaklaştıkça hissettiğim boğucu korkuyu maskeleyemeye çalışıyorum. Oraya evim demeyi reddediyorum. Orada kendimi hiç evimde hissetmedim. Benim için çıkışı olmayan bir hapisane.

Kapıdan geçtik ve uzun araba yoluna girdik. Tito yanağıma bir veda öpücüğü konduruyor. "Kendine iyi bak, Vale. İzleyecek iyi bir şey bulursan bana haber ver."

Ona söz veriyorum ve ön kapıdan geçiyorum.

Kocam mutfakta duruyor, iPad'ine bakıyor, sırtı bana dönük. Üzerinde çelik mavisi düğmeli bir gömlek, siyah bir pantolon ve her zamanki iş kıyafeti olan deri bir kemer var. Kaslarım rahatlayarak gevşiyor. Lazaro başlamadan önce her zaman daha rahat bir şeyler giyer. Belki bu gece hiçbir şey olmaz.

"Evine hoş geldin," diyor, bakışları ekrandan ayrılmıyor. "Gelin partisi nasıldı?"

Gerçekten umurunda değil, ama hareketleri yapmaktan hoşlanıyor. Nedenini bilmiyorum. Burada normal bir evliliğimiz olduğuna ikna etmesi gereken kimse yok.

"Peki." Lavaboya doğru ilerledim ve su doldurmak için boş bir bardak aldım. "Tito bana burada ihtiyacın olduğunu söyledi." Lavabonun yanındaki tezgahın üzerinde küçük bir deri sırt çantası var. O benim değil. Hizmetçimiz Lorna mı orada bıraktı?

Lazaro bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve ben içerken izliyor. Bitirdiğimde usulca gülümsüyor ve iPad'i bana uzatıyor. İçimi soğuk bir korku kaplıyor. Bu bakışı biliyorum. Bunun tek bir anlamı olabilir.

"Senin için özel bir şeyim var," diyor alçak bir sesle ve elini yüzüme götürüyor. Parmakları yanağımda geziniyor. "Bir göz at."

Yutkunuyorum ve aşağı bakıyorum.

Ekranda bodrumumuzun kamera görüntüsü var.

Ve soğuk beton zeminde cenin pozisyonunda kıvrılmış bir kadın.

BÖLÜM 2

VALENTINA

ETRAFIM LOŞ. Avuçlarımda soğuk bir ter tabakası var. Derimin altında milyonlarca küçük solucan kıpırdanmaya ve sürünmeye başlıyor.

Lazaro ne zaman yeni bir kurban getirse, her zaman böyle başlar. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve kusma isteği uyandırıyor. Bazen beynimin ve vücudumun kapanmasını diliyorum.

Çoğu kötü adam olsa da ben onlara kurban diyorum. Onlar bir kutu boya kalemi kadar çeşitli özgeçmişleri olan hırsızlar, suçlular ve katiller. Ama hepsi aynı şekilde ölüyor.

Elimde.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Ekrandaki kadına bakarken kocamın dudaklarının kenarları kalkıyor. "Küçük bir Casalese faresi. Bir süre bizde kalabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu da ne demek oluyor? Ve o tuhaf lakap... Buraya getirdiği insanlara asla özel bir isim takmaz.

Elini uzatıyor. "Hadi gidip onunla tanışalım."

Serin ve kuru avucunun içinde avucumun ne kadar terli olduğunu hissediyor olmalı ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Rahatsızlığımı fark etmemiş gibi mi yapıyor, yoksa gerçekten hissetmiyor mu, hiç anlayamadım. Ağladım, çılgılık attım, yalvardım, hiçbir şey yapmadı. Bana emirlerimi verirken yumuşak gülümsemesi yüzünü hiç terk etmiyor. İtaat etmezsem bana ve Lorna'ya ne yapacağını söylediğinde bile yerinden kıpırdamıyor.

Lazaro ve ben bodruma inerken çiçek desenli uzun elbisemin eteği hışırdıyor. Pahalı düz ayakkabılarımda tabanları ince. Betonun ısırın soğuşunu hissedebiliyorum. Yerdeki kadın donuyor olmalı.

Görüş alanıma giriyor ve kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. Uzun sarı saçlarının örtüsü altında yüzü görünmüyor. Üzerinde bir kot pantolon ve birkaç yerinden yırtılmış düğmeli bir bluz var.

Onu nerede ve nasıl yakaladılar? Onu yakalayan Lazaro muydu?

Bazen kurbanlarını bize getiriyor, bazen de hem avcı hem de cellat rolünü oynuyor. Suç çevreleri arasında ünlü olduğu rol bu ikincisidir. New York yeraltı dünyasının adamları, Stefano Garzolo'nun kötü tarafına geçtiklerinde, sadece bir kelime söylemesi gerektiğini ve kocamın onlar için geleceğini bilirler. Bu da çoğunu hizada tutmaya yeter.

Kadın kıpırdanıyor. Küçük bir hareket ve ardından acı dolu bir inilti. Görebildiğim kadarıyla hiçbir yerinde kanama yok ama sakinleştirici verilmiş olmalı.

Lazaro amaçlı hareket ediyor. Kadının bileklerini kavırıyor ve ellerini başının üzerine çekiyor. Kadın yavaşça debelenmeye başlıyor ama nafiye. Lazaro güçlüdür. Kadının bileklerini kalın bir iple birbirine bağlaması otuz saniyeden fazla sürmez. İşi bittiğinde, onu belinden tutup kaldırıyor ve

Tavandan sarkan metal bir kancadaki ip. Kadın kollarından asılı bir şekilde sallanıyor. Sonunda saçları yüzünden düşüyor ve daralmış ela gözlerini görüyorum.

Avucumu ağzıma bastırıyorum. Tanrım, o sadece bir kız. On sekizden fazla değil. Cleo'nun yaşlarında. Bir mide bulantısı akımı mideme çarpıyor ve onu bir o yana bir bu yana savuruyor.

Nefes almaya başlıyor ama hâlâ kendinden geçmiş durumda. Kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"O neden burada?" Sessizce sordum. Bir açıklaması olmalı. Papa'nın yaptığı her şey ailemizi güvende tutmak için, bu yüzden o bir tehdit olmalı.

Lazaro omuz silkiyor. "Bu

sadece bir iş." "İş mi?"

"Biri onu istiyor. Bizim bölgemizdeydi. Bir iyilik istediler, biz de onu aldık ve şimdi sen ve ben onunla biraz oynayabileceğiz. Yarın akşam biri onu alacak."

Nefes alışım düzensizleşiyor. Onu ölü mü diri mi alacaksın? Her iki durumda da, "oyun" Lazaro'nun işkence için kullandığı kod kelimedir. Bu, Tito'nun bana daha önce anlattıklarıyla bir şekilde bağlantılı mı? "Ama o ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Yanlış soyadıyla doğmuş."

Sözlerinde hiç ciddiyet yok. Az önce söylediği şeyin dehşetinin farkında olduğunu gösteren hiçbir belirti yok. Kocam birinin neden bodrumuna düştüğünü umursamıyor ama ben umursuyorum. Sebeplere ihtiyacım var, bahanelere.

-Bu insanlara yaptıklarımız için. Bana verdiği kırıntıları eylemlerimi haklı çıkarmak için kullanıyorum.

O bir tecavüzcüydü ve şimdi hak ettiğini alıyor.

Klandan para çaldı ve eğer ateş istediği yere düşseydi Tito'yu öldürebilirdi.

Kokaini, alıcılara nöbet geçirtecek kadar levamizol ile kesmiş.

Ancak bu gerekçe o kadar zayıf ki, benim gibi zihin jimnastiği konusunda deneyimli biri tarafından bile kullanılamaz.

Aniden, bir çığlık havayı deliyor. Sakinleştiricinin etkisi geçmiş olmalı. Kız o kadar sert çırpınmaya başladı ki omuzları yerinden çıkacak diye korktum. Lazaro'nun boynundaki bir damar kıpırdıyor. Kimsenin onu duyacağından endişelenmiyor. Bodrum katı ses geçirmez ve komşular onun işine burunlarını sokmamaları gerektiğini iyi biliyorlar. Ama Lazaro sebepsiz yere bağırmalarından nefret ediyor.

"Şimdi sessiz ol," diyor ve bir şırınga çıkarıyor.

Kızın çığlıkları iniltiye dönüşür. "Hayır, lütfen. Lütfen bana bunu saplama," diyor ince bir İtalyan aksanıyla.

Kocam ona bir teslimatçıya gülümser gibi gülümsüyor. Dostça ve güler yüzlü. "İşin bitti mi? Sessiz olacağına söz verersen, iğneyi yerine koyarım."

Kızın gözleri şıngıdan kocama, oradan da bana kayıyor. Bir an için bakışlarımı tuttu, yüz ifadesinde şaşkınlık vardı. Bir katile benzemiyorum, özellikle de gelin partisi için giyinmişken. Muhtemelen burada ne işim olduğunu merak ediyordur.

"Çığlık atmayacağım," diyor titreyen, yalvaran bir sesle. Hızlı, sığ nefesleriyle göğsü inip kalkıyor ve bir kez daha ne kadar genç olduğuna şaşırıyorum. Yüzünde tek bir kırışıklık yok, saçlarında en ufak bir beyaz yok.

Bu kız kimseyi incitecek bir tipe benzemiyor.

Korku karnımda kabarıken gözlerimi

kapatıyorum.

"Lütfen, bu bir hata," diyor sesini sakın tutmaya çalışarak. "Kim olduğumu sandığınızı bilmiyorum ama ben sadece bir turistim. Arkadaşımla birlikte iki haftalığına New York'tayım." Dudakları titriyor. "Imogen..."

Lazaro ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve duvara yaslanır. "Arkadaşın öldü."

Kızın yüz hatları buruşuyor.

Lazaro'nun gülümsemesi büyüyor ve sanki gizli bir şakanın içindeymiş gibi başını sallıyor. "İnan bana, ikiniz arasında şanslı olan arkadaşın."

Ne demek istediğini anlaması bir saniye sürüyor ama anladığında sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Anlamıyorum," diye geveliyor. "Bu neden oluyor?"

"Bu senin hatan değil," diyor sakince. "Kendini suçlama. Gerçekten yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Sanki onunla dalga geçmeye çalışıyor. Bu da cezanın bir parçası, farkındayım. Papa'dan bu kızı yakalamasını kim istediye, onun acı çekmesini istemiş.

Kocam bana döndü. "Ben gidip üstümü değiştireceğim. Siz ikiniz bu zamanı birbirinizi tanımak için kullanabilirsiniz."

Kız ve ben onun merdivenlerden çıkışını izliyoruz ve sonra sadece biz kalıyoruz. Boğazımın arkası ağrımaya başladı. Ne olacağını biliyorum. Yalvaracak. Hepsi yalvarır.

"Lütfen, bana yardım etmelisiniz," diye mırıldanıyor. "O yanılıyor. Yanlış kızı aldı."

Ona doğru bir adım attım. Benden ne bekleyeceğini bilemediği için irkilerek uzaklaşıyor. Düğme burnu ve dolgun yanaklarında bir tutam çil var.

"O asla yanılmaz," diyorum. Ağzım o kadar kuru ki dilim zımpara kağıdı gibi. O da susamış olmalı.

"Biraz su ister misin?" diye sordum.

Başını salladı.

Mini buzdolabından bir şişe su alıp ona getiriyorum. Ben suyu ağzına dökmek için elimden geleni yaparken o suyu yudum yudum içiyor. Yakından onun kokusunu alabiliyorum. Limon-verbena, nane ve toz. Hatta masumiyet gibi kokuyor. Bu kız bir tehdit değil. Dayanılmaz acılar çekmeyi hak

etmiyor.

İçimden bir ürperti geçerken başka tarafa bakıyorum. Görüntüler kafamın içinde eski bir slayt gösterisi gibi yanıp sönüyor. Lazaro'nun son nefesini verirken mutluluk dolu gözleri. Pantolonunun paçalarının kıvrılması. Ben ellerim kan içinde yerde titrerken bana gururla bakışı.

"Lütfen bana yardım edin," diye yalvarıyor.

Boğazımda donuk bir ağrı var. "Başka seçeneğim yok."

Keşke olsaydı. Keşke bu kadar korkmayı

bırakabilseydim.

"Her zaman bir seçenek vardır. Bana yardım etmeyi seçebilirsin." Bir damla gözyaşı daha sağ yanağından aşağı dökülüyor ve çenesinden gömleğine damlıyor. "Senin iyi bir insan olduğunu görebiliyorum."

Dişlerim alt dudağıma batıyor. İyi bir insan mı? Öyle olsaydım, cesur olmanın bir yolunu bulurdum. Lazaro durursam ne yapacağını söyledi.

Lorna'yı öldürecek ve bana işkence edecek.

Masum hizmetçimizi koruma arzumun beni hizada tutacağını bilecek kadar beni iyi tanıyor.

Ama bu kız da masum.

Bakışlarımı tutuyor, genç gözleri çok tanıdık gelen umutsuz bir kararlılıkla parlıyor... Cleo. Bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyor.

Birinin kız kardeşi de olabilir. Bir kız. Belki bir gün bir anne. Bunu ondan nasıl alabilirim?

İşte o zaman farkına vardım. Yapamam.

Onu bu durumdan kurtarmak için küçük de olsa bir şansım varsa, bunu kullanmalıyım. Ciğerlerim derin bir nefesle genişliyor. Bu haftalardır aldığım ilk nefes. "Bana zarar vermek istemezsin," diyor kız kısık bir sesle.

Hayır, bilmiyorum. Sanırım bir gün bu noktaya geleceğini hep biliyordum. Dayanabildiğim kadar dayandım ama artık dayanamıyorum.

Onu buradan çıkaracağım.

Bu da bir plana ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, hem de *hemen*.

Ne yapmam gerektiğini anladığımda çevrem daha da netleşiyor. Lazaro etkisiz hale getirilmeli.

Duvar boyunca uzanan çekmecelere doğru ilerledim ve onları teker teker açmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar kız.

"Sana yardım ediyorum. Sessiz ol." Bir bıçak bulup eteğimin arkasına sokuyorum. Burada silah bulmak zor değil ama bir bıçak olsaydı iyi olurdu.

Tabanca. Çekmecenin altından aldım ve dolu olup olmadığını kontrol ettim. Üç kez atış poligonuna gittim. Babam bunun ailedeki herkesin, hatta kızların bile bilmesi gereken temel bir beceri olduğunu düşünüyor. Bunun onun için ilerici bir davranış olduğunu düşünmüştüm, ama bu beni sadist bir katille evlendirmeden önceydi.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sorar kız. "Onu vuracağım."

Yutkunuyor. "Ya sonra? Buradan nasıl çıkacağız?"

Bu harika bir soru. Lazaro'yu geçebilirsek, arka girişten kaçabilir. Lazaro etraftayken asla korunmaz. Kimse Garzolo'nun baş celladına evinin rahatlığında saldıracak kadar deli değildir. Arka bahçeden kaçarsa, dar ağaçlık alandan geçebilir ve mahallenin dışında, yolun kenarında durabilir.

Sonra ne olacak? Hayır, bir arabaya ihtiyacı var. Ama mahallenin girişindeki bekçi Michael, Lazaro'nun maaş bordrosunda ve tanımadığı bir kadının araçlarımızdan birini kullandığını görürse alarm verecektir.

Arabayı ben kullanırsam kullanmaz. Akşam yemeği için bir şeyler almak üzere markete gideceğimi söyleyebilirim. Bu bize en az bir saat kazandırır. Kızı güvenli bir yere götürmek için yeterli bir zaman mı?

Eteğime sıkıştırdığım bıçağı silahla değiştiriyorum ve ellerini bağlayan ipi kesmeye başlamak için koşuyorum. Zor nefes alıyor ama gözlerinde şimdi bir kıvılcım var.

"New York'ta size yardım edebilecek birileri var mı?" diye sordum.

"Hayır, benimle gelen tek kişi arkadaşımdı ama telefonumu geri alırsam birini arayabilirim."

"Hemen peşimize düşecekler," diyorum ona. "Onlar gittiğinizi fark etmeden çok uzakta olmalısınız."

Düşüncelerim yarışıyor. Onu bagaja koyup mümkün olduğunca uzağa gideceğim, ama bir arabanın onu götürebileceğinden daha uzak bir yere kaçması gerekiyor.

"Havaalanına gitmem gerekiyor," diyor, sanki düşüncelerimi sezmiş gibi. "Eve gitmem gerek-"

"Bana söyleme," diye araya giriyorum. Eğer yakalanırsam, nereye gittiğini bilmemem daha iyi. "Pasaportunuz yanınızda mı?"

"Sırt çantamdaydı," diyor. "Ama artık yanımda değil."

Tezgahın üzerindeki sırt çantası onun olmalı. "Nerede olduğunu biliyorum." İpi kesmeyi bitirdim ve kız sendeleyerek bana doğru geldi.

"İyi olacaksın," diye mırıldanıyorum, bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da.

"Döndüğünde onu bayıltacağım ve sonra beni yukarı kadar takip etmen gerekecek. Eşyalarını alıp arabayı çıkaracağız. Sen de

Bagaja gir. Doğrudan havaalanına gideceğim. Seni bıraktığım andan itibaren kendi başınasın."

Yüzünde rahatlama ve endişe dans ediyor. "Tamam."

Silah soğuk ama sırtımdaki giysileri yakıyor. Silahı elime alıyorum ve arkama geçmesini işaret ediyorum.

Lazaro'nun dönmesini beklediğimiz dakikalar acı verici. Bağırsaklarım o kadar yüksek sesle hareket ediyor ki, bodrumun kapısını açar açmaz onları duyacağından korkuyorum. Ama kocamın bunu benden asla beklemeyeceğini de biliyorum. Onun gözünde ben güçsüzüm. Bir tehdit sayılmam. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Sonunda kapı boğuk bir gıcırtyla açıldı. Görüş alanının dışında duruyoruz, bu yüzden merdivenin dibine geldiğinde sırtına bakıyorum. Tereddüt edecek zaman yok. Kızın artık bağlı olmadığı gerçeğini anlamasına izin veremem. Parmağım tetiğe basıyor ve tam o dönerken ateş ediyorum.

BÖLÜM 3

VALENTINA

SILAH GERİ TEPER. Lazaro düşüyor. Silah sesi kulak zarımı titretiyor. An genişliyor, sonunda patlayana kadar daha fazla gözlemi içine çekiyor ve ben harekete geçiyorum.

"Gidelim," diyorum kızı bileğinden tutarak. Onu

merdivenlerden yukarı sürüklerken "Öldü mü?"

diye soruyor.

"Bilmiyorum." Neresine vurduğumu kontrol edecek zamanım yok, tek bildiğim yerde olduğu ve hareket etmediği. Onu öldürmüş olabileceğim düşüncesi aklıma bile gelmiyor. Bundan şüpheliyim. O kadar şanslı değilim.

Merdivenlerden yukarı o kadar hızlı koşuyorum ki neredeyse takılıyorum. Her nasılsa, dışarı çıktığımızda bodrumun kapısını kilitleyecek kadar aklım kalmış. Köşeyi döndük ve mutfığa daldık.

"Al." Sırt çantasını kıza fırlatıyorum.

Karıştırıyor ve sinirli bir ses çıkarıyor. "Pasaportum burada ama telefonum ve cüzdanım yok."

Uçuş parasını nasıl ödeyecek? Nakit lazım. Ona kredi kartımı verirsem, babam onu kolayca bulabilir.

Lazaro'nun ikinci kattaki ofisine doğru ilerlerken ona "Benimle gel," diyorum. Para, silah ve diğer değerli eşyalarla dolu bir kasası var. Kasaya ulaştığımızda cilalı parke zemin üzerinde kayarak duruyorum. Neredeyse bir buzdolabı kadar büyük, muazzam bir şey.

"Şifreyi biliyor musun?" diye sorar kız.

Şifreyi girerken ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Zaman gibi, kelimeler de değerlidir. Çıkardığımız her ses bir risk, birinin bizi duyması için bir şans. Ev bu saatte boş, Lorna öğleden önce çıktı ama ben paranoyaklaştım. Kasanın ağır kapısını açarken omzumun üzerinden bakıyorum. Bir yanım hemen arkamızda elinde bıçakla kanlar içinde bir Lazaro görmeyi bekliyor ama orada değil.

Uzanıp bir tomar para alıyorum ve bir süre sonra pasaportumu da alıyorum. Onu bıraktıktan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama buraya dönmek bir seçenek değil ve belgelerim olmadan fazla uzağa gidemem.

Garaja doğru ilerlerken her şey sessiz ama bagajı açmak için düğmeye bastığımda ellerim titriyor.

"Bin" dedim kıza.

Mahalleden hızla geçme isteğimi bastırıyorum. Bu Michael'a bir şeylerin ters gittiğini hissettirebilir. Kabininin önüne geldiğimde, saç çizgimde biriken ter damlalarının aşırı farkında olmama rağmen en rahat gülümsememi takınıyorum. Michael dışarı çıktı ve camı indirmemi işaret etti. Her zaman samimi olmuşuzdur, ama bundan fazlası değil. Umarım konuşma havasında değildir.

"Çıkıyor musunuz?" diye soruyor, bakışlarını arabanın içinde gezdirerek. O sadece işini yapıyor. Burada onun şüphesini uyandıracak hiçbir şey yok.

"Evet. Akşam yemeği için marketten birkaç şey almam gerekiyor" diyorum.

Gözleri kısılıyor. "Çantanda ne var?" diye soruyor, yanımdaki koltukta duran çantamı işaret ederek.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir an için pasaportun düştüğünü ve markete gitmek için neden ona ihtiyacım olduğunu merak ettiğini düşünüyorum. Oysa aşağı baktığımda, oraya tıktırdığım bıçağın düştüğünü görüyorum.

Utanç dolu bir kahkaha attım. "Oh, bu Lazaro'nun olmalı. Eşyalarını hep arabada unuttur."

Michael burnunu çekti. "Dışarıdayken onu torpido gözüne koymak isteyebilirsin."

"Kesinlikle haklısın."

Yapmamı beklerken bana bakıyor. Kahretsin, silahı oraya saklamışım. Bölmeyi bir santim kadar açıyorum ve bıçağı olabildiğince hızlı bir şekilde içeri kaydırıyorum.

Tekrar kokluyor ve sonra arabadan uzaklaşıyor. "Kapıyı açacağım."

Köşeyi dönene kadar nefesimi tutuyorum ve o gözden kayboluyor. Çıktık. Gerçekten çıktık.

Çok kısa süren bir rahatlama anı yaşadım, ta ki başka bir ikilemle karşı karşıya olduğumu fark edene kadar. GPS olmadan en yakın havaalanı olan Newark'a nasıl gideceğimi bilmiyorum, bu da telefonumu açık tutmam gerektiği anlamına geliyor, ancak bu, Papà'nın adamlarının gittiğini öğrendiklerinde beni takip edebilecekleri anlamına geliyor. Kahretsin.

Haritalar uygulamasını açıyorum, hızlıca varış noktamızı yazıyorum ve rotayı tarıyorum. O kadar da kötü değil. Havaalanına yaklaştığımızda her yerde tabelalar olacak. Son bir bakışla SIM kart bölmesini açıyorum ve çipi camdan dışarı atıyorum. Sonra telefonumu kapatıyorum.

Otoyola çıkarken düşüncelerim yarışıyor. Ne yapmam gerektiğine karar vermek için kısa bir zamanım var. Michael uzun süredir ortalıkta olmadığımı fark eder etmez alarmı çalacaktır. Papa'nın adamlarının beni tuzağa düşürmesi an meselesi.

Eğer Lazaro yaşıyorsa, beni ona geri verecekler. Eğer ölmüşse, cezamdan sorumlu olan kişi babam olacak. Ellerimi direksiyonun etrafında daha da sıkıyorum. İşine karıştığım, mahkûmlarından birini serbest bıraktığım ve en iyi adamlarından birini öldürdüğüm için bana iyi davranmayacaktır. Papa hainlerden nefret eder. Bana hiç merhamet göstermeyecek.

Arabanın arkasından üç büyük gümbürtü geliyor.

Bir sonraki çıkışa sapıyorum ve terk edilmiş bir Target'ın otoparkına giriyorum. Bu durak boşa harcamayacağımız bir zaman, ama orada boğulmasından endişeleniyorum. Bagajı açıp dışarı çıkmasına yardım ediyorum.

"Orada bir dakika daha kalsaydım kusacaktım," diyor bacaklarını kenarda sallarken.

"Sürmeye devam etmeliyiz," diyorum ona. "Havaalanına daha on dakika var." Telefonumu çıkarıp koşarak yakındaki bir çöp kutusuna gidiyorum. Cihazı saklamamın imkânı yok. SIM kart olmasa bile, tekrar açar açmaz beni takip edebileceklerinden eminim. Arabaya koşturmak üzereydim ki bakışlarım alyansıma takıldı. Bir an sonra parmağımdan çıkarıp onu da atıyorum.

Kız yanımdaki koltuğa oturuyor ve tekrar yola koyuluyoruz. "Oraya vardığımızda ne yapacağız?" diye soruyor.

"İlk uçakta bir koltuk satın alacaksın," dedim. "Bir an önce uçağa binmen gerekiyor."

Çevremde onun başını salladığını görüyorum. Ne hissettiğini ve düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Adrenalinin etkisi geçtiğinde bunların ne kadarını hatırlayacak? Kendini zor da olsa toparlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, pek iyi değilim.

Birkaç dakika sessizce araba sürüyoruz ama onun dalgın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Neden bana yardım etmeye karar verdin?" diye soruyor.

Aklıma hemen gelen birçok nedene rağmen, ona bir cevap vermekte zorlanıyorum.

Çünkü sen masumsun.

Çünkü bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyorsun.

Çünkü birini bir kez daha incitirsem, hemen ardından kendimi öldürebilirim.

Ve hak etmesem bile yaşamak istiyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu çirkin dünyaya veda etmeye hazır değilim.

"Çünkü yapabilirim," diyorum sonunda.

Artık Newark Havaalanı tabelaları var. Kız, "Beni uluslararası terminalde bırak," diyor. Ülkeyi terk etmek iyi bir fikir. Papa'nın etkisi çok büyük ama her şeye kadir değil.

"Para çantamda," dedim. "Neye ihtiyacın varsa al."

Çantayı ayaklarının arasına sıkıştırdığı yerden alıyor ve bir tomar para çıkarıyor. Sonra da sayıyor. "Dört bin dolar alacağım. Bu beni eve götürmeye yeter." Saymaya devam ediyor. "Geriye altı bin kalıyor."

Altı bin dolar, bir bıçak, bir silah ve sırtımdaki giysiler. Adıma kalan tek şey bu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu kız.

Koş.

Kaç ve beni bulmamalarını um.

Kız kardeşlerim neden gittiğimi anlamayacaklar çünkü Lazaro'nun sadist oyunları hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ailem onlara asla söylemeyecek, ama belki bu onların uyanması için bir çağrı olur.

Gemma ve Cleo bana ne yaptılar. Kayboluşumu nasıl açıklayacaklar merak ediyorum. Cleo ne derlerse desinler şüpheli olacaktır ama Gemma onlara inanabilir. O sadık biri. Kendini adanmış. Tıpkı benim eskiden olduğum gibi. Düğünümünden önce, annem bana tüm derslerini ne kadar iyi özümsemişimden memnun olduğunu söyledi.

Üzgünüm, anne. Senin en büyük hayal kırıklığın olmak üzereyim. Benim için istediğin hayatı kaldıramadım. Bundan sonra kimse bana mükemmel bir eş diyemeyecek.

"Beni duydun mu?"

Arkadaşıma bakıyorum. Tırnaklarını kemiriyor. Çok korkmuş görünüyor. Göğsümde bir sızı belirliyor.

Kendi başına başarabilecek mi? Ya kocamı vurduktan sonra başka biri tarafından kaçırılırsa? Hikayesinin ne olduğu ya da Lazaro'ya neden onu alması emredildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya peşindeki tek kişi o değilse?

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum.

Karmakarışık bir saç teli yüzüne düşüyor. "Biletimi almak için benimle gelir misin?" Sesi titriyor. "Havayolu çalışanlarına şüpheli görünmek istemiyorum. Kız kardeşim olduğunu ve bana son dakika bileti aldığını söyleyebilirsin."

Nereye gittiğini bilmek istemiyorum ama haklı olduğu bir nokta var. Genç görünüyor ve bagajsız seyahat ediyor. Ya başının belada olduğunu düşünüp uçağa binmesine izin vermezlerse?

"Tamam, ben de seninle geliyorum. Güvenliği geçer geçmez kendine bir kıyafet al ve bir şapka tak. Mecbur kalmadıkça kimseyle konuşma."

"Sence bizi takip ediyorlar mı?"

"Şimdiye kadar etmedilerse, edeceklerdir."

Uluslararası terminal tam burada. Park yasağı olan bir yerde duruyorum ve iniyoruz.

"Arabanı çekmezler mi?" diye sordu.

"Çabuk olacağız." Çekmelerine izin ver. Geri dönmeyeceğim. Kızın biletini aldıktan sonra, buradan uzak bir yere kendiminkini alacağım.

Kalkış ekranında duruyoruz ve o Barselona'ya giden bir uçağı işaret ediyor. "İşte bu. Oradan beni alabilirler."

Bir saat içinde kalkıyor.

"Gidelim," diyorum ve onu bilet gişesine götürüyorum.

Tüm endişelerimize rağmen, temsilci kıza biletini verirken gözünü bile kırpmadı.

Pasaportunu elinde tutarak bana döndü. Ela gözleri benimkilerle buluşuyor.

Söylemem gereken son bir şey kaldı. "New York'a asla geri dönme. Asla."

Kesik kesik nefes alıyor. "Bu şehrin canı cehennemde."

Pembe tabanlı Converse ayakkabıları güvenlik sırasına doğru koşarken yere çarpıyor. O gözden kaybolana kadar bekliyorum ve sonra başka bir temsilciye doğru yürüyorum.

Ona Barselona'ya giden uçak dışında önümüzdeki bir saat içinde kalkacak herhangi bir uçağa bineceğimi söylediğimde başını sallıyor. "Önümüzdeki bir saat içinde kalkacak diğer tüm uçuşlarımız dolu," diyor. "Ellerinde ne olduğunu kontrol etmek için farklı bir havayolu şirketine gitmeyi deneyebilirsiniz. Terminal iki."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Havaalanında koşturacak zaman yok. Babam çoktan ne olduğunu anlamaya başlamış olabilir. "Ama Barselona uçağında yer var mı?"

"Business sınıfında bir koltuğumuz kaldı," diye onaylıyor.

Converse kız son ekonomi koltuğunu kapmayı başardı. Ona kafamda böyle seslenmeye başladım, çünkü adını bile bilmediğim biriyle hayatımın en yoğun saatini yaşamış olmak garip hissettiriyor. Bundan sonra ona Converse kızı diyeceğim.

"Ne kadar?"

"Üç bin beş yüz iki dolar."

Gözlerim şişti. Tanrım, pahalı ama uçağa binmeden dakikalar önce bilet alırsam olacağı bu. Onun gittiği yere gitmek istemiyorum ama daha iyi bir seçeneğim de yok. Parayı ona veriyorum.

Çantamda kalan iki buçuk bin dolar bana hiçbir şeymiş gibi geliyor, özellikle de Avrupa'ya gittiğimde ne yapacağımı bilmediğim için. Bu bana ne kadar yetecek? Nasıl iş bulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Şimdiye kadar sahip olduğum tek "iş", annemin yardım etkinlikleri düzenlemesine yardımcı olmaktı ve bunun için mülakata girmem gerekmedi. Ne gibi becerilerim var? Sır saklamanın, güzel lazanya pişirmenin ve güzel görünmenin "beni işe alın" diye bağırıldığını sanmıyorum.

Temsilcinin sesi beni tam bir çöküşe girmekten kurtardı.

"İşte biniş kartınız." Bana bir kâğıt uzattı. "Kapıya doğru acele etmelisiniz."

Havaalanından hızla geçiyorum, güvenlikten geçiyorum ve kendime bir kapüşonlu sweatshirt ve şapka almak için bir mağazaya giriyorum. Elbisem çok tanınıyor ve Converse kızının beni görüp onu takip ettiğimi düşünmesini istemiyorum.

Kapıda, onu koltuklardan birinde otururken görüyorum, bu yüzden görüş alanında olmadığımı emin oluyorum. Etrafta aileler ve heyecanlı turistler dolaşıyor ama ne zaman tek bir erkek görsem kalbim küt küt atıyor. Telefonu için ceketine mi uzanıyor? Kimi arıyor? Bana bir saniye fazla mı uzun baktı?

Paranoya çok acımasız. Kendimi derin nefes almaya zorluyorum. Papa'nın izimi bu kadar çabuk bulmasına imkân yok. Lazaro'ya sadece bir yara açmış olsam ve evden çıkar çıkmaz ayağa kalksa

bile, izimi bulması için biraz zamana ihtiyacı olurdu. Nereye gittiğimi bilemez.

Tabii arabayı takip etmedilerse.

Aman Tanrım. Çok aptalım. *Tabii ki* arabanın GPS sinyalinı takip edeceklerdir. Lazaro aracı havaalanına bıraktığımı görebiliyorsa, burada olduğumu biliyor demektir. Muhtemelen şu anda yoldadır. Çoktan terminalde olabilir.

Onlar binmeye başladığında, kendimi zor tutuyorum.

Son gruba kadar geride kalıyorum ve biniş prosedürünü sersemlemiş bir şekilde geçiyorum. Vücudum savaş ya da kaç modunda sıkışıp kalmış durumda ama bir sırada ve sonra diğerinde beklemek zorunda kalıyorum. Gerginim ve terliyim. Biri sorarsa, uçuş kaygısı yaşadığımı söyleyeceğim.

Uçağa bindiğimde, ekonomi sınıfının en uzak sıralarından birinde Converse adında bir kız görüyorum. Şapkasını yüzüne doğru indirmiş ve kimseye bakmaya bile çalışmıyor. Güzel. Beşinci sıradaki cam kenarı koltuğuma kayıyorum ve yüzümü cama dönüyorum. Uçaktan ondan önce ineceğim, yani uçuş boyunca business bölümünde kaldığım sürece beni görme ihtimali yok.

Uçağın kapısı kapandığında ve hareket etmeye başladığımızda, dudaklarımdan bir rahatlama iniltisi geçiyor. Onunla birlikte enerjimin kalıntıları da gitti. Tüm uçuş boyunca diken üstünde olacağımı sanıyordum ama vücudum kapanıyor ve uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 4

VALENTINA

Bir süre sonra TÜRBÜLANS beni uyandırıyor. Penceremin dışında, gökyüzü eflatun ve turuncu darbelerle boyanmış ve kabarık beyaz bulutlar altımızda göz alabildiğine uzanıyor. Önümdeki koltuğun arkasındaki ekranda Barselona'ya inmemize kırk dakika kaldığı yazıyor.

Rüya görmedim, ama şimdi yaşayanlar diyarına geri döndüğümde, görüntüler kafamın içinde patlıyor. Converse kız sert bodrum katında cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Avucum soğuk silahın etrafında sıkıştı. Lazaro yere yığılmıştı, altından yoğun kan sızıyordu.

Belki de onu öldürmeyi başarmışımdır.

Bu düşünce beni sakinleştiriyor. Sakinlik içime ulaşıyor ve aylardır ilk kez bedenimin içinde yer ediniyor.

Lazaro'nun yanında uyandığım her sabah, bitmek bilmeyen bir günün daha başlangıcını işaret ediyordu. Lazaro'nun dönüşüne kadar geçen saatler içinde kahvaltımı yapıyor, öğle yemeğimi boğazıma tıkıyor ve bir ya da iki panik atak geçiriyordum.

O gün yanında birini getirip getirmeyeceğini asla bilemezdim. Düzenli bir programa göre çalışmıyordu, çünkü klanın işlerinin de bir programı yoktu. Her şey kaos, kan ve beyaz toz tarafından yönetiliyor ve tam kuralları öğrendiğinizi düşündüğünüzde değişiyorlar.

On tane vardı. Düğünümüzün ertesi gününden beri her hafta ortalama bir tane. Çoğunun adını bilmiyorum ama yüzlerini sonsuza dek hatırlayacağım.

Üşüyen, ağrıyan ayaklarımı esnetiyorum ve kollarıma biraz kan gitmesi için avuç içlerimi kollarıma sürüyorum. Tuvaleti kullanmak için kalkma dürtüsüne direniyorum ve Converse'in kızına bakıyorum. O iyi. Havaalanından alınabileceğini söyledi, bu da İspanya'da arkadaşları ya da ailesi olduğu anlamına geliyor. Aksanı İspanyol muydu yoksa İtalyan mı? Şimdi düşündüm de, ikisi de olabilirdi. Onun uçağında olduğumu bilirse, sadece korkar.

Işıklar yanıyor ve kaptan inişe geçmek üzere olduğumuzu anons ediyor. Uçak emniyet kemerlerinin bağlanma sesleri ve uykulu konuşmalarla dolarken, bulutlar karayı ve denizin kusursuz parıltısını ortaya çıkarmak için ayrılıyor.

Uçaktan inip jet köprüsüne adımımı attığımda bunaltıcı bir sıcak dalgasıyla karşılaşıyorum. Tabelalar İngilizce ve İspanyolca yazılmış ve onları gümrüğe kadar takip ediyorum. Bir sonraki hamlemi düşünebilmek için yasak bölgeden çıkmak istiyorum.

Sevilla'daki bir düğün için bir kez İspanya'ya gitmiştim. Carolyn, liseden tanıdığım biri. Babasının gitmeme izin vermesinin tek nedeni, onun babasının senatör olmasıydı. Dört gün boyunca içki içmiş, tapas yemiş ve eski krallar için inşa edilmiş güzel saraylarda uzanmışım.

Kardeşim Vince bana eşlik ediyordu ama başka bir kadın misafirin dikkatini çektikten sonra pek ortalıkta görünmedi. Zaten Lazaro ile nişanlıyken aptalca bir şey yapacak değildim. Onunla evleneceğim için gergindim ama babam Lazaro'nun kocam olacağını söylediğinde ona hayır diyemezdim. Sözler ağzından çıkar çıkmaz, bunun bir

anlaşma yapıldı. En ufak bir anlaşmazlık sert bir disiplinle karşılanacaktı.

Gümrük memuru pasaportumu damgalıyor ve bana geri veriyor. "İspanya'ya hoş geldiniz," diyor ve beni el sallayarak geçiriyor.

Barselona havaalanı çok büyük ve geniş. Dolarlarımı Euro'ya çeviriyorum, kendime bir pasta ve espresso alıyorum ve kafede küçük bir masaya oturuyorum.

İzimi bulmalarını zorlaştırmak için hareket etmeye devam etmeliyim ama nereye gitmeliyim? Artık telefonum yok, bu yüzden internetten araştırma bile yapamıyorum.

Üstümde sonsuz bir uçuş listesi gibi görünen iki dev ekran dönüyor. Çiğnerken onları tarıyorum ve tam tüm listeyi bir kez gözden geçirmeyi başarmışken, bir grup genç İngiliz yanımdaki masaya oturuyor.

"Solomon'u görmek için sabırsızlanıyorum," diyor içlerinden biri heyecanla. "Yarın gece Revolvr'da çalacak ve herkes bunun en çılgın parti olduğunu söylüyor."

Arkadaşı omzunu dürtüyor. "Unuttun mu? Addie'ye onu Amnesia'da göreceğimize dair söz vermiştik. Yaz boyunca orada garson olarak çalışacak."

Bu, arkadaşlarından bir yuhalama korosunu ortaya çıkarır. "Hâlâ o hatunla birlikte olmaya mı çalışıyorsun?" diye bağırır içlerinden biri. "Unut gitsin dostum. O Ibiza'da, seni düşündüğü falan yok."

Espressomdan bir yudum alıp tekrar panoya

bakıyorum. Bir buçuk saat sonra Ibiza'ya bir uçuş var.

İbiza hakkında bildiğim tek şey herkesin bildiği şey. Sert partileriyle bilinen bir ada. Vegas'ın Avrupa versiyonu gibi sanırım. İnsanların sürekli gelip gittiği bir yer. Bir kız için içinde kaybolmanın kolay olabileceği bir yer.

Parmak uçlarımı masanın kenarına vuruyorum. Kaybedecek neyim var ki? Nereye gideceğim konusunda daha iyi bir fikrim yok.

Yirmi dakika sonra kapıdaydım.

Yolculuğumun geri kalanı bulanık geçiyor. Ibiza'da uçaktan indikten sonra, zihnim bir dizi anlık görüntüyü kaydediyor - terminaldeki taksi sırası, yol boyunca DJ'lerin reklamını yapan reklam panoları, kaldırımları kaplayan palmiye ağaçları.

Şoför beni Sant Antoni de Portmani'ye götürüyor - Ibiza şehir merkezinden çok daha ucuz olduğunu söylediği bir kasaba. O kadar yorgunum ki nihayet arabadan indiğimde bulduğum ilk pansiyona girerken iki kere düşünmüyorum.

Küçük lobi tütsü ve ahşap kokuyor. Adanın fotoğrafları duvarların çoğunu kaplıyor ve her yerde satılık mumlar ve seyahat kitaplarıyla dolu raflar var. Küçük bir masanın üzerinde bir sürahi su ve yanında birkaç bardak duruyor.

Ailemle ne zaman seyahat etsem, hep beş yıldızlı otellerde kalırdık. Parlak mermer zeminler, yüksek

tavanlar, özenle ütülenmiş üniformalar giyen kapıcılar ve yastıklarımızın üzerinde çikolatalar.
Hatırlıyorum da

Çarşafkların iplik sayısı ve yatağın sertliği gibi en aptalca şeylerde bile seçiciydim. Şimdi o kadar yorgunum ki tahta bir palette bile uyuyabilirim.

İki gece için özel bir oda istiyorum. Sırada ne olduğunu anlamam için bu yeterli olacaktır.

Resepsiyon görevlisi bilgisayarında bir şeyler yazarken merakla bana bakıyor. Bana cevaplayamayacağım sorular soracağından endişeleniyorum ama pasaportumu görmek istemesi dışında sesini çıkarmıyor. Papà'nın maaş bordrosundaki teknoloji dehalarının beni pansiyonun sisteminde bulma ihtimali nedir? Bu onlar için bile zor bir ihtimal.

"Buyurun." Bana makbuzumu ve basit bir metal anahtarlığa takılı bir anahtar uzatıyor. Üzerine beş rakamı kazınmış. "Koridorun sonundasınız. Sağdaki son kapı."

"Teşekkürler."

İçeride, odam basit ama temiz. Yatağa yığılıp biraz kestirmeye çalışıyorum ama ölümüne yorgun olmama rağmen uyku bir türlü gelmiyor. Burada ne yapacağımı bilmemenin verdiği endişe içimi kemiriyor. Odamın parasını ödedikten sonra cüzdanımda yüz avro eksildi ve paramı yenileme imkânım yok.

Doğrudum ve kendimi kokladım. Tanrım, leş gibi kokuyorum. İki gündür duş almamış gibi görünürsem kesinlikle iş bulamayacağım. Kendimi banyoya sürükleyerek elimden geldiğince tazeleniyorum ve sonra kendime birkaç tuvalet malzemesi ve birkaç kıyafet almak için dışarı çıkıyorum.

Kasaba rengârenk bir goblen gibi etrafımda açılıyor. Biraz köhne ama sahil ve masmavi su bunu fazlasıyla telafi ediyor.

Biraz dolaşıyorum ama öğleden sonra yaklaştıkça güneşin kadranı iyice açılıyor. Hava inanılmaz sıcak. Nem cildimi yapış yapış yapıyor ve hostelde bir şey bırakmak istemediğim için sütyenimin içine doldurduğum para kaşındırıyor beni. Çoğunu çıkarıp çantama koyuyorum.

Resepsiyon görevlisinin tavsiye ettiği ve turist haritamda X ile işaretlenmiş küçük bir alışveriş alanı var. İhtiyacım olan her şeyi orada bulabileceğimi söyledi, ben de oraya doğru ilerledim.

Üç üst, bir çift şort, hafif bir elbise, bir çift spor ayakkabı, birkaç iç çamaşırı ve hepsini koymak için bir sırt çantası alıyorum. Her şeyin parasını ödedikten sonra mağazanın girişinde duruyorum ve çantamda kalan parayı hızlıca sayıyorum. Bin sekiz yüz otuz dört avro, artı sütyenimde kalan küçük bir miktar. Sorun değil. Halledeceğim.

Şimdiye kadar ailem gittiğimi öğrenmiş olmalı. Neredeyse yirmi dört saat oldu. Lazaro öldüyse, hizmetçi onu bulmuş olmalı. Eğer yaşıyorsa, babama olanları anlatmıştır.

Pansiyona doğru yürümeye başladığımda, Lazaro'nun yerde yatarkenki görüntüsü zihnimde canlanıyor. Onun için zerre kadar acıma hissetmiyorum. Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor. Bu yanlış, değil mi? Kocamı öldürmüş olabileceğim gerçeği hakkında *bazı* duygulara sahip olmalıyım. Ya içimdeki bir şey kalıcı olarak zarar gördüyse? Bu benim cezam mı? Hayatımın geri kalanını hissiz yaşamaya mahkum edilmek mi? Normal insani duyguları

hissedememek ve empati ya da sevgiden aciz olmak mı?

Converse kızına yardım ettim. Bunun bir anlamı olmalı. Onu orada o kadar genç ve korkmuş gördüğümde bunu yapamadım. Yine de bu tek hareket zarar verdiğim diğer insanları telafi etmez. Yakınından bile geçemez. Onlardan herhangi birine yardım etmeyi seçebilirdim ama yapmadım.

Bir vücut ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak kadar sert bir şekilde bana çarpıyor. "Ne oluyor be?"

Tek gördüğüm siyah giysiler ve bir erkek yüzünün parıltısı.

"*Disculpe!*" diyor ve sonra benden kaçıyor.

Az önce ne olduğunu anlamam toplam üç saniye sürdü. Çantam gitmişti.

Yeni sırt çantam belimde acı verici bir şekilde zıplarken, dayanıksız düz ayakkabılarımla koşmaya başlıyorum ve hırsızın ardından bağıriyorum, ancak aramızdaki mesafe sadece büyüyor.

O benden daha hızlı.

Yoldan geçenler durup bakıyor, hatta bazıları adamı yakalamaya çalışıyor ama hiçbiri başarılı olamıyor. Sonunda duruyorum, nefesim öfkeyle kesiliyor. Ellerim kalçalarımın bastırıyor ve kalan umut baloncugum da patlıyor.

Param gitti.

Kendimi hasta

hissediyorum.

Pansiyona geri dönüp resepsiyon görevlisine olanları anlattığımda bana anlayışla yaklaştı.

"Polise şikayette bulunmak ister misiniz?" diye soruyor.

"Sence faydası olur mu?"

Özür dileyerek yüzünü buruşturuyor. "Dürüst olmak gerekirse mi? Hayır. Burada çalıştığım beş yıl boyunca yaklaşık bir düzine misafirin soyulduğunu gördüm ve sadece bir tanesi çantasını geri almayı başardı. Bomboş."

İç çekiyorum ve tezgâha yaslanıyorum. Tabii ki polise gidemem. Onlara pasaportumu gösteremem, ki hala yanımda çünkü onu sırt çantama koymuştum. Neden bunu nakit parayla yapmadım ki?

Sütyenimin içinde buruşmuş birkaç banknotla kaldım. Bittiğinde ne yapacağım? Her şey ters gidiyor.

Kadınlar yatakhaneğine açılan kapı açılıp iki genç kadın dışarı çıktığında gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Kısa şortlar ve grafik tişörtler giymişlerdi. İçlerinden biri, iri mavi gözlü, uzun boylu, güzel bir sarışın, bana acıyan bir bakış atıyor.

"Olanları duyduk," diyor. "Bu çok boktan."

Arkadaşı başıyla onaylıyor. "Geçen yıl Barselona'da soyuldum. Kimliğimi, telefonumu, her şeyimi

aldılar. Çok kötüydü." Koyu renk, kıvrıcık saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Arkadaşından daha kısa boylu.

Sarışın ve yeşil tişörtünde *ne istersen olabilirsin* yazıyor.

"Daha dikkatli olmalıydım," diyorum. "Gardımı düşürdüm."

"Sana bir içki alalım mı?" diye soruyor sarışın. "Biz de tam bu sokağın aşağısındaki bir bara gitmek üzereydik."

Alkol. Evet, bu kulağa düşündüğüm diğer şeyden çok daha iyi geliyor - bir kamyonun tekerleklerinin altına atlamak.

Onlara yorgun bir gülümseme veriyorum. "Elbette, bu iyi olur."

Biz yürürken kendilerini tanıtıyorlar. Sarışın olan Astrid, esmer olan ise Vilde. "Senin adın ne?" Vilde soruyor.

Saçmalık. Resepsiyon görevlisi gerçek adımını biliyor, bu yüzden onun önünde kullanırlarsa diye tamamen rastgele bir şey veremem, ama gerçek adımını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. "Adım Ale," diyorum. Yeterince iyi. Teoride Valentina için alışılmadık bir takma ad olabilir. "Nerelisin sen?"

"İsveç." Astrid bir bara benzeyen bir kapıyı açar. Kapının üzerinde bir tabela vardır. *Caballo Blanco*. "Peki ya sen? Tatile mi geldin?"

Gerçekten de cevaplarımı hazırlıksız vermek yerine önceden hazırlamalıydım. "Kanada'dan geliyorum. Birkaç aydır seyahat ediyorum. Peki ya siz?"

Boş bir masada yerimizi alırken Vilde, "Biz mevsimlik işçileriz," diyor. "Daha geçen hafta işe alındık."

"Ne tür bir iş yapıyorsunuz?" Sunucu bir sürahi sangria siparişimizi aldıktan sonra soruyorum.

"Ben bir dansçıyım," diyor Astrid. "Ve Vilde de bir barmen." Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Bir sezonu İbiza'da çalışarak geçirmek bir süredir hayalimizdi."

Vilde, "Bu bir iş ama aynı zamanda çok da eğlenceli," diyor.

Sangria geldiğinde ruh halim biraz düzeliyor. Lazaro'yla evlenmeden önce pek içki içmezdim ama evliliğimiz boyunca günde bir şişe şaraba kadar çıktım. Tüm kadehi iki yudumda geri atıyorum ve alkolün çabucak etkisini göstermesi için dua ediyorum. Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var.

"Sence burada bir iş bulabilir miyim?" Astrid bardağımı doldururken soruyorum. "Seçici değilim. O adam paramın çoğunu aldı ve daha fazlasını nasıl bulacağımı bulamazsam ne yapacağımı bilmiyorum. Başka bir yere gitmeden önce biraz para biriktirmem gerekiyor."

Astrid inliyor ve başını sallıyor. "Ne kâbus ama. O pisliğin seyahatinizi mahvettiğine inanamıyorum. Ama dinle, İbiza'da güzel kızlar için her zaman iş vardır."

Omurgam dikleşiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kulüpler yüksek sezon için bir ton insanı işe alıyor ve daha yeni başlıyor." "Dans edemiyorum ve yapmayı bildiğim tek içki martini," diyorum.

"Lütfen, bir iş bulacaksın." Astrid omzumu okşadı. "Sana bir bakan kulüp yöneticileri avucunu yalayacak."

"O haklı," diyor Vilde. "İnsanları deli gibi harcıyorlar, çünkü çalışanların çoğu çok fazla parti yapıyor ve gelmeyi bırakıyor. Her zaman işe alım yapıyorlar. Bu gece kulübümüze gelin. Revolvır'da çalışıyoruz. İyi şeyler söyledik ama çok yeni olduğumuz için pek bir şey ifade etmez. Yöneticilerden biriyle konuşmayı denemelisin."

Kaybedecek neyim var ki? Sunacak pek bir şeyim yok ama öğrenmeye hazırım.

Yine de başka bir sorun var. "Burada yasal olarak çalışma iznim var mı bilmiyorum." Astrid bakar. "Bir yolunu bulursun."

Vilde, "Arjantin'den bir arkadaşım burada üç yaz üst üste el altından çalışmıştı," diyor. "Burada alışılmadık bir durum değil."

İbiza'da yasadışı çalışmak, hayat gerçekten de keskin virajlar alıyor. Ama belgelerim olmadan bir iş bulabilirsem, neredeyse izlenemez olacağım.

"Denemeye değer," diyorum.

Astrid bana cesaret verici bir gülümseme veriyor. "Saat bir gibi orada ol," diyor şaşkın ifademe gülmeden önce. "Burada parti bütün gece ve bütün sabah devam eder."

Görünüşe göre gecenin yarattığı olmak üzereyim. Bu iyi bir şey olabilir. Ne de olsa karanlıkta saklanacak daha çok yer var.

BÖLÜM 5

VALENTINA

Hayatta insanın bağlarını kopardığı zamanlar vardır. Kanıksadığımız şeyler bizden koparılıp alınır. Kalıcı olduğunu varsaydığımız koşulların, güzel bir gün batımı kadar geçici olduğu ortaya çıkar. Tanıdık olan kaybolur ve bilinmeyenle yüzleşmek zorunda kalırız.

Gözlerimi açtığımda etrafımdaki hiçbir şeyi tanıyamıyorum. Duvarlar sarı, oysa ben mavi olmalarına alışkınım. Yaylı yatak topaklı ve her hareket ettiğimde gıcırdama sesleri çıkarıyor. Banyo limon gibi kokuyor.

"İspanya'dasın," diye mırıldandım sessizce. "Kaçmışsın."

Gerçek gibi gelmiyor. Belki kendi kendime konuşmaya devam edersem, eninde sonunda oturacaktır.

Dışarısı karanlık. Duvarda asılı ucuz saat saatin on iki olduğunu söylüyor, bu da Revolvr için hazırlanmaya başlamam gerektiği anlamına geliyor.

Duş alıyorum ve Vilde ile Astrid'e veda ettikten sonra aldığım mikroskobik elbiseyi giyiyorum. Sığmam için gösterişli bir şey giymemi tavsiye ettiler. Önde derin bir V kesimi var, arkada daha da derin ve etek ucu popomu zar zor örtüyor.

Hayatım boyunca hiç böyle bir şey giymemiştim. İçinde o kadar rahatsızım ki taksi beklerken sürekli çekiştirmekten kendimi alamıyorum. Taksi geldiğinde, arabanın içinde vücudumla manevra yapıyorum ve bir şekilde kıştırma kaymasını önlemeyi başarıyorum.

Kızlar bana daha önce garsonlardan birine geldiğimde bir müdür olup olmadığını sormam gerektiğini söylemişti. Bu pek de iyi bir plan değil, özellikle de konuşacak birini bulsam bile ne söyleyeceğimi bilmediğim için. Tek bildiğim, gerekirse bir iş için yalvarmaya hazır olduğum.

"Geldik," diye anons ediyor şoför durduğumuzda.

Bana miktarı söylediğinde, içten içe inledim. Gecenin bir yarısı otobüs saatlerini hesaplamak için kendime güvenmiyordum ama görünüşe göre eve dönerken bunu yapmam gerekecek.

Şoföre ödeme yapıyorum ve etrafa bakmak için iniyorum. Plaj yakınlarda. Göremiyorum ama havadaki tuz kokusunu alıyorum. Birkaç apartman var, kutu gibi bir yapının tepesinde Revolvr yazan dev bir neon tabela dışında çok dikkat çekici bir şey yok.

Mülkün içine adım attığımda çenem düşüyor.

Dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük. Hemen kayboldum. Bir DJ'in bas ağırlıklı dans müziği çaldığı ana alana girmeden önce en az üç barın önünden geçiyorum. Balkonları, birden fazla katı ve devasa bir dans pisti olan kavernöz bir alan. Buraya binlerce insan rahatlıkla sığabilir.

Başım dönüyor ve bunun nedeni sadece flaş ışıkları ya da büyük ekranda oynayan hızlı tempolu Japon çizgi filmi değil. Beni burada asla bulamayacaklar, rahatlayarak fark ediyorum. Eğer kulüpte bir iş bulursam, bu dönen vücutlar ve yanıp sönen ışıklar arasında çalıştığımı kimse fark etmeyecek.

Duvarlardan birine sıkışmış küçük bir bara yaklaşıyorum ve bir sunucunun dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Affedersiniz!"

Beni duymuyor. Ses sisteminden gelen müziğin sesi çok yüksek.

Tekrar deniyorum ve rahatsız hissediyorum. Bana hep yumuşak başlı ve ağırbaşlı olmam söylenirdi ama artık böyle olmayı göze alamıyorum. *Gerçekten*. Kendi başıma hayatta kalmak istiyorsam, konfor alanımın dışına çıkmam gerekiyor.

Sunucu sonunda beni fark etti. "*Hola*," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"*Dime*." "Özür dilerim, bir müdür arıyorum. Bu gece burada bir tane var mı?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Müdür mü? Bilmiyorum, mesaim yeni başladım. Bakın, gerçekten meşgulüz."

Boğazımı temizliyorum. "Bu gece yetkili kim?"

Sunucu dudaklarını büzüyor. "Patron burada, yani yetki onda. Şuradaki küçük balkonu görüyor musun?"

İşaret ettiği yöne bakmak için dönüyorum ve o zaman *onu* görüyorum.

Yalnız bir adam dans pistinin yukarısındaki bir balkonda duruyor, titrete ışıklar formunun üzerinde dans ediyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Garsonun sesi boğuk geliyor, sanki biri başımın üzerine cam bir kap koymuş gibi. "Bu Senyor De Rossi."

Bu kadar uzaktan bile korkutucu. Uzun boylu, dik sırtlı ve kusursuz giyimli. Vücuduna sanki macundan yapılmış gibi oturan üç parçalı titiz bir takım elbise giyiyor. Hayatımı böyle takım elbise giymiş adamların etrafında geçirdim ve ne anlama geldiklerini biliyorum.

Güç. Prestij. Vahşet.

Karanlık bakışları bana doğru kayarken gözlerim açılıyor.

Kes şunu. Yansıtma yapıyorsun.

Paranoyak zihnim hâlâ her yerde tehlike görüyor. O bir kulüp sahibi, yaratılmış bir adam değil.

Ama bana sanki sadece onun tüketimi için varmışım gibi bakıyor. Sanki onun tarafından satın alınmış ve parası ödenmişim ve bugün onun sahip olduğu günmüş gibi.

Bu hissi üzerimden atıyorum.

Buraya sahiplenilmek için gelmedim.

"Size bakıyor," diyor garson, sanki bu normal bir olay değilmiş gibi biraz şaşkın bir sesle. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedim. "Ama onunla konuşmam gerek."

Arkamdan alaycı kahkahalar geliyor. "İyi şanslar."

Garsona ne demek istediğini sormak için geri dönüyorum ama çoktan gitmiş, başka birine içki dolduruyor. Biraz sıvı cesareti kullanabilirim ama on beş avroluk bir kokteyli karşılayabilecek durumda değilim.

Balkona dönüp baktığımda De Rossi'nin dikkati başka bir yerdeydi. Yanında sakallı, koyu renk saçları arkaya taranmış bir adam duruyor.

Yeni gelen kişinin etkileyici bir fiziği var - kaslı ve kaslı. Diğer fedailer gibi kemerine takılı bir telsizi var ama etrafta dolaşırken gördüğüm diğerleri gibi Revolvır markalı bir tişört giymiyor. Tanıdık bir selamlamayla De Rossi'nin sırtını sıvazlıyor ve adama bir şeyler söylüyor. İkisinin arkadaş olduğu hissine kapılıyorum.

Ya birlikte bir yere giderlerse? Hiç vakit kaybedemem.

Hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde, balkona çıkan merdivenlerin dibinde bir fedai tarafından durduruluyorum.

"Sadece personel," diyor monoton bir sesle. "Bay De Rossi ile konuşmam gerekiyor."

Bana üstünkörü bir bakış atıyor, kokluyor ve başını sallıyor. "Benim de eve gidip karımı becermem lazım. Hepimizin hayalleri var."

Yanaklarım kızarıyor ama omuzlarımı geri çekiyorum. "Lütfen, bu çok önemli." "Bundan şüpheliyim."

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Gözleri kısıldı. "Sadece personel girebilir dedim. Dışarıya kadar eşlik edilmesini ister misin?" Tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

Kahretsin. Ne yapmam gerekiyor?

"Bırakın geçsin."

Sesin geldiği yöne baktım. De Rossi'yle konuşan kaslı adamdı. Merdivenlerden yeni inmişti ve şimdi meraklı gözlerle bana bakıyor. Sol kulak memesinde küçük, sarkık gümüş bir küpe var.

"Ras," diyor fedai. "Emin misin?"

"Ella llamó su atención."

Fedai bana ters ters bakıyor, derin bir iç çekiyor ve kadife ipi kaldırıyor. "Git."

Şansıma inanamıyorum. Bu Ras denen adamın fedaiye ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu ona parlak bir gülümseme vermemi engellemiyor. "Teşekkür ederim."

Sanki minnettarlığım yersizmiş gibi başını sallıyor.

İçimde bir korku püskürüyor ama görmezden geliyorum. Buraya kadar geldim. Geri dönmeyeceğim.

De Rossi'ye yaklařtıķķa kalbim daha çok çarpıyor. Kalbimin boynumda, parmaklarımda, hatta ayaklarımda attığını hissedebiliyorum. Eğer bu işi batırırsam, mahvolurum.

Balkonda aşağıdan görülemeyen gizli bir kabin var. De Rossi şu anda orada oturuyor, kollarını koltuğun arkasına yaymış. Geniş omuzları, ince beli ve vahşice yakışıklı yüzünden geriye itilmiş birkaç santimlik dalgalı saçları. Kalabalığı izlerken kaşları atılmış. Kravatında bir klips parlıyor.

Tereddüt ediyorum. Sanki De Rossi kalesinde saray kuran bir

kral gibi. Sanırım bu tam olarak böyle bir şey.

Kabine girip kenara oturduğumda, o gözler bana geri dönüyor. Onda ölümcül bir güç var. Bunu takım elbisesinin keskin hatlarının ve sakın tavrının altında saklamaya çalışıyor ama gözleri ona ihanet ediyor. Diğer yerlerinden daha yaşlı görünüyorlar, çizgisiz yüzünde kaz ayakları görünüyor. Bu gözler ne gördü?

Derin bir nefes alıyorum ve hemen pişman oluyorum. Bu erkek parfümü, kendinizi onun üzerine atmak istemeniz için tasarlanmış.

"Yardımcı olabilir miyim?" Güçlü tenoru tenimin üzerinde ipek bir elbise gibi kayıyor. Çok hafif bir aksanı var.

"Merhaba, ben

Ale." "Ale...?"

"Romero."

"Burada ne yapıyorsun Romero?" Önündeki tepsiden yedek bir bardak alıyor, içine viskiye benzeyen bir şey döküyor ve bardağı bana uzatıyor.

Onu aldım ve göğsüme bastırdım. "Seninle konuşmam gerekiyordu."

Kendi karamel renkli içkisinden bir yudum alıyor. Gözleri önce bardağıma, sonra da onu geçip elbisemin açık kesimine kayıyor. Bakışları utanmadan devam ediyor. "O zaman konuş."

Ellerim kıyafetlerimi düzeltmek için kaşınıyor ama kendimi zorluyorum ve söyleyecek bir şeyler arıyorum. "De Rossi bir İtalyan ismi, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Ben de İtalyan'ım. İtalyan-Kanadalı," diye açıklıyorum. "Ailem uzun zaman önce göç etti. Uzun yıllardır geri dönmedim."

Saçmaladığım için kaşları çatıldı.

Tamam, her şeyi ortaya dökme zamanı. Boğazımı temizliyorum. "İş arıyorum. Beni işe almanız için sizi ikna edebileceğimi umuyordum."

Alnında çizgiler belirdi. Sanırım onu şaşırtmayı başardım. "İş mi arıyorsun?"

"Doğru. Her şeyi yapmaya hazırım." Kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde yanaklarım ısındı. "Yani, müsait olduğunuz her pozisyonu kabul ederim."

Dudakları seğiriyor ama tekrar sertleşmesi sadece bir dakikasını alıyor. "Tüm çalışanlarımızı haftalar önce işe aldık."

"Daha yeni geldim." Evsiz kalma ihtimali karnımın dibindeki korkunun katılaşmasına neden oluyor. *Düşün, lanet olsun. Bu adamı ikna et!* "Burası devasa bir yer. Eminim her zaman fazladan yardıma ihtiyacınız vardır. İnsanlar sürekli gelip gidiyor olmalı." Balık tutuyorum. Derin sularda.

"Burada tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

Avuç içlerimi kucağımda yumuşatıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, özel bir yeteneğim yok." "Söylemiyorsun," diye araya giriyor viskisinden bir yudum daha almadan önce.

Onu duymamış gibi davrandım. "Ama ben tanışabileceğin en çalışkan insanım." Bunun üzerine ciddi tavrı kırılıyor ve bir kahkaha atıyor.

Bana gülmüyor olsaydı, bu gürültülü sesi takdir etmek için bir dakikamı ayırabilirdim, ama soğukkanlılığımı korumaya çalışmakla çok meşgulüm.

"Bu neden komik?" Ben soruyorum.

Elini ağzının üzerine götürüyor ve saçma sapan bir bakışla beni süzüyor. "*Principessa*, hayatında bir gün bile çalışmış gibi görünmüyorsun. Sıkı çalışma hakkında ne biliyorsun?"

Sözleri bağırsaklara inen bir yumruk gibi de olabilir.

Hakaretinin boğazımda yarattığı yanmayı yutkunarak bastırıyorum ve sonraki kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyorum. "Bu söylediğin çok küstahça bir şey. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır, ama gözlerim ve beynim var. Gördüğüm şey, önemli varlıklarınızı göstermekten hoşlandığınız." Bakışları göğsümü yalıyor. "Erkeklerin her dediğini yapması için gereken tek şeyin bu olduğunu düşünüyor gibisin. Belki memleketinde işe yaramıştır ama ne yazık ki Ibiza'da güzel kadınların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Hepsini kiralasaydım, gece kulübüm olmazdı. Bir haremim olurdu."

Utanç, tenimi sıcakla kaplıyor. "Bu haksızlık."

"Hayat adil değil. Az önce söylediğim herhangi bir şey hakkında yanılıyor olsaydım, şimdiye kadar bu dersi almış olurdun." Benden uzağa bakarak kovulduğunun işaretini veriyor.

Göğsümün içinde yabancı bir his oluşmaya başlıyor.

Hayır. Asla olmaz. Beni bu şekilde kovamaz. Buna izin vermeyeceğim. Hayatım boyunca başkalarının beni ezip geçmesine izin verdim, ama bu artık sona eriyor.

Dikkatini tekrar bana çekmek için bardağımı yüksek bir sesle masaya çarparken ne yaptığımı bile bilmiyorum. Bir adama hiç böyle karşı koymamıştım, buna cesaret edememiştim ama çaresizliğim

omurgamı yerine oturtuyor olmalı.

"Hayatın adil olmadığını biliyorum," diyorum öfkeyle. "Senin gibi erkeklerin yanlış yönlendirilmiş ilk izlenimler yüzünden benim gibi kadınlara tepeden bakması haksızlık. Dürüst bir iş bulmaya çalışan insanları ezme ayrıcalığına sahip olmak güzel olmalı."

Alay ediyor. "Güven fonun varken dürüst bir işe ihtiyacın yok. Ayağındaki o ayakkabıların fiyatı bin avronun üzerinde. Baban faturalarını ödemekten bıktı mı? Belki de *İbiza*'da yarım yamalak bir bağımsızlık girişimi yaşamaya çalışmadan önce onunla uzlaşmayı düşünmelisin."

"Babası muhtemelen bu kulübü onun için satın almış biri için cesur bir açıklama."

De Rossi'nin yüz ifadesi gerginleşir. "Babam öldü. Bu kulüp benim kanımın, terimin ve gözyaşlarımın ürünü. Bu yüzden senin gibi şımarık küçük kızların içeri girip sadece göğüslerini sergiledikleri için herkesin onlara istediklerini vermesini beklemeleri beni sinirlendiriyor."

Ayağa fırladım. "Sen bir domuzsun."

Ayağa kalkıyor ve benim alanıma giriyor. "Hayır, ben bir kurdum. Ve sen de yanlış otlığa girmiş bir koyunsun."

Yüzüne bakmak için boynumu eğdiğimde ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Boyunu açıp üzerimde yükselerek beni korkutabileceğini mi sanıyor? De Rossi'nin bilmediği şey, tüm hayatım boyunca etrafımda ondan çok daha korkunç adamlarla yaşadığım. Fiziksel olarak onun dengi olmayabilirim ama sadece sözleriyle beni sindirebileceğini sanıyorsa büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzere.

"Ben koyun değilim," diyorum, her kelimeyi vurgulayarak. "Ve sadece geldiğim için bana bir şey vermenizi istemiyorum. Adil bir şans istiyorum, hepsi bu. Deneme olarak bir hafta burada çalışmama izin verin. İşe yararsa, beni işe alın. Eğer standartlarınızı karşılayamazsam, bir hafta dolduğunda giderim."

Dişleriyle alt dudağının izini sürüyor. "Bunu neden kabul edeyim ki?"

"Çünkü eğer yapmazsan, diğer insanları aşağılamaktan zevk alan yargılayıcı bir pislik olursun. Benim hakkımda haklı olup olmadığını bilmek istemiyor musun? Yoksa yanlışlığının kanıtlanmasından mı korkuyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman anlaşmayı kabul et."

Bir ritim düşüyor ve altımızdaki kalabalık heyecanlı bağırışlarla patlıyor, ama De Rossi teklifimi düşünürken hareketsiz. Gözlerinin içine bakıyorum. O dayanılmaz çenesini nihayet kapattığına göre, çok ama çok çekici bir adam olduğunun bir kez daha farkına varıyorum. O lanet elmacık kemiklerini, geniş alnını ya da dokunulduğunda şaşırtıcı derecede yumuşak görünen dudaklarını gerçekten hak etmiyor.

Karnım zonkluyor.

Bacaklarımın arasında sabit bir nabız beliriyor.

Tanrım, benim neyim var? Buraya ona hayran olmaya gelmedim. Başımı sokabileceğim bir iş

bulmak için buradayım.

Bakışları vücudumda geziniyor, sanki sonunda onu ikinci bir bakışa değer olduğuma ikna etmişim gibi.

Çenesi çalışıyor ve sonra başını sallıyor. "Tamam. Bir hafta. Pazartesi sabah 11'de

burada ol." Dudaklarımda yavaş, muzaffer bir gülümseme yayılıyor. "Burada

olacağım."

"Tamam."

"Harika."

Bana son bir kez yorgun bir bakış atıyor ve ardından eliyle arkamdaki birine küçük bir işaret yapıyor.

Ras merdivenlerin başında belirir.

De Rossi bir süre sonra, "Gitmeye hazır," dedi. "Seni

geçireyim." Ras elini bana doğru uzattı.

Ben alıyorum ve De Rossi kaşlarını çatıyor. Muhtemelen anlaşmamızdan çoktan pişman olmuştur. Merdivenlerden inerken, şeytani siyah gözlerinin kafamın arkasında bir delik açtığını hissedebiliyorum.

İşimi kolaylaştırmayacağını zaten biliyorum ama Lazaro'yla iki ay boyunca cehennemi atlattım. De Rossi'yle de bir haftayı atlatabilirim, bana ne yaparsa yapsın.

BÖLÜM 6

DAMIANO

BU GECE KENDİMDE DEĞİLİM.

Göğsümdeki ağırlık çok ağır. Başımın içindeki ağrı, basit bir tedavisi olmayan türden.

Gözlerimi kapattığımda, Casal di Principe'nin eteklerindeki çocukluk evimin mutfağında duran annemin bacaklarından alevlerin yükseldiğini görüyorum. Ne zaman benzin kokusu alsam, o geceyi düşünüyorum.

Ne zaman bir başarısızlık yaşasam, onun attığı çığlıkları

hatırlıyorum. "İçeri gelmene gerek yoktu."

Göz kırpıyorum. Ras masanın diğer tarafında oturuyor. Ofisimdeyiz, Revolvr'un ana dans pistinden yaklaşık yüz metre uzaktayız, ama ses geçirmez duvarlar sesin içeri sızmasını sağlıyor. İçeri girdiğini nasıl duymadım? *Cazzo*.

Sağ koluma "Burada olmasaydım evde duvarlara tırmanıyor olurdum" diyorum. Bu doğru. Beni meşgul edecek hiçbir şey yoktu. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bu gece onu oyalamaya niyetliyken neden daha önce o kızın gitmesine izin verdim?

Ale Romero. Onu barın yanında gördüğümde, yemin ederim ürperdim. Eski zamanlarda krallar onun gibi bir kadın için savaşmışlardı. Zarif yüzü, biçimli göğüsleri, sıkı kalçası ve neredeyse beline kadar uzanan parlak siyah saçları. İçimde deliliğin kırıltılarını hissedebiliyordum. Onun düzenli olarak erkekleri delirttiğine dair güçlü bir şüphem vardı.

Onu balkonumun girişine doğru ilerlerken gördüğümde suratım asılmıştı. Beni orada becermek istediğinden emindim. Bu ilk kez olmazdı.

Çoğu gece, tek yapmam gereken ortaya çıkmak ve kadınlar beliriyor. Dünyanın en ünlü adasının yarısına sahip olduğunuzda işler böyle yürüyor - kulüpler, oteller ve restoranlardan oluşan portföyümde Revolvr sadece en önemli mücevher.

Onun yerine iş istemişti.

Bu beni şaşırtmıştı, ki bu pek sık başıma gelmez. Genelde insanların niyetini okumakta iyiyimdir, ama sabahki rezilliğimden sonra bu yeteneğim bile tehlikeye girmiş gibi görünüyordu. Bu beni kızdırdı. Onu istemiştim ama bunun için beni zorlayacağı *belliydi*. Normalde meydan okumayı severdim ama bu gece oyun oynayacak havada değilim.

Onun için zaten zor olmasına rağmen ona saldırdım. Geri adım atmak yerine biraz omurgalı davrandığımda, sadece heyecanlı ruh halime atfedebileceğim bir şey yaptım.

Pes ettim.

Ras bileğini dizine dayar. "Eğer olanları düşünüyorsan, belki de konuşmalıyız.

_"

"Bu konuda konuşmaktan bıktım," diye ısırdım. "Garajı temizlediler mi?"

"Evet, ceset gitmiş."

"Güzel. Daha fazla bilgi edinene kadar yapacak başka bir şey yok." Ras da bunu benim kadar iyi biliyor. Varsayımlar ve şüpheler Don'umuza karşı bir suçlama yapmak için yeterli değil.

Bir an beni inceliyor ve sonra gözlerini kısıyor. "O zaman aklında ne var? Bir şeye kafayı takmışsın."

Ona ters ters bakıyorum. Bazen beni çok iyi okuyabiliyor.

Gitmesine izin vermemeliydim. İş almak için her şeyi yapacağını söylediğinde aklıma gelen o kötü düşünceye kapılmalıyım. *O elbiseyi çıkar, sikimin üzerine tırman ve zıpla.*

Bu görüntü kasıklarına nabız gönderiyor. Özellikle iğrenç hissettiriyor çünkü çalışanlarımı bu şekilde işe almıyorum. Ahlaki değerlerim çoğu standarda göre gevşek olabilir, ancak yasal işletmelerimde böyle aptalca şeyler yaparak bulunduğum yere gelemezdim. İbiza'da itibar her şeydir.

"Bu o kız, değil mi?" Ras somurtkan yüz ifademi inceleyerek soruyor. "Madem onu istiyordun, neden gitmesine izin verdin?"

"Ben yapmadım," diyorum. "Pazartesi

burada olacak." Bu onu şaşırttı. "Ne demek

istiyorsun?"

"Bir iş için seçmelere katılacak. Bir haftalık deneme süresini kabul ettim."

Ras parmaklarını alnına götürüyor ve bana bakıyor. "Ciddi misin lan sen?" "Gerçekten

şaka yapacak havada değilim."

Bu bana sinirli bir inilti kazandırdı. "Ne duruşması? Her şey olup biterken bunun için zamanım olmadığını biliyorsun."

Ras benimle bu şekilde konuşmasına izin verilen tek kişi. Birbirimiz olmasaydık, ikimiz de on kere ölmüş olurduk. Ayrıca, o aileden biri. Yine de ona karanlık bir bakış attığımda sırtını dikleştiriyor ve küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. Bu onun sabrımı sınamanın zamanı olmadığını kabul etme şekli.

Yine de haksız değil. Bu aptal duruşmayı neden kabul ettim ki? İptal edebilirim ama sözümünden dönmeyi sevmiyorum. Romero'ya eziyet ederken biraz eğlenebilirim, tıpkı şu anda onun anısının bana eziyet ettiği gibi. Birkaç günden fazla dayanamaz. Eğer o çalışkan biriye, ben de lanet bir rahibim.

"Bunun için zaman harcamanı istemiyorum. Onu Inez'e ver."

Kaşlarını çattı. "Inez? Eğer bu kız burada çalışacaksa, onu dansçı da yapabiliriz. VIP'lerle arası iyi olur."

Onun bir grup sarhoş erkeğin önünde dans ettiği düşüncesi göğsümde yanma hissi uyandırıyor.

Hayatta olmaz. "Onu Inez'e ver dedim. Bir hafta dayanırsa tekrar düşünebilirim, ama dayanmasını beklemiyorum."

Dudaklarının arasından uzun bir nefes veriyor. "*Va bene.*"

"Napoletano ile konuştun mu?"

"Birkaç saat önce," diyor. "İnşaat projesine bu sabah Sal tarafından yeşil ışık yakıldı."

"*Merda.*" Sal, başka bir klanın topraklarındaki bir fabrika için beton dökecek. Don'umuz lanet bir aptal. Ben biliyorum, Ras biliyor, herkes biliyor. Ama yine de kimse sesini çıkarmıyor. "Elimizde bir savaş olacak."

Ras başını sallar. "Fikrini zaten geçen ay açıkladın. Bırak artık." Ses tonundan hoşlanmadım. "Sence toplantıda sessiz mi kalmalıydım?"

Ras iç çeker. "Sal'in seni asla dinlemeyeceğini biliyorsun, sen yüzde yüz haklı ve o yüzde yüz haksız olsa bile. Konuşmak işleri daha da kötüleştirir. Toplantıdaki diğer tüm kaptanların önünde onun kararını sorgulayarak onu kızdırdın ve şimdi burada Nelo ve Vito var, çirkin burunlarını işimize sokuyorlar. Sizi hizaya getirmek için ne kadar ileri gideceğini kim bilebilir?"

Gözlerimiz buluştu. Evet... Ne kadar uzakta?

Sandalyeme yaslanıyorum ve duvarımda asılı olan resme bakıyorum. Ras, ailesi, Martina ve ben... Eğer Sal babamı öldürüp Camorra *sistemindeki* en güçlülerden biri olan Casalesi klanının lideri olarak yerini almasaydı farklı bir fotoğraf olurdu.

Annem hala hayatta olacaktı.

Ailem bozulmamış olurdu.

Sıradaben olurdum.

"Klanımızı toza dönüştürecek," diye

mırıldanıyorum. "İş o noktaya gelmeden önce ona sırtlarını dönecekler."

Elimi esnetiyorum. "Ona karşı daha hızlı hareket etmeleri gerekiyor." Akıntıyı tersine çevirmenin bir yolunu bulabiliriz, ama ancak ihtiyacımız olan kanıtı elde edebilirsek.

Ras ne düşündüğümü biliyor. "Üzerinde çalışıyorum."

Gitmek için ayağa kalkarken, "Ailene ekstra koruma sağla," diyorum. "Ne olur ne olmaz." Eğer Ras'ın babası -Julio Amca- olmasaydı, ailemin öldüğü gün Sal beni öldürürdü. On bir yaşındaydım, hâlâ taşakları düşmemiş bir çocuktum ama o zamanlar bile Sal beni bir tehdit olarak görüyordu. Beni öldürmek onun endişelerini giderecekti ama kaptanlar tarafından pek hoş karşılanmayacaktı. Julio Amca'nın Sal'ın çevresindeki herkese hatırlatmayı ihmal etmediği gibi, klan çocukları genellikle yasak bölgedeydi.

Ben kurtuldum.

Ama ilk fırsatta Sal beni gönderdi. İbiza'ya.

Burası her zaman klanın yabancı kalelerinden biri olmuştur; bizim sağladığımız uyuşturucular olmadan İbiza diye bir yer yoktur. Burada capo olmak kağıt üzerinde kulağa hoş geliyor, ta ki

sürgünde olmakla eşdeğer olduğunu fark edene kadar. Klan işleri telefon ya da internet üzerinden yapılmıyor. Yüz yüze, Casal di

Principe.

Ve Sal eve dönmenden hiç hoşlanmıyor.

Ras'a veda edip otoparka doğru yola çıktım.

Arabaya binerken şoföre "Beni eve götür," diyorum. Pencerenin ötesinde gökyüzü hâlâ karanlık ama yakında aydınlanmaya başlayacak. Revolvır'un dışındaki uzun yeşil taksi kuyruğunun yanından geçiyoruz ve kendimi kuyrukta Romero'yu ararken yakalıyorum. Orada değil.

Otobüs durağının yanından geçerken, alay ediyorum. Kaldığı yere bunlardan biriyle gitmesine imkan yok. İbiza'da iş arayarak ne halt ediyor? Bir yanımda merak ediyor. Yüzde doksan beş onun sadece asi olmaya ve ailesine bir şeyler kanıtlamaya karar vermiş seksi ve zengin bir kız olduğuna ikna olmuş durumdayım. Çimenler her zaman daha yeşildir. Onun için ne planladığımı görünce, kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp babasına koşacaktır.

Ama beni duraksatan bir şey var. Gözlerinin içinde gerçek bir çaresizlik gördüğümü sandım. Hatta belki de korku.

Neden korkmuş olabilir ki?

Yüzüklerimden birini çeviriyorum. Biri hiç gerçekten çaresiz kalmamışsa, bu hissi uyandırmak için fazla bir şey gerekmez. Bu yüzden olmalı. Muhtemelen egosunun zedelenmesinden korkuyordur.

İç çekerek elimi dudaklarımda gezdiriyorum. Neden onu analiz ediyorum ki? Yeter artık. En son ne zaman aletimin henüz tanışmadığı bir kadını düşünmek için bu kadar zaman harcadığımı hatırlamıyorum.

Eve yaklaştıkça düşüncelerim daha da karanlıklaşıyor. Dün gece olanların arkasında kimin olduğundan emin değilim ama Sal'in paranoyası her yere yayılmış durumda. Eğer suçlunun Don'umuz olduğunu kanıtlayabilirsek, fazla ömrü kalmayacak.

Oturan don'un soyundan gelmeyen bir adam, oturan don'u çıplak elleriyle boğarak öldürerek makamı devralabilir. Bu barbarca ama Casalese'de hep böyle olmuştur. Don ile aynı odaya girmek için zeka ve strateji gerekir, daha iyi korunan kimse yoktur. Önce en yakın arkadaşlarından bazılarını kendi tarafıma çekmem gerekecek ve bunu doğru yapmazsam doğrudan ona koşacaklar. Onlara Sal'in artık yönetmeye uygun olmadığını kesin olarak göstermeliyim.

Ellerimi esnetiyorum. Bu yüksek bir çıta.

Ama benim için en önemli kişiyi korumak istiyorsam, yapmam gereken şey bu.

İnsanlar bana her zaman soğukkanlılığımın en büyük gücüm olduğunu söylemiştir. Acele kararlar vermem. Sonuçlarını düşünmeden hareket etmem.

Zayıf bir adam şimdiye kadar Sal'in peşinden giderdi, ama ben daha iyisini biliyorum. Mükemmel ana kadar bekleyeceğim. Ve sonra çaldığı her şeyi geri alacağım.

BÖLÜM 7

VALENTINA

PAZARTESİ günü, sabah saat on kırk beşte Revolvr'ın karşısındaki caddede duran otobüsten iniyorum. Gün ışığında çevre o kadar farklı görünüyor ki, doğru yere geldiğime kendimi ikna etmem gerekiyor.

Gerginim. Bütün hafta sonu, De Rossi'nin fikrini değiştirip beni başladığım yere geri koymasından endişelenerek geceleri dönüp durdum. Son iki günde neredeyse hiç para harcamamayı başardım, ramen ve hosteldeki ücretsiz kahvaltı ile hayatta kaldım ve Astrid ve Vilde'nin daha ucuz olan ortak yatakhanelerine taşınma davetlerini kabul ettim. Yine de bunların hiçbirisi beş parasız olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Ana girişten kulübün içine doğru ilerliyorum. "Bu tarafa."

Sesin geldiği yöne döndüm. Bu Ras. Barlardan birinin yanındaki taburede oturuyor, elinde terlemiş bir bira var. Yıpranmış bir kot pantolon ve solmuş gri bir tişört giymiş, neredeyse cana yakın görünüyor... ta ki yüzündeki yorgun ifadeyi fark edene kadar.

"Merhaba," diyorum gıcırtı gibi çıkan bir sesle. "Benimle buluştuğunuz için teşekkürler. Bu fırsat için gerçekten minnettarım."

Gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyor. "Sadece işimi yapıyorum," diyor huysuzca. "Görünüşe göre kapsamı genişlemeye devam ediyor."

"Bunu genelde yapmaz mısınız?"

"Sezon için herkesi işe aldıktan sonra yeni bir personel almayı mı kastediyorsunuz? Hayır, istemiyorum."

Isı yanaklarımı örtüyor. "De Rossi duruşmayı kabul etti."

"De Rossi'nin neyi kabul ettiğini biliyorum. Şanslısın ki az önce bir çalışanımı Laser'a transfer ettim. Onun yerine sen geçeceksin."

Kaşlarım şaşkınlıkla düğümlendi.

"Lazer mi?" "Patronun kulüplerinden

biri daha." "Birden fazla kulübü mü

var?"

"Adadaki büyük kulüplerin yarısının sahibi. Ayrıca sayamayacağımız kadar çok otel, restoran ve apartman dairesi var."

Harika. De Rossi bir çeşit İbizalı iş adamı. Eğer bu işi batırırsam, buradaki iş beklentilerim tamamen yok olabilir. Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Riskler daha da arttı.

"Şanslıymışsın," diyor Ras, taburesinden atlayıp onu takip etmemi işaret ederek. "Onunla tanıştığında patron özellikle nazik bir ruh halinde olmalı."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

Bu bana derin bir kahkaha kazandırdı. "Anlayamadın mı?" Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Yoksa burada olmazdın."

Bir karşılık veriyorum. De Rossi kaba davranmış olabilir ama yine de bana bir şans veriyor. Onu çalışanlarından birine şikayet etmeyeceğim.

Lafı açılmışken... "Peki burada ne yapıyorsun?" Ras'a soruyorum.

"Resmi unvanım Revolvr'da genel müdür ve güvenlik şefi ama her türlü işi yapıyorum." Kadınlar tuvaletinin yanında durdu, orada kır saçlı bir temizlikçi temizlik malzemeleriyle dolu bir arabanın etrafında telaşla dolaşıyordu.

"İşte geldik," diyor Ras. "Ale, Inez'le tanış. Kendisi bekçi ekibimizin gündüz vardiyası yöneticisi." Kısa boylu orta yaşlı kadına sıcak bir gülümseme veriyor. "Inez, bu Ale Romero. Ekibinize yeni katıldı."

"Memnun oldum," diyorum hiç vakit kaybetmeden ve Inez'in elini sıkıyorum. De Rossi'nin beni şu şişe servisi kızlarından biri olarak çalıştırmasını bekliyordum, ama bekçi de işimi görür. Nasıl temizlik yapılacağını biliyorum. Beni azarlamasına rağmen Lazaro'nun evinde Lorna'ya sık sık yardım ederdim. De Rossi'nin elindeki en iyi şey bu mu?

Ras arabaya uzanırken "Harika," diyor. "İşte üniforman. Vardiyacı on dakika içinde başlıyor."

Gök mavisi pantolon ve kısa kollu düğmeli gömleğimi giyip dışarı çıktığımda, Inez çoktan başka bir arabada beni bekliyordu.

Şeffaf çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Senyor Ras sizi manken odasına koymamı söyledi."

"Bana uyar." Manken odasının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bana kalırsa bir oda diğerinden farksız.

"Tüm malzemeler burada." El arabasını bana doğru itiyor. "Şuradaki pembe kapıları geç. Herhangi bir sorunuz olursa ana odaya gelin, ben orada çalışıyor olacağım."

"Teşekkür ederim."

Bana bir gülümseme veriyor - biraz acıyor gibi mi görünüyor? - ve hafifçe topallayarak

uzaklaşıyor. Odaya girdiğimde, ayrılık gülümsemesi çok daha anlamlı hale geliyor.

Mekan çok büyük değil, belki yüz kadar kişiye yetecek büyüklükte ama zemin konfetilerle kaplı. Üzerine içki döküldüğü için yer yer lapa olmuş ve köşelerden birinde kusmuktan başka bir şey olmayan ıslak bir yığın keşfediyorum.

Bu iğrenç bir şey ama De Rossi'nin bilmediği şey, midemi çelik gibi sertleştirecek kadar iğrenç şeyler gördüğüm.

İşe koyuluyorum. Arabada ihtiyacım olabilecek tüm malzemeler var. Önce yerleri süpürüyorum, sonra da paspası çıkarıyorum. Çamaşır suyu şişesini açtığımda, kokusu anıların canlanmasına neden

oluyor ama sinirleniyorum.

onları indir.

De Rossi'nin sesi odaya süzülür. "Seni o üniformanın içinde zar zor tanıyabiliyorum Romero. Yetmedi mi?"

Dönüyorum ve bakışlarımı De Rossi'nin lüks takım elbiseli formuna dikiyorum. Birdenbire nemli alnıma yapışan saçlarımın ve nefes almayan kumaştan yapılmış, üzerime tam oturmeyen üniformamın farkına varıyorum. Bana alaycı bir bakış atıyor, sanki tek yapması gerekenin beni biraz dürtmek olduğunu ve kırılacağımı düşünüyormuş gibi.

"Hiç de değil," diyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Şu ana kadar harika bir gün geçirdik."

Dudakları seğiriyor ve odanın zeminine bakıyor. "Burayı biraz ıskalamışsın." "Nereyi?"

"Tam burada." İşaret ediyor. "Kalite, Romero. İşini yarım yamalak yapan insanları işe almam."

Beni küçük düşürmek istiyor. Devam et. Lazaro için yaptığım şeylerden sonra, hiç gururum kalmadı.

De Rossi'nin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzümdeki gülümsemenin donup kalmamasına dikkat ediyorum. "Geri bildiriminiz için teşekkür ederim. İcabına bakacağım."

Yüz ifadesi değişiyor ve bir an için rahatsız olmuş gibi görünüyor. Ya da belki de yaptığı olumsuzlamanın umduğu etkiyi yaratmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştır.

Bir bez alıp o noktayı ovmaya başladım. İçimde tüm bu olanlardan zevk alan sapkın bir yan var. Dürüst olalım, yaşamak istiyorum ama bir pislik olduğumu da biliyorum. Bir katil, bir işkenceci, ahlaken iflas etmiş bir korkak. Suçlu olsun olmasın, o insanlara yaptıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim.

De Rossi daha da sertleşmek istiyorsa, devam edebilir. Zaten kırılmış birini kıramaz.

Boğazımda ani bir sıkışma oluyor. Yutkunup geçiyorum ve kendimi kafamın içinden çıkmaya zorluyorum. Bir şeylerle dikkatimi dağıtsam iyi olacak. "Senin gibi şeylerin sadece geceleri ortaya çıktığını sanıyordum," diyorum. Hâlâ onunla karşılıklı konuşabilme yeteneğime alışmaya çalışıyorum. Kaderimi ellerinde tutmasına rağmen beni Lazaro ya da Papa gibi korkutmuyor.

"Benim gibi şeyler mi?"

"İblisler, vampirler, ruh emen Ruh Emiciler..."

Kıkırdıyor. "Anlıyorum. Beni insanüstü bir konuma yükselttin. Gerçekten bu kadar zorlu muyum?"

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin," diye homurdanıyorum tekrar ayağa kalkarken. "Bu nasıl? Gözden kaçırdığım başka noktalar var mı?"

De Rossi eliyle kravatını düzeltiyor. "Bunun yapmak istediğin türden bir iş olduğuna emin misin?"

Plastik sepete sıklmadan önce paspası kovaya daldırıyorum. "Bu iş bana çok uygun."

"Bakalım hafta sonunda da böyle hissedecek misin?" diyor ve cebinden bir protein bar çıkarıp yırtarak açıyor.

Dürüst olmak gerekirse, şaşırdım. Bana atıştıran bir tip gibi gelmemişti ama sanırım o kadar kası bir şekilde koruması gerekiyor.

Bir süre orada öylece duruyor, bara yaslanıyor ve yemek yerken beni izliyor. Midemden gürültülü bir hırıltı geliyor. Bu sabah o kadar endişeliydim ki kahvaltıyı atlamıştım.

De Rossi duyuyor. "Aç mısın?"

İçimi çektim. "Olman gereken başka bir yer yok mu?"

Yaklaşıyor ve bana çok yakın duruyor. Elindeki çubuğu dudaklarıma götürdüğünde karnım sıkışıyor. "Al."

Protein barına baktım. Az önce bir ısırık aldığını görmesem zehirli olup olmadığını soracaktım. Kaşlarını çattı. "Aç ağzını. Çalışanlarımın iş başında bayılmasına izin veremem."

"Ağzımı açmak mı? Ne yapacaksın, besleyecek *misin*?"

Çubuğu dudaklarımdan arasından geçirerek beni susturuyor.

Bir milisaniye için, yüzeyde onun tadını alabildiğimi düşünüyorum. Viski, çikolata ve acımasızca çökmüş bir şey.

Bu saçma düşünceyi bir kenara itiyorum. Tadının nasıl olduğu benim için

önemli değil. Çiğnememi izliyor, bakışları kısa bir an için dudaklarıma düşüyor.

Bir kırıntıyı süpürmek için alt dudağımı yalıyorum. Gözleri kısıldı.

"İşinizin başına dönseniz iyi olur." Çubuğu bana uzattı. Sanırım beni vahşi bir hayvanmışım gibi beslemekten vazgeçti. "Yarın dönmek istiyorsan bu oda tertemiz olsa iyi olur."

Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım.

Altı saat sonra işimi bitirdiğimde, neredeyse her yüzeyde zemindeki yansımamı görebiliyorum. Inez işimi incelemek için geldi.

"*Vale, bien hecho*," diyor işaret parmağıyla köşelerde toz olup olmadığını kontrol ettikten sonra. "İyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim. Başka ne yapabilirim?"

Beni değerlendiriyor ve ince dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştüğünde küçük bir zafer hissediyorum. En azından onu kazanıyorum.

"Bugünlük işin bitti. Yarın saat 11'de gel." Bir gün gitti, dört

gün kaldı.

BÖLÜM 8

VALENTINA

Haftanın g e r i kalanı hızla geçiyor. Başımı eğiyorum ve Inez ne derse onu yapıyorum - tuvaletleri temizliyorum, yerleri paspaslıyorum, aynaları parlatıyorum, VIP bölümünü süpürüyorum ve bu böyle devam ediyor. Cuma günü geldiğinde kulübün tüm düzenini öğrenmiştim ve artık o kadar da büyük gelmiyordu. Gündüz çalışanları beni tanımaya ve hatta merhaba demeye başlıyor.

Sonra cuma ve onunla birlikte son görevim geliyor. De Rossi'nin ofisi.

İtiraf etmeliyim ki, zamanını nerede geçirdiğini biraz merak ediyorum. Ras geldiğimde beni karşılıyor ve daha önce sadece birkaç kez geçtiğim bir koridorda yürütüyor. Ağır görünümlü bir kapının önünde duruyoruz ve kapıyı çalıyor. Yanıt yok.

"Sanırım daha sonra tekrar gelmemiz gerekecek," diyorum.

"Yedek anahtarım var. Dokunmaman gereken hiçbir şeye dokunma." Ras anahtarını kilidin içinde çeviriyor ve kapıyı benim için açıyor.

Kesinlikle beklediğimden çok daha süslü. Oda, kitaplarla dolu koyu meşe rafları ve geometrik kağıt ağırlıklarıyla süslenmiş devasa masasıyla bana babamın evdeki ofisini hatırlatıyor. Dikkatim duvarlardan birinde asılı duran bir resim çerçevesine takılıyor. Ras gittikten sonra daha yakından incelemek için not alıyorum.

"Her şeyin tozunun alınmasını, yerlerin süpürülmesini ve paspaslanmasını istiyor. Masasının arkasındaki köşede büyük bir örümcek ağı olduğunu söyledi."

"Çok hoş," diye mırıldandım. "Bir süredir onun için mi

çalışıyorsun?" Ras başını sallıyor. "Şimdiye kadar sahip olduğum

tek patron o."

"İşini nasıl aldın? Sana da yerleri mi fırçalattı?" "Hayır, o

sadece senin için."

"Kendimi çok özel hissediyorum."

Ras belli belirsiz, "Onunla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor," diyor ve açıkça bu konuşmayı bitirmeye çalışıyor. "Gitmem gereken başka bir yer var. Gitmeden önce sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet, bir tane."

Başını eğiyor. "Neden bundan hoşlanmayacağıma dair bir his var içimde?"

Benden çekiniyor. Neden acaba? De Rossi ona benim hakkımda ne söyledi? "Bugün Cuma. Sence duruşmayı geçtim mi?"

"Hâlâ bir vardiyan kaldı."

"Ama De Rossi'yi tanıyorsun. Ne tarafa doğru eğiliyor?"

Ras arkama baktı. "Ona kendin sorman gerekecek."

Arkamı döndüğümde De Rossi'nin odaya girdiğini görüyorum. Yanından geçerken Ras'ın omzuna bir tokat atıyor, Ras da bunu gitmesi için bir işaret olarak algılıyor.

"Ras sana ne yapman gerektiğini söyledi mi?" diye soruyor odada yalnız

kaldığımızda. "Evet, inini temizlemem için bana tüm talimatları verdi."

"İnim mi?" De Rossi soruyor. Masaya yaslanıyor ve bana sırtıyor. "Sana kalırsa burası daha çok bir işkence odası. Bugün Cuma olduğu için seni rahat bırakacağımı sanıyorsan..."

Beynim *ışkence odasına* kilitlenirken sözleri yanımdan geçip gidiyor. Lazaro'nun bodrum katı gözlerimin önünden geçiyor. Yırtılmış, kanlı et. Elimde tuttuğum bıçağın parıltısı. Ve en kötüsü, hayal bile edilemeyecek acılar çektirmek için zalimce emirler veren sesi kulaklarımı tırmalıyor. "*Elini tut, Vale. Benim için parmaklarını kesmeni istiyorum.*"

"Ale."

De Rossi'nin sesi beni kendime getirdi. Şimdi bana çok yakın duruyor.

"Özür dilerim," diyorum bir adım geri atarken. Düşüncelerimin böyle meraklanmasına izin veremem, lanet olsun. Önümüzdeki birkaç saati De Rossi'ye beni işe almaması için bir sebep vermeden atlatmalıyım.

Yüz ifadesi garip. Daha iyisini bilmesem, gözlerine yansıyan bir endişe olduğunu düşünebilirdim. "Bir an mı yaşıyordun, yoksa beni görmezden mi geliyordun?"

"Seni görmezden geliyordum."

İkna olmuş görünmüyor. "Neden özür diledin?"

Neden umursuyorsun ki? Çılgılık atmak istiyorum. Onun yerine, "Hatırlayamıyorum." diyorum.

Cevabımdan pek etkilenmedi. "Oturmak ister misin?" diye sorarak beni şaşırttı. "Ben iyiyim." Temiz bir bez bulmak için arabayı karıştırmaya başladım. "Artık başlayabilir miyim?"

De Rossi çenesini esnetip başını sallıyor ama umduğum gibi gitmiyor. Masasına oturuyor ve ben merdivene tırmanıp rafların tozunu almaya başlarken beni izliyor. Bakışları tenimi ısıtıyor ve bir damla ter omurgamın vadisinden aşağı yuvarlanıyor.

"Yapman gereken daha önemli bir şey olmalı," diye haykırıyorum artık dayanamadığımda. "Kalite kontrolden daha önemli bir şey yok."

"Sakın bana oradan bir toz zerresini görebildiğini söyleme." "Daha yakına gelmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Merdivenden iniyorum ve onu bir sonraki kitaplığa taşıyorum. Bu adamın

burada binlerce kitabı var, çoğu klasik ve kurgu dışı. İş, strateji, pazarlama üzerine sıra sıra kitaplar.

"İşinizi gerçekten tek başınıza mı kurdunuz?" De Rossi bir iş patronuna göre oldukça genç görünüyor. Otuzundan fazla değil. Bir insan bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar başarılı olabilir?

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "İşe başladığımda bir yatırımcım vardı. Üç yıl içinde parasını ikiye katladım." "Şirket neydi?"

"Beton."

Esniyorum. "Sıkıcı."

Yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Gece kulüpleri çok daha eğlenceli." "Eğlenceli mi? Tek yaptığın balkonunda somurtmak."

"*Bir keresinde* beni bunu yaparken görmüştün."

"Gece yarısından sonra buraya dönersem tekrar göreceğime eminim." "Bu gece yapmayı planladığın şey bu mu?"

"Hayır. Eve gider gitmez yatacağım. Bu hafta-" Kendimi durduruyorum. Yorgun olduğumu asla kabul etmeyeceğim.

Gözlerindeki parıltı benden şüphelendiğini gösteriyor. "Zemini temizlemeye başlasan iyi olur. Paspas yaptıktan sonra özel bir ahşap temizleyiciyle ovmalısın" diye öğüt veriyor.

"Elbette, majesteleri. Tahtanızı tam istediğiniz gibi ovacağımdan emin olabilirsiniz." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum. Gözlerim De Rossi'ninkilerle buluştu.

Çenesini yukarı kaldırıyor ve bana erkekçe bir sırtış atıyor. "Deneme haftanda *gerçekten* başarılı olmak istiyorsun." "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdanıyorum süpürgeye uzanırken.

"Bana teklif ediyormuşsun gibi geldi."

"Sönmüş bir balona teklif etmeyi tercih ederim."

Kıkırdamasının sesi karnımın derinliklerinde bir yere yerleşiyor. Bu his hiç de rahatsız edici değil. "Biri sana üstlerinle nasıl konuşman gerektiğini öğretmeli."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Henüz benim patronum değilsin."

Gözleri parlıyor. Sanırım bana biraz daha eziyet etmek için beni işe alacak. Bir parçasının ona cevap vermemden hoşlandığını hissediyorum.

Süpürmeye başlıyorum ve bir süre sonra artık onun dikkatini üzerimde hissetmiyorum. Ben süpürgenin uzun aparatıyla odanın her köşesine girerken o dizüstü bilgisayarında bir şeylerle uğraşıyor ve yeşil bir elma yiyor. Zaten o kadar da kirli değil. Acaba benden önce her şeyi düzene sokan Inez miydi?

Çerçeveseli fotoğrafın yanından geçerken merakıma yenik düşüyorum ve durup bakıyorum. Bu bir aile. Üç çocuklu bir kadın ve bir erkek. Genç bir çocuk var - belki on iki ya da on bir yaşında.

Resmin ortasında, elinde küçük bir çocuk tutuyor. Yanında daha büyük bir çocuk, kolunu küçük çocuğun omuzlarına atmış. Garip bir aile fotoğrafı. Kimse gülümsemiyor.

Gözlerimi kısarak ortadaki çocuğa bakıyorum. "Bu senin ailen mi, De Rossi?" Bir kalem tıkırdıyor. "Evet."

"Kardeşlerin var."

"Var."

"Annen çok güzel." "O benim teyzem."

Ona döndüğümde kaşlarım çatıldı. "Bunların ailen olduğunu söylemiştin. Ben de onların ailen olduğunu düşündüm."

"Annem ve babam ben küçükken ölmüş," diyor sakın sakın. "Annemin kız kardeşi ve kocası beni ve kız kardeşimi yanlarına aldılar."

Bir kez daha fotoğrafla yüzleşiyorum. "Peki diğer..." Bekle, biraz tanıdık geliyor. "Bu Ras mı? İkiniz akraba mısınız?"

"O benim kuzenim."

Ah. Yani De Rossi'nin en güvendiği çalışanı onunla akraba. Belki de tüm şiddet ve cinayetlerin yanı sıra, iş adamı olmak mafya olmaktan o kadar da farklı değildir.

Küçük De Rossi'nin kız kardeşini kucaklarkenki görüntüsü kalbimi sızlatıyor. "Çok zor olmalı. Onları o yaşta kaybetmek."

"Romero, terapist aramıyorum. Seçmeleri bırak."

Resimdeki o tatlı küçük çocuğun büyüüp bir metre boyunda bir tehdide dönüşeceğini kim düşünebilirdi ki? Ona ters ters baktım ve süpürgeyi tekrar çalıştırdım.

Odanın geri kalanıyla işim bittiğinde masasına yaklaşıyorum. "Sandalyenin arkasına geçmem gerekiyor. Ras örümcek ağı olduğunu söyledi."

De Rossi yanından geçmeme yetecek kadar yana kayıyor.

Yanından geçerken kokusunu ciğerlerime çekiyorum. İtiraf etmekten nefret etsem de, inanılmaz kokuyor. Tuz, deniz ve dumanlı bir şey, sanki bugün erken saatlerde puro içmiş gibi.

Bu tehlikeli düşünceyi bir kenara itip dizlerimin üzerine çöküyorum. Örümcek ağı Ras'ın görüldüğü kadar kötü değildi. Daha iyi görebilmek için sürünerek ilerliyorum. İçinde iki ölü sinek var.

De Rossi boğazını temizliyor. Onu görmezden geliyorum. Belki de bir sonraki ısırmacı sözünü hazırlıyordur. Yaratıcı sürecini bölmek istemem.

Islak bir bezle ağı temizliyorum. De Rossi'nin cilalı deri ayakkabısı görüş alanımda ve onu değerli ahşap zeminine vuruyor, muhtemelen dışarıdan getirdiği kiri her yere yayıyor.

"Bir şey için mi endişeleniyorsun?" Ona sordum.

Ayağı durur. "Sürekli yanımda diz çöküyor olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum."

Bileğine bezle vurma dürtüsüne direniyorum. "İşim tam anlamıyla yerde olmak olunca böyle oluyor işte. Aklını çukurdan çıkar."

Kıçıma mı bakıyor? Bakıyor olabileceği düşüncesi dudaklarımı yalamama neden oluyor. Ve sırtımı kamburlaştırıyor. De Rossi boğazını temizliyor ve aptal elmasından gürültülü bir ısırik alıyor. Gülümsüyorum.

Küçük zaferim, ayağa kalkmak için hareket ettiğimde ve bunun yerine kıçımın üzerine geri düştüğümde kısa kesildi.

"Ah!" Avuçlarımı baldırımın etrafına sarıyorum. Lanet olası charley horse. Bu haftaki tüm fiziksel çalışmalardan olmalı.

"Ne oldu?" De Rossi oturduğu yerden kalktı ve yanıma diz çöktü. "Yaralandın mı?"

Gergin kaslarımı ovarken "Spazm," diye homurdanıyorum. Gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

"Bir bakayım," diyor.

"Görecek bir şey yok, sadece bunu çözmem

gerekiyor." "İnatçılığı bırak."

İri ellerini baldırlarıma sarıp iki başparmağını da arkadan aşağı doğru indirdiğinde itirazım dilimin ucunda kayboluyor. Benden daha güçlü, daha fazla baskı uyguluyor ve kendime yaptığım şeyden çok daha iyi hissettiriyor. Bu his içimden küçük bir inilti çıkmasına yetiyor.

"Nasıl?" diye soruyor alçak bir ses

tonuyla. "Daha iyi."

"Hmm."

O devam ederken başımı masasının kenarına yaslıyorum. Göz kapaklarım iniyor. Bugün hava sıcak ve artık hareket halinde olmadığım için yorgunluk çöküyor. De Rossi hayatımda bir gün bile çalışmak zorunda kalmadığım sonucuna vardığında benim hakkımda tamamen yanılmamıştı. Yiyecek, barınak ve para her zaman bana verilmişti. Artık öyle değil. Bu hafta hiç çalışmadığım kadar çok çalıştım ve vücudumun henüz buna alışacak zamanı olmadı.

Parmaklarını tam doğru noktaya sokuyor ve ben bir iniltiyi daha bastırmak için alt dudağımı ısıriyorum. Tamamen istenmeyen bir sıcaklık dalgası içimde dönüp duruyor. O zalim ağzını açmadan önce de ondan etkilenmişim; unutmak istediğim bir gerçek. Tanrı aşkına, bu De Rossi. Acı çeken birini gördü ve yardım etmeye karar verdi. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Ama göz kapaklarımı araladığımda, yüzündeki ifade tenimde kıvılcımlar çaktırıyor. Düpedüz kurt gibi. Bakışlarımla buluşuyor ve onu tutuyor. Bir nefes çekiyorum.

"Artık acımıyor," diye fısıldıyorum.

Parmakları yavaşlıyor, dokunuşu daha nazikleşiyor. "Muhtemelen susuz

kalmışsındır." "Bir iş adamı ve bir doktor. Nasıl vakit buluyorsun?"

Ellerini benden çekip ayağa kalkıyor. Bir saniye sonra masasından bana bir şişe su uzattı. "Bunu iç."

Yapıyorum çünkü... Muhtemelen haklı. Bu sabahtan beri hiçbir şey içmedim. Kendime nasıl bakacağımı unuttum ve hala hatırlamaya çalışıyorum.

Suyu bitirdikten sonra "Teşekkürler," diyorum. "Etrafa bir göz atın. Kaçırdığım bir şey olursa

bana haber ver." Odanın etrafına üstünkörü bir bakış atıyor. "İyi görünüyor."

"İyi senin için yeterince iyi değil, De Rossi. Mükemmel olması gerekiyor."

Sanırım gözlerinde bir saygı parıltısı görüyorum. Ona yorgun bir gülümseme veriyorum. "Ben çabuk öğrenen biriyim. Ve sana söylemeye çalıştığım gibi, çok çalışırım."

Başını hafifçe yana eğiyor ve bir süre sonra elini uzatıyor. "Kalkmana yardım edeyim."

Eli sıcak ve sabit. Tam boyuma yükseliyorum, gözlerimi köprücük kemikleriyle aynı seviyeye getiriyorum. Beni bırakmak için acele etmiyor gibi görüldüğünde, başımı arkaya eğiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

Düşünceli bir ifade takınıyor. "Inez'le konuştum. Bana şimdiye kadar eğittiği en iyi çalışanlardan biri olduğunuzu söyledi."

Vücudum rahatlamış hissediyor. Inez benim için iyi şeyler mi söyledi? Onu bir daha gördüğümde uzun uzun sarılacağım. "Yol tarafında iyidir."

Nefes alıyor ve sonra vazgeçmiş bir nefes veriyor. Bir sonraki cümlesini söylemek zorunda kalmaktan pek hoşlanmadığını söyleyebilirim. "Kabul ediyorum, senin hakkında yanlış olabilirim."

Erken gelen heyecanımı bastırmaya çalışarak yutkunuyorum. "Bu şu anlama mı geliyor..."

Gülümsemesi sadece bir titreşim. Elimi bırakıyor, masasının arkasına geçiyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Bu, bu ofisi son temizleyişin olmayacak demek."

Yüzümü bir sırtıma kaplıyor. "Evet, patron."

"Pazartesi günü belgelerinizi getirin. Ras sözleşmenizi düzenleyecek."

Belgeler mi?

Saçmalık.

BÖLÜM 9

VALENTINA

Yurda döndüğümde Astrid ve Vilde odamızdaydı ve onlara işi aldığımı söyledim. "Takıma hoş geldin," diye haykırıyor Astrid. "Bu gece bunu kutlamalıyız."

"Çalışman gerekmiyor mu?" diye sordum. De Rossi yüzüme başka bir sorun fırlatmadan önce başarımın tadını çıkarmam için bana bir dakikadan fazla zaman vermedi, bu yüzden pek kutlama havasında değilim.

Pazartesi günü ona gösterecek hiçbir belgem yok ve bundan nasıl sıyrılacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Gerçek pasaportum hâlâ yatağımın altında duruyor ama artık işime yaramıyor.

"Bu hafta ikimizin de Cumartesi günü programı var," diyor Vilde. "Ve zaten izin günümüzden yararlanmayı planlıyorduk. Diğer dansçılardan biri bize deniz kıyısında inanılmaz bir deniz ürünleri restoranından bahsetti."

"Bilmiyorum. Geçirdiğim haftadan sonra oldukça yorgunum," diyorum.

"İbiza'dayız. Bütün amacımız dışarı çıkıp eğlenmek ve insanlarla tanışmak. Belki bu gece biriyle yatabilirim," diyor Astrid hüznle. "Çok uzun zaman oldu. Matthew'dan iki, hayır, üç ay önce ayrıldım ve ondan sonra bir adam vardı ama yatakta gerçekten berbattı. Sanki ben bir televizyon kumandasıymışım gibi oramı buramı kurcalıyordu."

Vilde ve ben bu canlı görüntü karşısında yüzümüzü buruşturuyoruz.

"Peki ya sen?" Astrid soruyor. "Kanada'da sessiz kaldığın bir erkek arkadaşın var mı?"

Lazaro'nun yüzü zihnimde beliriyor. "Erkek arkadaşım yok." Sadece benimle bir kez yatmış, muhtemelen ölmüş psikopat bir eski koca. Kurbanlarına zorla yaptırdığı şeyler yüzünden Lazaro'dan nefret etmek için o kadar çok zaman harcadım ki, bana zarar verdiği diğer yolları neredeyse hiç düşünmedim. Bakire değilim ama çok da uzak değilim. Evliliğim birden fazla yönden iğrenç bir saçmalıktı.

Lazaro ile tek cinsel ilişkim üç dakika kadar sürdü. Elbisemi çıkardı, parmaklarını içime soktu ve birkaç saniye sonra parmaklarını sikiyle değiştirdi. Hayatım pahasına ona tutundum, gözyaşlarımı geri çekmeye zorladım, bacaklarımın arasındaki acının çabucak geçmesi için dua ettim. Ama geçmedi. İşini bitirip çekilene kadar durmadı.

Ailemin bana öğrettiği her şeye ne ters düşerdi biliyor musun? Sıradan seks.

Tanrım, kızlarının sadece kaçmakla kalmayıp aynı zamanda bir fahişe olduğunu bilseler akıllarını kaçıırırlardı. Klanda, fahişe olarak adlandırılmak bir kadının etiketlenebileceği en kötü şeydi. Fahişeler sadakatsizdir. Onlara güvenilmez. Kesinlikle sevilmemeliler. Sadece aptallar onlara aşık olur, daha iyisini bilmeyen erkekler.

Papà ve Lazaro beni her an bulabilirler - neden şu anki özgürlüğümde yararlanıp mükemmel mafya karısı olayını tamamen ortadan kaldırmayayım?

Vilde ve Astrid'e beni kazandıklarını söyledim ve birkaç saat sonra hazırlanmaya başladık.

Astrid kışkırtıcı kıyafetlerinden birini ödünç almama izin verdi. Revolvır'daki ilk gecenin aksine, bol miktarda ten göstermeyi benimsemeye karar verdim.

Aynaya baktığımda bir yabancı görüyorum. İpeksi siyah saçları ensesinde düğümlenmiş bir kadın. Göğüslerine biraz küçük gelen mavi bir bandeau üst ve ona uygun mavi bir mini etek giymiş. Soluk tenine kırmızı dudaklar boyanmış. Bir çift gri gözün üzerinde dalgalanan uzun kirpikleriyle bana göz kırıyor. Gözler tanıdık geliyor, sanki uzun zaman önce tanıdığım birine aitmiş gibi.

Onlara uzun süre baktığımda, başka yansımalar belirmeye başlıyor. Öldürdüğüm tüm insanların yüzleri. Bileşik ürün ben olana kadar biri diğerinin üzerine katlanıyor.

Aynaya sırtımı dönüyorum.

Astrid ve Vilde banyodan çıkmak ve dikkatimi dağıtmak için mükemmel bir an seçtiler. Beni içeri aldılar.

Astrid bir sakız patlatmadan önce "Çok seksi görünüyorsun," diyor. "Üç dakikaya daha ihtiyacım var, sonra yola çıkacağız."

Pansiyondan çıkıp bir otobüse biniyoruz. Restoranın adı Aromata ve durağımıza vardığımızda tam sahilde olduğunu ve sakin suları olan küçük bir koya baktığını görüyorum.

Hava güzel, ılık ve hafif bir esinti var. Astrid garsonla konuşurken ben de boynumu eğerek onun yanından açık hava restoranına bakıyorum. Hareketli, sohbet dolu ve rahat tekno müziğin sabit ritmiyle dolu.

Hostes birkaç menü alır. "Bu taraftan, lütfen."

Onu tam üç boş sandalyenin bulunduğu barın kenarına kadar takip ediyoruz. "Bu iyi mi?" diye soruyor.

"Elimize ne geçerse kabul edeceğiz," diyor Astrid. "Şanslıyız. Tamamen dolu görünüyorlar," diye ekliyor hostes uzaklaştıktan sonra.

Yakındaki tabaklardan bazılarına bakıyorum. "Yemekler harika görünüyor."

Vilde barın arkasındaki raflarda duran şişeleri incelerken, "Bu bar daha da iyi görünüyor," diyor.

Siyah, kıvrırcık saçlı, sevimli bir erkek barmen siparişlerimizi almak için yanımıza geliyor. "Size ne getireyim, senyoritalar?"

Astrid, "Bir sürahi cava sangria, meyve ağırlıklı olsun," diye emrediyor. "Tamamdır."

Vilde, "Biz de Revolvır'dan geliyoruz," diyor.

Barmen başını sallıyor. "Çalışan kartlarınızı görebilir miyim?" Kızlara şaşkın bir bakış attım. "Bu ne için?"

Astrid barmene kartını uzatırken, "GR'nin restoranlarından biri olduğu için burada inanılmaz indirimler alıyoruz," diyor. "Groupo De Rossi."

Ruh halim hemen karardı.

Barmene "Henüz bir tane yok" dedim.

"Üzgünüm ama kimlik olmadan indirim yapamam." "Hadi

ama," diye sızlanır Astrid.

"Müdürüm kafamı koparacak," diyor özür dileyen bir yüz ifadesiyle. "Sahibi bu gece burada olduğu için çıldırıyor. Her şeyin mükemmel olmasını istiyor."

Sanki biri beynimdeki bir vidayı sıkıyor ve etrafımdaki her şeyin daha keskin bir şekilde odaklanmasını sağlıyor. Yüksek sesle nefes veriyorum ve etrafımda dönüyorum.

Dört masa önümüzde De Rossi

oturuyor. Ve bana bakıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyorum içimden.

Ras, tanımadığım diğer üç adam ve pahalı giysiler giymiş, göz kamaştırıcı mücevherler takmış üç kadınla birlikte bir masada oturuyor.

De Rossi kırmızı şarap kadehini kaldırıyor ve uzun bir yudum alıyor, bir yandan da gözleriyle beni süzüyor. Onu yanaklarımda, dekoltemde hissediyorum... Meme uçlarım özellikle keskin bir esintiyle sertleşiyor ve ürperiyorum.

Vilde bana dirsek attı. "Belki Ras'tan sana kefil olmasını isteyebilirsin."

Başımı sallıyorum ve arkamı dönüyorum. "Merak etme, ben iyiyim."

Garson bize menüleri verdiğiğinde gözlerim büyüdü. Bir salata için yirmi beş avro mu? Bir parça balık için elli avro mu? Menüyü kapatıp barın üzerine koyuyorum.

Kızlar kimliğimin yanımda olmadığını fark etmedikleri için kötü hissediyorlar, bu yüzden nazikçe benim için ödeme yapmayı teklif ediyorlar, ama onlara aç olmadığımı söylüyorum. Bana yeterince cömert davrandılar. Revolvır'dan ayrılmadan önce çalıştığım haftanın ücretini istemeliydim, ancak bir sözleşmeden bahsedildiği için dikkatim o kadar dağılmıştı ki aklımdan çıkmış.

Yemek geldiğinde karnım guruldamaya başlıyor, ben de izin isteyip tuvalete gidiyorum. Dışarı çıktığım anda sert ve sıcak bir bedene çarpıyorum.

"Oof!"

Güçlü eller belimi sarıyor. O olduğunu hemen anladım. "Nesin sen-"

"Söyle bana, buraya bu kıyafetle gelerek ne elde etmeyi umuyorsun?" diyor kulağıma yakın bir şekilde. Nefesi boynumu okşayacak kadar yakın.

Nabzım hızlandı. "Ne-"

"Dikkat çekmek istediysen, çektin."

Ellerini üzerimden çekiyorum. "Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." "Erkeklerin aç gözlerinin üzerinde olmasını seviyorsun. Öyle mi?" "Bence *seni* bakarken yakaladığım için kızgınsın."

Sözlerim ağzını kapattı. Beni yalnız bırakacağını düşünüyorum ama onun yerine eli bileğimi kavırıyor.

"Şimdi ne olacak?" Beni barın olduğu yöne doğru çekerken talep ediyorum. İnsanlar bize bakıyor ama o fark ettiyse bile umursamıyor. Hatta sanki bizi birlikte görmelerini *istiyor gibi*. En kestirme yoldan gitmek yerine, beni yemek salonunun etrafından dolaştırıyor.

"Eskorta ihtiyacım yok," diyorum

ona. "Neye ihtiyacım olduğu

hakkında hiçbir fikrin yok."

Bara varıyoruz ve beni bıraktığında arkasında bileğime sarılı bir sıcaklık bileziği bırakıyor. Astrid ve Vilde taburelerinden kayarak panikle selam veriyorlar, ama o onlara pek aldırış etmiyor. Tam uzaklaşacakken tezgahta benim için bir tabak olmadığını fark ediyor. Bana anlam veremediğim öfkeli bir bakış fırlatıyor ve barmene el sallıyor. Genç adam neredeyse ayağı takılıyordu.

"*Si, Señor De Ross-*"

"Faturayı benim hesabıma yaz," diye tersledi.

Çenem düştü. Pardon? Benim bir hayırsever olduğumu mu düşünüyor? Az önce ona sadakaya ihtiyacım olmadığını kanıtlamadım mı? "Bunu yapamazsın," diyorum.

"Bana ne yapamayacağımı söylemeye devam et."

Sesindeki uyarıyı fark etmemek imkânsız. Koyu renk gözleriyle karşılaşıyorum ve yutkunuyorum. "Hiçbir şey sipariş etmeyeceğim."

Barmene geri döner. "Şef günün balığını, ahtapotu, ceviche'yi ve tüm mezeleri hazırlasın." Sonra tekrar kulağıma eğildi. "Eğer sipariş ettiğim şeyi yemezsen, geri gelip sana yedireceğim. Bunu tüm restoranın önünde yapmamı isteyip istemediğini iyi düşün."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve kendime bunun öfkemden kaynaklandığını ve kesinlikle göğsümün içinde dönen diğer tüm duygulardan kaynaklanmadığını söylüyorum. "Yapamazsın."

"Yaptım ve yapardım." Uzaklaşıyor ve parçaları birleştirmemi bekliyor. Kahretsin, yalan

söylemiyor. Şu aptal granola bar.

"Çileden çıkarıyorsun," diye tıslıyorum ama beni duyduğunu sanmıyorum. Çoktan topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaşıyor.

Astrid ve Vilde bana bakıyorlar.

"Bunu yapmasını ben istemedim," diyorum.

Astrid inanmayan bir kahkaha atıyor. "Onu bu kadar sinirlendirecek ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Onu neyin ele geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok." Belki de bana patronluk taslamaktan sapıkça bir zevk alıyordur.

De Rossi'nin sipariş ettiği yemek geldiğinde, benimle birlikte yemeleri için ısrar ediyorum. Her şeyin tadı o kadar güzel ki sinirim yatışıyor. Bileğime dokunuşunun hayaletini hâlâ hissedebiliyorum ve beni gözleriyle nasıl içtiğini hatırladığımda, karnımın çukurunda bir sıcaklık titreşiyor. Yine de De Rossi'nin masasına bakmamaya özen gösteriyorum.

Saatler geçiyor. Astrid ve Vilde'nin yeni açık sekmemize alışması uzun sürmüyor ve çok geçmeden hepimiz çakırkeyif olma yolunda ilerliyoruz. Dans pisti açıldığında, ilk gelenler biz oluyoruz.

Müziğin sesini öyle açıyorlar ki çoğu konuşmayı bastırıyor. Artık kafam iyi ve karnım tok olduğu için şaşırtıcı derecede iyi bir ruh halindeyim. De Rossi'ye karşı çok mu inatçıydım? Kaba biri gibi davransa da adamın tek istediği yemeğimin parasını ödemekti. Belki de en azından ona teşekkür etmeliyim.

Etrafıma bakıyorum ama onu göremiyorum. Tam restorandan ayrıldığına emin olduğum anda bir kol belime dolanıyor.

Kanım damarlarımda lav gibi dolaşıyor. "Hâlâ bakıyor musun?" Omzumun

üzerinden soruyorum. "Sadece sana."

Donup kaldım. Bu De Rossi'nin sesi değil. Bir anlığına etrafımdaki her şey yok oluyor ve Lazaro'nun yüzü zihnimde beliriyor.

Etrafımda dönüyorum ve neredeyse rahatlayarak güleceğim. Uzun boylu bir yabancı. Tehlikeli görünüyor. Yüzünde, sol gözünün yanında bir bıçak dövmesi ve birçok kez kırılmış bir burun var, ama benim için o hiç kimse değil. Korku, geri çekilen bir dalga gibi beni terk ediyor.

Yüzümde gördüğü her şey onu heyecanlandırıyor. Yaklaşıyor, göğsünü göğüslerime bastırıyor ve avuçlarını kığımın kıvrımının hemen üzerine yerleştiriyor. "Adın ne, *güzelim*?"

"Yabancılar vermem," diyorum, geri çekilmeye çalışarak.

"Uzun süre yabancı kalmayacağız," diyor dudaklarımdan bir santim uzakta. Nefesi çürümüş. Elleriyle kalçalarımı oynatıyor, sanki bir oyuncakmışım gibi beni kasıklarına sürtüyor. Bacağıma bastıran şişkinlikten ne istediği belli.

Her şey aniden kirli ve hasta hissettiriyor. Alkol -şarap, tekila ve Tanrı bilir başka ne karışımı- mideme sıcıyor ve kıyafetlerim çok dar geliyor. Dans etmekten ter içindeyim, saçlarımın bir kısmı topuzumdan düşmüş ve boynuma yapışıyor.

Yabancı gitmeme izin vermiyor ve onunla savaşacak iradem olmadığını fark ediyorum.

Bu gece *fahişe olmak istedin*, diyor içimden bir ses. *Bunu hak ediyorsun*.

Gözleri arzuyyla parlıyor. "Benimle gel, *bella*." Beni tuvalete doğru çeviriyor. Sonra beni o tarafa doğru itmeye başlıyor, büyük aktif vücudu benim küçük pasif vücudumu eziyor.

Yan tarafa, bara doğru bakıyorum. Astrid ve Vilde barmenle sohbet ediyor, üçü de bir şakaya gülüyor. Belki bu adamın benimle işi bittiğinde hâlâ orada olurlar. Belki de kötülüğümle başıma neler açtığımı asla öğrenemeyecekler. Günler, haftalar, aylar sonra bu gece hakkında konuştuklarında, onların aklında başka bir şey, benimkinde başka bir şey olacak. Sürünen bir yalnızlık düşüncelerimin tamamını sarıyor ve sertçe sıkıştırıyor.

Tam o sırada, bana doğru bastıran adamın cüssesi kayboluyor.

Gözlerimi açıyorum -bir ara kapatmış olmalıyım- ve yönümü bulmaya çalışıyorum. Banyo sağımda, dans pisti solumda ve önümde De Rossi duruyor, diğer adamı gömleğinin yakasından tutuyor.

"Hâlâ buradasın," diyorum duygusuzca.

Beni görmezden geliyor. "O sarhoş," diyor dövmeli adama. "Git

buradan." Yabancı küçümsüyor. "Siktir git."

"Dikkatli ol."

"O senin için kim?"

Kalbim hızlanıyor.

De Rossi'nin yüzünde boş bir maske var. "Hiç kimse. Ama burası benim bölgem ve sen burada fazla kaldın."

İçimden bir şaşkınlık geçiyor. Bölge kelimesi eski hayatımdan bir sürü çağrışım yapıyor. Sonra buranın onun kulübü, onun özel mülkü olduğunu hatırlıyorum.

De Rossi yumruklarını sıkıyor. "Bana ikinci kez söyletme, Nelo."

Nelo, De Rossi'nin vücut dilinde ne hisse derse hissetsin, yüzünü acımasızca buruşturuyor. "Zaten bu bok çukurunda aklımı kaçırarak kadar sıkılmıştım," diyor burnunu çekerek. Başını De Rossi'ye doğru sallamadan önce soğuk bakışları üzerimden geçiyor. "Eğlenceyi artırmak için onun gibi birkaç kolay fahişe daha bulmalısın."

Sanki vurulmuşum gibi nefesim kesildi.

De Rossi bunu duyuyor. Yumruğunu geri çekiyor ve Nelo'nun burnunu kırıyor.

BÖLÜM 10

DAMIANO

ELİM SIZLIYOR, ama kafamın içindeki uğultu yüzünden acının farkına bile varamıyorum. Nelo'yu onun üzerinde gördüğüm anda beynime dolan öfke beni farklı bir adam gibi hissettirdi. Herkese ne kadar sert olduğumu göstermek için yumruk yumruğa dövüşmek isteyen düşük seviyeli bir asker değilim. Sorunlarımla acımasızlık, strateji ve gizliliğin ölümcül bir kombinasyonu ile başa çıkıyorum.

Ama Sal'ın beni gözetlemesi için gönderdiği Nelo'nun suratının ortasına yumruk atmanın stratejik bir yanı yoktu.

Kontrolümü kaybettim.

Hepsi Ale yüzünden.

Bakışlarım onun ipeksi siyah saçlarına takılıyor ve omurgamda bir ürperti oluşuyor. İşte başlıyor. Onu etrafımda tuttuğuma pişman olacağımı biliyordum.

Bana döndü, dudakları şokla aralanmıştı.

Yerde yatan Nelo'ya bir bakış attım, Ras'a bu işi halletmesi gerektiğini işaret ettim ve onu restorandan çıkarmak için kolundan tuttum.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ale, gözlemci kalabalığının arasından sıyrılmayı başardığımızda soruyor. "Bu işe karışmanı kim istedi?"

"Mülklerimde olan her şey beni ilgilendirir," diye çıkışıyorum.

"Sen klinik olarak delisin. Bir müşteriyi yumrukluyorsun. Bir sürü sert eleştiriye hazır ol." "O bir müşteri değil. O benim kuzenim."

Elini kaldırıyor. "Bir tane daha mı? Sanki bu her şeyi daha iyi yapacakmış gibi."

Otoparktayız. Şoförüm hangi cehennemde? Onu eve götürmeli ve gözümün önünden çekilmeli. Bu kadın kafamı karıştırıyor ve olan biten onca şeyden sonra buna ayıracak vaktim yok.

"Aman Tanrım." Elimden kurtulmak için kıvranmaya başladı. "Astrid ve Vilde hâlâ oradalar. Geri dönmeliyiz."

"Geri dönmeyeceğiz."

"Kahretsin, De Rossi! Onları bırakamam. Bir arbede başlatmış olabilirsiniz."

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım ve telefonumu pantolonumun cebinden çıkardım. "Ras'a eve sağ salim döndüklerinden emin olmasını söyleyeceğim, tamam mı? Mutlu musun?"

"Mutlu musun? *Mutlu mu?* Hayır, mutlu değilim."

Kolunu bırakıp Ras'a bir mesaj gönderdim. Aşırı tepki veriyor. Kavgı falan çıkmayacak. Nelo'yu bayılttım ve kiminle geldiğini gördüm - sadece birkaç düşük seviyeli satıcı, adadaki yeni arkadaşları. Kardeşiyle birlikte olsaydı, tamamen farklı bir şey olabilirdi.

"Neden müdahale ettiniz?"

"Nelo bok kafalının teki. Ona bulaşmak istemezsin."

İnanamayarak gülüyor. "Kiminle ilişkiye girdiğimi kontrol etmene ihtiyacım yok."

Bilmiyor mu? Nelo'nun onu tuvalete götürmesine izin verirsem neler olabileceğini biliyor mu? Sanki birkaç kadeh içki içmiş ve aniden kendini koruma duygusunu kaybetmiş gibi.

"Neden bu işe bulaştığımı bilmek ister misin?" Homurdanıyorum. "İstemediğin bir şeyi yapman için sana baskı yapılıyor olabileceğini düşündüm. Seni nasıl tuttuğunu, nasıl hareket ettirdiğini gördüm. Bana pek ilgili görünmedin."

Kıpırdamadan duruyor ve birdenbire gözlerine bakacak gücü kendimde bulamıyorum.

Cazzo. Kendi ağzıma yumruk atmalıyım. Ona gerçekten de parlak zırlı bir şövalye olmaya çalıştığımı mı itiraf ettim? Bu kadının yanındayken ne halt ettiğimi bilmiyorum.

"Beni tanımıyorsun," diyor sonunda, sesi o kadar alçak ki zar zor seçebiliyorum.

"Hayır, bilmiyorum," diye çıkışıyorum. "Belki Nelo seni daha iyi tanıyordur. Belki de sana a-" dediğinde haklıydı. Ağzımı kapatıyorum.

"Bana ne dedi? Sürtük mü?"

Cevap olarak çenemi gıcırdatıyorum. Kimsenin ona böyle demesine izin yok. Hiç kimsenin.

İç çekiyor. "Bir sürtük olmaktan çok daha kötü şeyler var, De Rossi. Benim adıma bu kadar alınmana gerek yoktu."

Şoförüm restoranın arkasında belirdi.

"Özür dilerim, senyor, mutfakta bir şeyler atıştırıyordum."

Başımı Ale'ye doğru salladım. "Onu eve götür. Oraya geri dönmem gerek." Bu konuşma bitmiştir. Gidip dağınıklığı toplanmam, sert bir içki içmem ve bu kadın hakkında ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Ya onu benim yaparım ya da aklımdan tamamen silerim.

Restorana geri döndüğümde Nelo'nun gittiğini ve müşterilerin dağıldığını görüyorum. Çalışanlar gece için temizlik yapıyor ve kimse bana bakmaya cesaret edemiyor.

Ras yanıma geldi. "Herkesin yemeğini biz karşıladık. Adamın biri kameraya çekmiş ama benim önümde sildirdim. Bu ortaya çıkmayacak."

Belki haberlere çıkmaz ama Nelo Sal'a şikayet eder. Sal, Ale hakkında sorular sormaya başlayabilir. Cevaplayamayacağım sorular.

"Onun ve kardeşinin adamdan gitmesini istiyorum."

"Bu gecedен sonra böyle bir şey olması pek mümkün değil. Hadi buradan gidelim. Personel burayı kapatacak."

Ras'ın arabasına bindik ve evime doğru sürmeye başladı. Ben bir şey söylemeyince burnunu çekiyor ve bana yan yan bakıyor. "Bir açıklama yapmak ister misin?"

"Açıklanacak bir şey yok."

Boynunu kırıyor. "Benim işim riski azaltmak. Bana o kızla aranızda neler döndüğünü anlatmazsan işimi yapamam."

"Sana onu işe aldığımı söylemiştim."

"Son konuştuğumuzda bunun gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemiştin."

"Bu haftayı atlatmasını beklemiyordum ama atlattı." Onun hakkında yanıldığımı istemeyerek de olsa kabul etmek zorundayım. Zor bir hafta geçirdi -Inez'e ona sert davranması gerektiğini söyledim- ama Ale her şeyin üstesinden geldi. En iğrenç görevler bile onun altında değildi. "Ona işi vermemem için hiçbir neden yoktu."

"Koruma, onun sosyal yardım paketinin bir parçası mı?" Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Hayır."

"O zaman bu da neydi?"

"Nelo bunu istiyordu." İstiyordu ama bu herkesin içinde onunla uğraşmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Soğukkanlılığımı korusaydım, bu davranışını onu Ibiza'dan kovmak için bir bahane olarak kullanabilirdim. Şimdi Sal'i arayıp olanlar hakkında ikna edici bir yalan söylemem gerekecek. Bir kadınla birlikte olduğumu düşünürse, bunu bana karşı kullanır. Ona Nelo'nun bir müşteriyi taciz ettiğini ve bunun benim mülkümde olmasına izin veremeyeceğimi söylemem gerekecek.

"Bu sen değilsin," diyor Ras. "Öfkeni her zaman dizginlemişsindir."

Çünkü hayatta kalmak ve değer verdiklerimi güvende tutmak için bunu yapmak zorundaydım. Kendimi bildim bileli Casalese Don'un hedefindeydim. Tetiği çekmeye karar verene kadar kaç yanlış hamle yapacağımı bilmiyorum.

Ben bir şey söylemeyince bana döndü. "Bu kız bir çalışandan daha fazlası mı olacak?"

Ale Romero kim? Ofisimde elini sıktığımdan beri aklımda bu soru var. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ras'tan araştırmasını isteyebilirim, ama bu sadece büyüyen takıntımı besler.

Ona karşı gerçek bir hamle yapmak için ihtiyaım olan Şeyi elde edene kadar Sal ile geçici barışımı sürdürmem gerekiyor. Bu, bu gece olanların tekrarlanamayacağı anlamına geliyor.

"Hayır," diyorum. Ama içimden bir ses inancımın tekrar sınanmasının uzun sürmeyeceğini söylüyor.

Pazartesi günü, ofisimde bir grup sözleşmeyi imzalıyordum ki kapı çalındı. "Girin," diye seslendim, bakışlarımı kâğıtlardan kaldırarak.

Bu o.

Cazzo. Onun burada ne işi var? Inez'e onu bir daha ofisime göndermemesini söyledim. Bütün hafta sonu, onu düşünmemek için kendimi zorladım. Ne zaman aklıma gelse, yüz şınav çektim. Kollarım beni öldürüyor.

Onca çaba, bir hiç uğruna. Güneş pencereden içeri süzülüyor, yerde uzun bir ışık parçası bırakıyor ve o da tam içine giriyor. *Madonna*. Gerçek dışı görünüyor. O saçlar. Kendimi onun içine gömerken onu yumruğumun etrafında bir ip gibi bükme için neler yapmazdım.

Üniformasındaki bir şeyi fırçalıyor ve bana temkinli bir bakış gönderiyor. Kalemimi indiriyorum. "Nedir o?"

"Cuma günü olanlar için özür dilemek istedim. Haklıydınız. Sarhoştum."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Özür dilemeni beklemiyordum."

"Hatalı olduğumu kabul edebilirim."

Yapabilir mi? İlginç. Bana takınmayı sevdiği tavırla, onun iki katına çıkan bir tip olmasını beklerdim. "Bu nadir bir özelliktir."

"O gece kendim gibi davranmıyordum," diyor. "Ve artık benim patronumsun. Bunu geride bırakmak istiyorum."

Dudaklarım eğlenerek seğiriyor. Kendini bir daha böyle bir belaya bulaştırmayı planlamadığını bilmemi istiyor. Güzel. Dersini almış. "Beni şaşırtıyorsun, Romero. Bana patron demeye alışmanın çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm."

Her zamanki tartışmamıza girmek yerine boğazını temizledi. "Cuma günü bugün kontratım hakkında konuşacağımızı söylemiştin."

"Evet. Ras hazırladı." O karşımdaki sandalyeye kayarken ben çekmeceyi açıp ataşla tutturulmuş birkaç sayfa kâğıt çıkarıyorum. "Bir göz atın."

Okumadan göz gezdiriyor. Sonra bakışlarımla buluştu. "Küçük bir sorun var." "Ne tür bir sorun?"

"Pasaportum yanımda değil."

Vücudum gerginleşiyor. İnsan ticareti mi yapıyordu? Aklımdan geçen ilk şüphe bu ve ruh halimi bozuyor. "Nedenmiş o?"

"Buraya ilk geldiğimde soyuldum. Paramın çoğunu ve pasaportumu aldılar" diyor.

İbiza'da alışılmadık bir olay değil ama ben yemedim. Bana tüm gerçeği anlatmıyor. Eğer insan tacirlerinden kaçtıysa, burada güvende olmayacaktır. Onu kimin kaçırdığını bulmalı ve bir daha bulamayacaklarından emin olmalıyım.

"Kanadalı olduğunuzu

söylemişsiniz." "Bu doğru."

"Çalışma vizeniz olmadığı sürece, pasaportunuz olsa bile İspanya'da çalışma hakkınız yok."

"İnsanlar bunu her zaman yapıyor."

"Yasadışı olarak."

"Emin değilim," diyor.

"Öyleyim." Gözlerimin önünde sönerken yaşadığı paniği

hissedebiliyorum. "Yapabileceğin bir şey var mı? Bu işe

gerçekten ihtiyacım var."

Öne doğru eğilip ellerimi masanın üstünde kenetliyorum. Bakışlarımın altında kayıyor, onu hiç görmediğim kadar rahatsız. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum," diyorum.

"Yalan söylemiyorum.

Soyuldum." "Başın belada

mı?"

"Ne sorunu? Tabii ki yok."

Daha fazla yalan.

"Neden buradasın, Romero?"

"İbiza'ya kim neden gelir ki?"

"Kimse umurumda değil. Ben *seni* soruyorum."

Korkudan irileşmiş gözlerle bana bakınca açık konuşmaya karar verdim. "Biri seni buraya zorla mı getirdi?"

Kaşları çatıldı. "Hayır. Bunu neden sordunuz?" "Bazen

kızlar buraya kendi istekleri dışında getirilir."

Dudaklarını büzüyor ve başını iki yana sallıyor. "Beni kimse getirmedi. Buraya gelmeyi

ben seçtim." Sözler bu kez doğru geliyor. Biraz rahatlıyorum. Sonuçta insan avına gerek

yok.

"Ama neden İspanya? Neden İbiza? Kanada o kadar da kötü olamaz.

Dost canlısı insanlar." "Cehennem gibi soğuk."

Onun soğukkanlı yanıtı beni kıkırdatıyor ve odadaki gerginliğin bir kısmı azalıyor.

İç çekiyor. "Dürüstlük mü istiyorsun?"

"Evet."

"Ailemden kaçtım. Bana iyi davranmıyorlardı. Aramıza olabildiğince mesafe koymak istedim. İdeal olarak bir okyanus. Bu yüzden buraya geldim. Söylenecek başka bir şey yok."

Ailesi ona ne yaptı? Onu dikkatle inceledim. "Bir şeyden korkuyorsun." "Hayır."

Cevabı çok çabuk geldi.

"Kimden korkuyorsun?" Bastırıyorum.

"Bak, önemli değil. Bazen paranoyaklaşıyorum, hepsi bu."

"Bana kim olduğunu söylerseniz, bu adaya adım atmamalarını sağlarım."

Teklifim onu şoke ediyor, ama başını sallamadan önce sadece bir an düşünüyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Ama buna gerek yok. Burada olduğumu bilmelerinin hiçbir yolu yok."

Tartışmak istiyorum. Kaynakları olan biri için, bir kişinin izini sürmenin birçok yolu vardır. Ras'tan onu araştırmasını istesem, muhtemelen bir iki gün içinde ailesinin kim olduğunu bulabilirim. Ama ondan istemeyeceğim ve bunun iyi bir nedeni var. Hayatımda olup biten onca şeyden sonra Ale Romero önceliğim olamaz.

Yine de, birinden saklanırken onu kaldırıma atamam. Bu savunulamaz. Ona

kalemimi uzatıyorum. "Evrakları imzala."

Neredeyse elimden yırtacaktı. "Teşekkür ederim."

Sözleşmeyi bana geri verdiğinde, "Bundan kimseye bahsetme," diyorum.

"Elbette. Tekrar teşekkür ederim. Ciddiyim."

Kalemi geri aldığımda parmaklarımız sürtündü. Ne zamandan beri böyle şeyleri fark ediyorum ki?

O gidiyor ve ben parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Ale'de beni ona çeken bir şey var. Anlamadığım bir şey.

Ama bu, nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem *gereken* bir şey.

BÖLÜM 11

VALENTINA

Revolvr'da çalıştığım İKİNCİ HAFTA ilkinden çok daha kolay geçiyor. Belgeler fiyaskosu artık üzerimde olmadığından, işime canla başla sarılıyorum. Vücudum el emeğine alışmaya başlıyor ve Perşembe günü eve döndüğümde mayomu giyip sahilde yürüyüş yapacak kadar enerjim oluyor.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp ayak parmaklarımı ılık kuma gömüyorum. Bir çocuk yanımdan koşarak geçiyor ve renkli uçurtmasıyla sevinç çığlıkları atıyor. Yoğun mavi su, minik elmaslardan oluşan muazzam bir örtü gibi parlıyor. Bu çok güzel.

Gemma burada güneşlenirken bir bardak soğuk prosecco içmeyi ve havaalanından aldığı gizemli bir romanı okumayı çok severdi. Ne zaman bir yere uçsak, bir tane alıp uçakta açmak onun için bir gelenektir. Cleo'nun da gece hayatı ilgisini çekmişti. Onu dışarı çıkarmam için annem ve babamdan izin almam için bana yalvarırdı ve kaçınılmaz olarak istediğini elde ettiğinde, bize mükemmel kıyafetler bulmak için büyük bir anlaşma yapardı. En küçük kız kardeşim giyinmeyi çok sever.

Tanrım, onları özlüyorum. Onları sıkmak ve ikisini de öpmek için neler vermezdim.

Üzölmek yerine, kanvas çantamı yere bırakıyorum, elbisemi içine koyuyorum ve suya doğru ilerliyorum. Serin dalgalar ayak bileklerimi yalıyor. Cesaretimi topluyorum ve olabildiğince hızlı denize koşuyorum.

De Rossi'yi pazartesten beri görmedim. Belgelerimin durumuna rağmen beni işe almış olması ve Cuma günü benimle ilgilenmesi, bana tuhaf şeyler hissettiriyor. Belki de görüldüğü kadar kötü biri değildir. Acımasız kabuğunun altında gerçek bir insan olduğunu sezmeye başlıyorum.

Başımı suyun altına soktum ve gözlerimi sıkarak kapattım. Beni koruma teklifini ofisinde kısa bir süre düşündükten sonra bunu asla kabul edemeyeceğimi anladım. Birincisi, ona gerçek kimliğimi açıklayacak kadar güvenmiyorum ama daha da önemlisi, burada olduğumu öğrenirlerse Garzolos'u adadan uzak tutmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Papa ve Lazaro acımasız katiller. Burada olduğumu öğrenirlerse, önlerine çıkan herkesi vururlar. Kimse, De Rossi bile onları uzak tutamaz.

Onun yanında dikkatli olmalıyım. O zeki bir adam. Gözlemci ve meraklı. İkincisi, varlıklı ve güçlü adamların sahip olması gereken tehlikeli bir özellik. Ale Romero hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaya karar verirse, elinde ciddi hasara yol açabilecek araçlar var. İbiza benim için iyi gitmeye başladı ve ayrılmak zorunda kalmak istemiyorum. Mesafemi korumalıyım ama bunun yerine onu tekrar görmek istiyorum. Bütün hafta neredeydi?

Pansiyona döndüğümde resepsiyon görevlisi bana el salladı. "Biri sizi arıyordu." Midem bulandı.

Hemen Papa olduğunu düşündüm. "Kim?"

"Ras adında bir adam. En kısa zamanda onu aramanı söylememi istedi." Oh,

Tanrıya şükür. "Tabii, şimdi deneyebilir miyim?"

Telefonu bana uzatıyor ve artık param yettiğine göre bir cep telefonu almam gerektiğini aklıma not ediyorum. Ras üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Alo?" Kararsızca sordum.

"Romero, saatlerdir kayıtlı numaranı arıyorum. Neredeydin?" "Sahile gittim."

"Bir dahaki sefere böyle ortadan kaybolma," diye homurdanıyor. "Bu gece büyük bir VIP rezervasyonu için yardıma ihtiyacımız var. Garsonlarımızın bir kısmı dün gece kuzey yakasındaki boktan bir suşi restoranına gitti ve gıda zehirlenmesi geçirdi. Yerlerine bakabilir misin?"

"İş tam olarak nedir?"

"Sipariş almak ve içecek servisi yapmak. Bu roket bilimi değil."

Bu Ras'a sunucu olarak iyi iş çıkarabileceğimi göstermek için bir fırsat olabilir. Vilde bana VIP alanlarındaki garsonların çok iyi para aldığını, çünkü yüksek bahşişler aldıklarını söylüyordu. "Saat kaçta?"

"Şimdi, Romero. Önce eğitim almalısın."

"Tanrım, tamam. Bunun roket bilimi olmadığını söylediğini sanıyordum.

Bir saat içinde orada olacağım." "Geldiğinde Jessa'yı bul. O seni hızlandırır.

İyi şanslar."

Şansa ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Bir grup parti müdavimine içki servisi yapmak o kadar da zor olamaz. Vilde işe başladığından beri üst kattaki teras barda çalışıyor ve onun için her şey yolunda gidiyor.

Revolvr'a gittiğimde Jessa'nın ağzından çıkan ilk sözler beni yeniden düşünmeye itiyor. "Kendini hazırla, tatlım. Çılgınca şeyler görmek üzeresin."

İngiltere'nin küçük bir kasabası olan Canterbury'den yirmi beş yaşında, platin sarısı saçları ve etkileyici kara kaşları olan ufak tefek bir kız. Her konuştuğunda küçük tırtıllar gibi hareket ediyorlar. "Başını dik tutmalısın, tamam mı? Werner'lar VIP bölümlerinden üçünü kiraladılar ve Almanlar seks partilerine bayılırlar."

Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Seks partileri mi? *Burada mı?*"

"Tanrılar, hayır. Doğru düzeneğe sahip değiliz." Boşluğa el sallıyor. "Ama burası onların avlanma alanı. Dikkatlerini çeken herkesi VIP alanına davet ediyorlar ve ardından parti sonrası için yatlarına gelip gelmeyeceklerini görmek için birkaç saat boyunca onlarla çalışıyorlar."

"Ve insanlar gidiyor mu?"

"Elbette öyle. Bizim işimiz içkileri hızlıca servis etmek ve herkesin yağlanmasını sağlamak. İçkileri ben karıştıracağım, sen ve diğer iki garson da dağıtacaksınız. Aklınızda bulunsun, Werner'lar bu gecelerin her birinde yaklaşık yüz bin dolar harcıyor, bu yüzden herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olmamız gerekiyor."

Tişörtümün yakasını çekiftiriyorum. "Elbette."

Werner'lar bir saat sonra büyük bir maiyetle geldiler ve nasıl göründüklerini hayal ettiysem, bu değildi. Otuzlu yaşlarında çarpıcı bir çift. Kadın, bol kıvrırcık saçlı, düzgün vücutlu bir kızıl saçlı, adam ise güne spor salonunda geçirdiği saatlerle başlamış gibi görünen sarı saçlı, mavi gözlü, iri yarı biri. İkisinin de giydiği pahalı kıyafetlerden kadının bileklerini süsleyen ışıltılı mücevherlere kadar etraflarında bir çöküş havası var.

"Karısının adı Esmeralda," diye fısıldıyor Jessa bana. "Babasının çelik imparatorluğundan gelen büyük bir servetin varisi. Kocasını Tobias. Yarı Alman yarı Monegasque."

"Mone- Ne?"

"Monakolu insanlara böyle derler. Ne iş yaptığını bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmaz." "Onlarla konuştunuz mu?"

Jessa'nın soluk teni pembeleşiyor. "Biraz."

Şüpheli bir kaşımı ona kaldırıyorum. "Onların yatına gittin."

Daha da kızardı. "Birkaç kez."

"Nasıldı?"

"Unutulmaz," diyor elinin tersini alınının üzerinde gezdirerek. "Kesinlikle unutulmaz. Ama bu anılar sadece ve sadece benim için. Gidebilirsin."

Werner'larla aramdaki mesafeyi koruyarak, daha deneyimli personelin onlara hizmet etmesine izin verirken, ben de etrafta koşuşturup gelen diğer konukların siparişlerini alıyorum.

Bir süre sonra De Rossi ortaya çıktı. Onu VIP alanından geçerken izlerken nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Bugün tamamen siyah giyinmiş - siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah kravat - müritlerinin arasında yürümek için aşağı inen gölgeli bir tanrı gibi. Varlığı odayı kesiyor, gözleri üzerine çekiyor.

Karnımın derinliklerinde çırpınan bir his patlıyor. Onun çekimine karşı bağışıklığım varmış gibi davranmak istiyorum ama ne zaman başka tarafa baksam, bakışlarım tekrar ona yöneliyor. Werner'lar onu sıcak gülümsemelerle karşılamak için ayağa kalkıyor ve sanki eski dostlarmış gibi sırayla onu kucaklıyorlar.

Birbirlerini nasıl tanıdıklarını merak ediyorum. De Rossi yatlarında onlara katılıyor mu? Esmeralda ile yattı mı?

Umurumda olmamalı ama umurumda. Onunla Esmeralda arasındaki her bakışı ve dokunuşu kaydediyorum ve her biri keskin bir bıçak batması gibi geliyor. Tanrım, bu beni çok rahatsız ediyor.

De Rossi oturuyor ve omzunun üzerinden bakıyor. Karanlık bakışları bedenime yerleşiyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Esmeralda ve Tobias not alıyor. Zarif bir elini kaldırıyor ve bileğinin bir hareketiyle beni yanına çağırıyor.

Lanet olsun. De Rossi'ye ne kadar iyi bir sunucu olabileceğimi göstermem gerekirken onu

görmezden gelemem. Tepsimi göğsüme bastırarak kabine doğru ilerliyorum.

"Size ne ikram edebilirim?" Ses tonum nazik ama De Rossi'ye bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Yüzümde ne yazdığını kim bilir?

Esmeralda'nın dudakları içten bir gülümsemeyle aralanıyor ve saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Yanında oturan kocası başıyla beni onaylıyor.

"Bu gece nasılsın?" diye soruyor.

Parfümünün kokusunu alıyorum. YSL'den Opium. Cleo da aynısından kullanıyor. "İyiym, teşekkür ederim."

"Senin adın ne?" "Ale."

"Sizi daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum. Revolvır'da yeni misin?" "Öyleyim. Geçen hafta burada çalışmaya başladım."

"Harika bir yer seçmişsiniz. Dostumuzu tanıyorum-" elini De Rossi'nin omzuna koyuyor "-sunucularına çok iyi davranıyor."

"O bir sunucu değil," diye araya giriyor De Rossi.

"O zaman ne?" Tobias içkisinden bir yudum almadan önce şöyle diyor.

"Ale temizlik ekibimizde. Bu gece personel eksliğimiz vardı, o da onun yerini dolduruyor."

Terfi almak buraya kadarmış. Hayal kırıklığımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım."

Gözlerindeki soğukluk beni şaşırtıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Pazartesiden beri ne değişti? Özrümü kabul etti ve bana bir iş verdi. Tüm bunları geride bıraktığımızı sanıyordum.

"İyi bir tavrın var," diye not düşüyor Esmeralda. "Bunu elinde tutman akıllıca olur," diyor. "Ve böyle bir yüzle, onu saklamak için hiçbir neden yok. Ne kadar güzel, değil mi Tobias?"

"Tıpkı genç Monica Belluci'ye benziyorsun," diyor kocası. "Bu çok esrarengiz. Eminim bunu daha önce de yaşamışsınızdır."

Yanaklarımı sıcaklık kaplıyor. "Teşekkür ederim, bu çok nazik bir iltifat."

Karısının yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirir. "Sizi ev sahipliğini yapacağımız partiye davet etmek isteriz-"

De Rossi sert bir tonda, "Çalışanlarıma etrafta durup hayranlık duymaları için para ödemiyorum Esmeralda," diyor. Sıcaklık düşer. Tobias'ın gözleri kısılıyor ve Esmeralda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Ale, süslenmeyi bırak ve bize birkaç kadehle birlikte bir şişe daha şampanya getir."

Yağcılık mı? Tepsiyi sıkıca kavriyorum. "Elbette." De Rossi'ye verdiğim gülümseme ölümcül.

"Sizinle tanışmak bir zevkti," diyor Esmeralda hoş bir şekilde, ama yüz ifadesi tedirgin. "Dur

gece boyunca."

Terfi umutlarım artık iyice suya düştüğünden ve varlığım De Rossi'yi kızdıracak gibi görüldüğünden, sanırım bunu yapabilirim. Sonuçta ben kimim ki onun önemli misafirlerine hayır diyeyim? "Memnuniyetle."

Şampanya ile döndüğümde, ona ve Werner'lara servis yaparken her hareketimi izliyor. Bana karşı davranışları onları bir daha benimle konuşmamaları konusunda uyarmış gibi görünüyor ama kadehlerini uzattığımda bana teşekkür ediyorlar. Tam ayrılmak üzereyken De Rossi elini bileğime doluyor ve kulağım dudaklarıyla aynı hizaya gelene kadar beni aşağı çekiyor. Tenimde bir elektrik akımı patlıyor. "Aklına bir şey gelmesin." Sesi zehirli bir kırbacın ısırığı gibi. "O parti sonrası senin gibiler için değil."

Yanaklarımda sıcaklık patlıyor. Benim gibiler mi? Bu tam olarak ne anlama geliyor? Şımarık bir prenses mi? Tembel bir sürtük mü? De Rossi'ye benim hakkımda yanıldığını kanıtladığımı sanıyordum. Başka ne yapmamı istiyor?

Bileğimi tutuşundan çekip çıkarıyorum ve ikinci kez bakmadan uzaklaşıyorum. Göğsümün içinde öfkeli bir ateş yanıyor.

Benim gibiler.

Belki de senin ne kadar değersiz bir pislik olduğunu anlamıştır.

Bu rahatsız edici bir düşünce ve ilk kez başıma gelmiyor. Google'da bu düşüncelerden nasıl kurtulacağımı araştırıyorum, çünkü her geçen gün çoğalıyorlar. Ölü, kanlı bedenlerin görüntüleri. Çılgınlıklarının anıları.

Hayır, buna bulaşmayacağım. Bir kızı kurtardım. Uzun zamanımı aldı ama sonunda doğru şeyi yaptım. Bu bir şey sayılmaz mı?

Önce düzinelercesini öldürdün.

Kafamdaki ses Lazaro'nun sesi oldu. *Bazı günler, bunu yaparken o kadar sakindin ki, belki de sonunda benim gibi sevmeye başladığını düşündüm.*

Bir sütuna yaslanıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. Onun sesini kafamdan atmam gerekiyor.

Seni bulacağım. Ve bulduğumda, ihanetinin bedelini ödeyeceksin.

Kocam hala hayatta olabilir. Şu anda beni arıyor olabilir. Beni bulduğunda... Hayatta kalmam pek mümkün değil. Peki ya Lorna? Onu acı dolu bir ölüme mi mahkum ettim?

Nefesim daralıyor. Burası çok sıcak, çok gürültülü, çok kalabalık. Buradan çıkmam gerek. *Şimdi.*

Ayaklarım beni acil çıkışa götürüyor ve kapıyı iterek geçiyorum. Arka taraftaki küçük alan loş ve tamamen boş. Boğulmakta olan birinin coşkusuyla nemli havayı içime çekiyorum ve gömleğimi tekrar tekrar tenimden çekip çıkarıyorum.

Geçmiş beni aşağı çekerken daha ne kadar bu şekilde yaşayabilirim? Bir terapistle ihtiyacım var ama

bu söz konusu bile değil. Sırlarım benimle mezara geliyor, bu da sadece sineye çekmem gerektiği anlamına geliyor. Yine de New York'a dönmekten iyidir. En azından kendime bir daha kimseyi incitmeyeceğime dair söz verebilirim.

Tekrar.

Acil durum kapısı açıldığında kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum. Kim olduğunu gördüğümde içime kapanıyorum. "Lütfen, De Rossi. Şimdi olmaz."

Patronum duvara yaslandığım yere doğru yürüyor, derin kaşlarını çatarak yüzünü daha da acımasızca yakışıklı hale getiriyor. Birkaç adım ötede duruyor ve kol düğmelerini düzeltiyor. "Çeviride hiçbir şeyin kaybolmadığından emin olmak istiyorum. O yata gitmeyeceksin."

"O kadın davetiyenin tamamını ağızından çıkarma fırsatı bile bulamadı," diyorum.

"Tobias ve Esmeralda'yı tanırım. Hoşlarına giden bir şey gördüklerinde kolay kolay vazgeçmezler."

"Peki gitmem neden umurunda olsun ki?"

Gözleri kısıldı. "O partiye gitmiyorsun."

Öfke içimde patladı. "Aman Tanrım, aptal parti umurumda bile değil!"

Bağırışım onu sersemletti. Ağızının kapalı olmasını fırsat bilerek her şeyi açıkladım. "Benimle sorunun ne? Başlangıçta beni sınıyordun. Bunu anlıyorum. Ama testi geçtim. Beni kendin işe aldın! Beni rahat bırakman için başka ne yapmam gerekiyor?"

Bana doğru bir adım atarken burun delikleri alevleniyor. "Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum. Seni yalnız bırakmak. Bu yüzden sana bu gece benim gideceğim etkinliğe gitmemeni söylüyorum."

Göğsümde bir şey sıkılaşıyor. "Seni seks yaparken görmemi istemiyor musun? Etkilenmeyeceğimden mi korkuyorsun?" "Korktuğum şey bu değil."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne o zaman?"

Hayal kırıklığı yüz ifadesini bozuyor. "Lanet olsun, Ale. Neden sadece dediğimi yapmıyorsun?"

Duvarı itiyorum. "Partinin benim gibiler için olmadığını söylemiştin. Bu da ne demek oluyor?"

Bana bakıyor, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "Beni delirtiyorsun demek."

"Ne yaparak?"

"Sadece var olarak."

"Seni anlamıyorum."

"Belki bunu anlarsın." Beni duvara yasladı ve dudaklarını dudaklarıma çarptı.

Sanki biri silme tuşuna basmış gibi. Etrafımdaki her şey temizleniyor ve farkındalığım onun öpücüğünün hissine odaklanıyor. Çenesindeki sert kirli sakal. Alt dudağımı yalamak için dilini uzatırken ağızının yumuşaklığı. Elleri üzerimde -biri saçımda, diğeri belimde- ve ateşten markalar gibiler. Beni daha yakına çektiğinde, sert meme uçlarım onun güçlü göğsüne sürtünüyor.

Bir inilti çıkardım. Öpüşmeyi derinleştirmek için bu fırsatı değerlendirdi ve ben tüm o zamanları düşündüm.

Tadının nasıl olduğunu merak

ediyordum. Artık biliyorum.

Viski ve günah.

Tırnaklarımı sırtında gezdirdiğimde, daha önce hiçbir erkeğin çıkardığını duymadığım bir ses çıkarıyor. Yarı hırıltı yarı inilti ve ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve dişlerinin arasından tıslıyor. "Seni gördüğüm an, hayatımda gördüğüm en çileden çıkarıcı güzellikte kadın olduğunu düşündüm," diyor dudaklarıma karşı. "Dikkatli olmazsam senin için aklımı kaçıracağımı anlamam için tek bir bakış yeterliydi. Olmaya çalıştım. Neden senden uzak durmam gerektiğine dair sebepler ürettim ama hiçbirini tutturamıyorum."

Midemde kelebekler uçuşuyor.

"Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yok ama kendimi kontrol etmem pamuk ipliğine bağlı," diyor dudaklarını yanağımda gezdirerek. "Eğer üzerinde başka birinin ellerini görürsem, onları kırarım. Eğer partiye gelersen, sana dokunacak tek kişi ben olacağım."

Sanki biri kan dolaşıma sıcak lav damlatıyormuş gibi hissediyorum. Yanıyorum. "Adını bile bilmiyorum," diye mırıldanıyorum aptal gibi, hâlâ onun ifşasının şokundayım.

"Damiano," diyor. "Ama sakın bana geri söylemeye cüret etme. Adımı dudaklarından bir kez duyarsam, bağımlısı olacağımı biliyorum."

"Kendini bu kadar iyi tanıyor musun?"

Başını sallar. "Seninle tanışmadan önce bildiğimi sanıyordum."

Kesik kesik bir nefes veriyorum ve onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum. Vücudu neredeyse beni sarmışken düşünemiyorum. Beynimdeki tüm kan başka yerlere gitti. "Geri dönmek zorundayım."

Geçmeme izin veriyor, ama kapıya doğru yarı yoldayken bana

sesleniyor. "Ale, akıllıca seç."

Bunu bir uyarı olarak söylediğini biliyorum. Ama bence bu bir yalvarış gibi.

BÖLÜM 12

VALENTINA

KULÜBE YENİDEN GİRDİĞİMDE, sanki beynim bazı temel işlevlerini kaybetmiş gibi hissediyorum. Düzgün düşünme yeteneğim gibi.

Benim için aklını kaçıracağını söylemişti ama görünüşe göre ben onu yenmiş olabilirim.

Adını söylersem bağımlısı olacağını söyledi ama ben bir vuruştan sonra bağımlısı oldum *bile*. Öldüğüm güne kadar o öpücüğü ve o vahşi itirafı kafamda tekrarlayacağım. Biri size bu tür sözler söylediğinde, tek bir tanesini bile unutmazsınız.

Lanet olsun ona.

Jessa'ya doğru yürüyorum ve bana bir shot doldurmasını istiyorum. De Rossi'nin tadı hâlâ ağzımda ve çok alışmadan ondan kurtulmam gerekiyor.

Jessa bana meraklı bir bakış attı.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

"Bir izlenim bıraktın." Cebinden bir şey çıkarıyor. "Al bunu." Altın rengi bir yazıyla kabartılmış ağır siyah bir kart.

"Bu resmi davetiye," dedi. "İbiza

Marina, saat üçte," diye okudum.

"Buraya yakın," dedi.

De Rossi haklıydı, Werner'lar kolay kolay pes etmezler. Ayrıca patronumun beni partilerinde istememesini de pek umursuyor gibi görünmüyorlar.

"Gidiyor musun?" Jessa'ya sordum.

"Hayır. Biriyle görüşüyorum. Ciddi bir şey."

"Sadece takılmak için gelebilirsin."

Homurdanıyor. "Bu tür partilerde öylece takılan pek fazla insan göremezsin. Eğer gitmeye karar verirsen, katılmaya hazır olsan iyi edersin."

Kafamın içinde görüntüler yanıp sönüyor. Belimdeki büyük elleri. Vücudunun ağırlığı benimkine baskı yapıyor. Beni her yönden saran o baş döndürücü erkek kokusu. Onu tekrar öpmeyi o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Öpüşmekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum.

Otuz dakika sonra Werner'ler yerlerinden kalktılar. Damiano da onlarla birlikte ve çıkışa doğru yürümek üzereyken omzunun üzerinden bakıyor ve bakışlarımı yakalıyor.

Tüylerim diken diken oldu.

Üzerinde başka birinin ellerini görürsem, onları kırarım.

Bu bir abartı elbette. Kendime onun eski hayatımdaki adamlar gibi olmadığını hatırlatmak zorundayım. Sonra Nelo'nun burnunu nasıl kırdığını hatırlıyorum.

Dudağımı kemiriyorum ve sonunda gitmeden önce bir saniye beni izliyor.

Takip etmemeliyim. *Gerçekten* yapmamalıyım. Ama sonra bir şey fark ettim. Damiano bana gitmememi söyledi ama o gidiyor. Ve Jessa'ya göre, oraya sadece takılmak için gitmiyor. Bu gece beni sisteminden çıkarmaya mı çalışacak?

Dilimi alt sıradaki dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. Hayır, bu iş böyle yürümeyecek. Damiano dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olmadığını söyledi ama bu onun kendi sorunu. Ben istediğimi yapacağım.

O gemiye biniyorum.

Vardiyamı tamamlıyorum, üniformamı değiştiriyorum ve rıhtıma doğru yürüyorum. Elektronik müziğin boğuk sesi beni takip ediyor. Kulüplerin çoğunda en iyi zaman henüz geçmişti. Kıyafetim olabildiğince rahat -jean şort ve tişört- ama partiye gitmek için çok heyecanlıyım, eve gidip üzerimi değiştirmekle vakit kaybedemem.

Beni hangi çılgınlığın ele geçirdiğini hâlâ bilmiyorum ama Damiano'yla aramızdaki şey her neyse bir sonuca varana kadar peşimi bırakmayacakmış gibi geliyor. Ya blöfünü görüp sözlerinin sadece bir abartı olduğunu kendime kanıtlayacağım ya da kendimi onun yatağında bulacağım.

Beklenti midemin içinde kadife bir kurdele gibi kıvrılıyor.

Yata yaklaştığımda, aynı yöne giden bir grup başka parti müdavimi tarafından yakalandım.

İri yarı bir güvenlik görevlisine davetiyelerimizi gösterdikten sonra biniyoruz ve Ibiza'daki çoğu şey gibi bu yat da hayattan daha büyük. Bu büyüklükte bir yata ailemle bir kez binmiştim. Babamın Sicilya'daki uzak akrabalarından biriyle bir toplantısı vardı, bu yüzden tüm aileyi Palermo'ya kuzenimiz Fabio ile tanışmaya uçurdu. Teknesi muazzamdı ama pejmürdeydi. Her şey mücevherlerle süslüydü ve kötü kolonya gibi kokuyordu.

Bu onun gibi değil. Zevkli ve modern. Birkaç çiftin yoğun bir şekilde öpüştüğü ana salonun önünden geçip merdivenlerden köprü güvertesine çıkıyorum.

Burada gökyüzü inanılmaz derecede açık. Yıldızları inceliyordum ki yanımda biri belirdi. Benim yaşlarımda görünen, güneşte geçirdiği uzun günler yüzünden iyice bronzlaşmış genç bir adam.

Gözlerimi yakalıyor ve bana rahat bir gülümseme veriyor. "İnanılmaz, değil mi?"

"En son ne zaman bu kadar açık bir gökyüzü gördüğümü hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Hayatımın çoğunu büyük şehirlerde geçirdim."

"Aynı," diyor. "Ben Chicago'luyum."

"Uzun zaman önce ayrılmış gibi

görünüyorsun."

"Ada hayatına aşık oldum. Şu anda Mallorca'da yaşıyorum ama iş için sık sık İbiza'ya geliyorum." Gülümsemesi çapkınlaşıyor. "Ve zevk için. Benim adım Adrian. Senin adın ne?"

"Ale."

"Tobias ve Esmeralda'yı iyi tanıyor musunuz?"

"Hiç de değil. Onlarla bu gece tanıştım ve bir şekilde buna davet edildim. Her şey biraz bunaltıcı."

"Gerginliğini azaltmak istersen bana haber ver. Bende bir şeyler olabilir." Ceketinin cebini yokluyor.

Şaşırdım. Bana uyuşturucu mu teklif ediyor?

Yüz ifadem karşısında hafifçe gülüyor. "Anladığım kadarıyla uzun süredir burada değilsin. Özür dilerim. Tahmin etmemeliydim."

"Neyi varsayıdınız?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Hepimiz gibi kimyasallarla çalıştığını."

Salondaki eğlenceye bakıyorum. Elbette burada insanların kafayı bulduğunun farkındayım. Sadece bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum. New York'tayken, kimse bağışçının kızına uyuşturucu teklif etmeye cesaret edemezdi. Ama İbiza'da ben bir hiçim. Ne istersem yapabilirim ve kimse beni durdurmaya çalışmaz.

Kimsenin umurunda olmaz.

Unutmak istediğim o kadar çok şey var ki. Belki de kafayı bulmak bu anıları, artık ayrıntıları seçemeyecek hale gelene kadar bulandırmama yardımcı olur.

Yanaklarımın içini çiğniyorum. "Şey-"

"*Adrian.*" Sert bir ses aramızdaki havayı yarıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Şu anda nasıl görüldüğünü bilmek için De Rossi'ye bakmama gerek yok - muhteşem, güçlü ve çılgın.

Adrian'ın şakacı ifadesi, gelenin kim olduğunu görür görmez eriyip gidiyor. "Sinyor De Rossi. Nasılsınız?"

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

"Bir konuşmanın ortasındayız," diyorum.

Adrian benim yerime konuşuyor, "Tabii ki. Sadece veda ediyordum."

Etrafımda dönüyorum. "Adrian, gitmene gerek yok. De Rossi, benimle konuşmak istiyorsa sıranı beklemen gerekecek."

Şaşkın bir sessizlik var. Adrian bana korkudan parlayan geniş ve şaşkın gözlerle bakıyor ve bunu görmek beni rahatsız ediyor. Babamın ve Lazaro'nun emirlerine uysalca itaat ettiğimde böyle mi görünüyordum? Onlara hayır demek bana hep imkânsız gelmiştir. Ama söz konusu olan benim hayatım değil.

De Rossi'ye de, Adrian'a da. Neden herkes ona tanrıymış gibi davranıyor? Cidden, sadece para mı? Bu tür bir hürmet için gereken tek şey buysa, Papa neden infazcılarına ihtiyaç duydu ki?

Adrian aceleyle "*lo siento*" diyor ve bana bir kez daha bakmadan koşarak uzaklaşıyor. "Bir gün herkesin neden seni dinlediğini anlamak için dua edeceğim," diyorum.

İlerlemeye başlar. "Beni dinliyor çünkü benim için çalışıyor."

"Tabii ki var," diyorum ellerimi havaya kaldırarak. "Sanırım bir dahaki sefere biriyle konuşurken önce geçmişini araştırmam gerekecek."

"Pasaportu olmayan bir kadın için büyük laflar."

Kaşlarımı çattım. Benimle dalga mı geçiyor, yoksa bu kazdığına dair bir ipucu mu?

Birkaç santim ötemde duruyor, beni sıcaklığıyla örtecek kadar yakın. Koyu renk gözlerinin içinde tehlikeli bir şey mayalanıyor. "Sen geldin."

Bunu söyleme şeklinden, onun için burada olduğumu düşündüğü anlaşıyor. Onu doğru yola getirsem iyi olacak. "İkimiz de bu partinin ne için olduğunu biliyoruz De Rossi. Sen gidebileceğine karar verdin ama ben gidemeyecek miyim? Bu işler böyle yürümez." Ellerimi sert göğsüne koyup onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bir santim bile kımıldamıyor. Çenesi aşağı doğru eğilmiş, bakışları dudaklarıma yapışmış. "Seni uyarmıştım."

"Ne olmuş yani? Belki bunu sana daha önce kimse söylemedi ama sen Tanrı değilsin. Sen bir şey söyledin diye herkes seni dinlemek zorunda değil." Göğsüne daha sert bastırıyorum.

Avuç içleri bileklerimi sarıyor. "Neden geldin?" "Çünkü öyle hissettim."

"Neden?" Nasırlı başparmağını bileğimin iç kısmında gezdiriyor. O küçük okşayışın karnıma kadar indiğini hissediyorum. Ona dokunmamalıydım. Kendimi onun pençesinden kurtarmaya çalıştığımda hiç esneme olmuyor. Canımı yakmıyor ama sıkı sıkı tutuyor.

Bir nefes çektim. "Seninle aynı sebepten. Eğlenmek için."

"Sikilmek istiyor musun Ale?"

Gözlerim kocaman açılıyor. Bir uyarılma dalgası içime öyle bir çarpıyor ki nefes almayı unutuyorum. "Affedersiniz?" Boğuluyorum.

De Rossi kulağıma doğru eğiliyor. "Buraya yıldızlara bakmaya gelmedin," diyor alçak, baştan çıkarıcı bir sesle.

Hayır, yapmadım. Burada olmamın nedeni, tüm gecemi o öpücüğü düşünerek geçirirken onun rastgele bir kadınla yattığı düşüncesine dayanamamam.

Ama bunu ona söyleyecek değilim. "Senin için burada değilim." Sesim soluk soluğa çıkıyor. Dudakları kulağımın kabuğuna doğru hareket ediyor. "O zaman kimin için buradasın?"

"Kendim için."

"Peki *sen* ne istiyorsun?"

Sikilmek istiyor musun? Göğsümde bir sıcaklık belirliyor. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diye ikna ediyor. Eli sağ bileğimi bırakıyor ve şortumun belinde durmadan önce göğsümün ortasından aşağı iniyor.

Onu durdurmalı ve bu her neyse bir an önce son vermeliyim ama tişörtümü bir santim yukarı itip başparmağıyla göbeğimi okşamaya başladığında vücudum şarkı söylüyor. Kıvılcımlar derimin altında canlanıyor ve klitorisime kadar iniyor.

"Bence o ıslak amcığın bu gece sertçe sikilmek istiyor," diye fısıldıyor. "Sanırım büyük bir horoz tarafından mahvolmak istiyor."

Düşünme yeteneğimi kaybediyorum. Kim bir kadınla böyle konuşur? De Rossi'ye İngilizceyi bir zihin kontrol yöntemi olarak kullanma iznini kim verdi? "Yanılıyorsun," diye nefes alıyorum.

Bu bana çökmekte olan bir kıkırdama kazandırıyor. Parmakları bel kemerime dalıyor. "Neden kontrol etmeme izin vermiyorsun?" Ne kadar ıslak olduğumu hissetmek istiyor.

Tanrım, Vale. Uyan artık. Ona hayır de. O ukala kıçına tekneden atlamasını söyle ki okyanusun ne kadar ıslak olduğunu görsün.

Hâlâ tuttuğu bileğime bağlı olan yumruğumu açıp kapatıyorum. "De Rossi... bu..."

Sadece hayır de.

Elimi ağzına götürüyor ve yumuşak bir öpücük konduruyor. "Çekingen olmana gerek yok," diyor dudaklarını tenimde gezdirirken. "Vücudunun nasıl tepki verdiğini saklamana gerek yok. Bana ne yaptığını hissetmek istiyor musun?"

Başımı sallıyorum, çünkü zayıfım. Yaklaşıp kasıklarını karnıma bastırdığı ve sert uzunluğunu hissetmeme izin verdiği an, muhtaç bir inilti çıkarıyorum. Çelik gibi ve kocaman ve açıkça içimde olmak istiyor. Duvarlarım beklentiyle çırpınıyor. De Rossi'nin beni o şeyle becermesi nasıl bir his olurdu?

"Senin sıran," diyor dudaklarını elimden çekerek.

Tekrar başımı sallıyorum, onunla göz teması kurmaya devam ediyorum. Bakışları zaferle kararıyor ve hiç acele etmeden elinin tamamını şortumun ve iç çamaşırlarımın kemerinden geçiriyor. Hâlâ güvertede duruyoruz. Bizi herkes görebilir, ancak muhtemelen bu teknede izleyecekleri çok daha ilginç şeyler vardır.

O kadar ıslağım ki orta parmağı klitorisime ulaşır ulaşmaz bunu hissedebiliyor. Sert çıkıntının etrafında nazikçe dolaşırken ve beni avucunun içinde kıvrınmaya zorlarken yüz ifadesi zevkten eriyor. "İşte bu kadar." Daha da içeri itiyor ve sırlıslaklam girişimi yokluyor. "Çok sıcak ve ıslak," diye mırıldanıyor. "Çok mükemmel."

Boğazımdan bir inilti çıkmaya çalışıyor. "Damiano..."

Gözlerini kapatır. Bir titreme boğazının kalın sütununda ilerliyor.

Tam o sırada, ona ismiyle hitap etmem konusunda bana söylediklerini

hatırlıyorum. "İlk vuruşunu her zaman hatırlarsın," diye mırıldandı.

Ve sonra beni öpüyor. Hâlâ içimde olan parmağı ritmik bir şekilde kıvrılıyor, sinir uçlarımı harekete geçiriyor ve tek yapabildiğim ona sıkıca tutunmak olana kadar bedenimi güçsüzleştiriyor.

Başım dönene, boşalmanın eşiğine gelene ve dayanılmaz derecede sıcak olana kadar köprü güvertesinde saatlerce öpüştük. Birden öpüşmeyi kesiyor, elini şortumdan çıkarıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Hadi gidelim."

"Nereye?" Nefes nefese

sordum. "Yatak odama."

"Bir yattayız."

"Yatın sahibi benim. Sezon için Werner'lara kiraladım."

Neden şaşırdım ki? Uyarılmışlığımın sisi biraz olsun dağılıyor. "Gösteriş yapmaktan hiç yorulmuyor musun?"

Beni güvertede yönlendiriyor, eli sıkıca sırtımın alt kısmına yerleşiyor. "Asla."

Odasının olduğu yerin kapısına geldiğimizde, biraz olsun kendime gelmeyi başarmıştım. İşler daha da kızışmadan oradan uzaklaşabilirim. "Bence bunu yapmamalıyız," diyorum, sözlerimin arkasında hiç inanç olmamasına rağmen. O yatak odasında bana neler yapabileceğini düşündükçe içimi bir heyecan kaplıyor.

Bir kart okutarak kapının kilidini açıyor ve avucuyla kapıyı benim için açık tutuyor. Bakışları beni içten dışa eritiyor.

"İçeri gir, Ale."

İşte bu kadar. Gerçeklik anı. O kapı arkamdan kapandığında, gitmeyeceğimi biliyorum.

Gözleri yüzüme dikilmiş. Sıcak ela gözbebekleri, genişlemiş irisleri tarafından neredeyse siyah hale getirildi. Tüm bu karanlığın içinde bir kıvılcım var. Benim için yanan parlak bir mum alevi.

Bu imgeye tutunuyorum ve kendimi burada kontrolün bende olduğuna ikna

ediyorum. Ve sonra eşikten geçiyorum.

BÖLÜM 13

VALENTINA

DAMIANO ışıkları yakar ve yatak odası netleşir. Geniş bir çalışma masası, kral boy bir yatak, bir köşede bir bar arabası ve küçük bir sehpanın yanına yerleştirilmiş iki döşemeli koltuk vardır. Sofistike, düzenli ve tam bir erkek odası. Hiçbir şey gösterişli değil, ancak buradaki her mobilya parçasının ve her tekstil parçasının bir profesyonel tarafından titizlikle seçildiği açık.

Oymalı ahşap masaya yöneliyorum. Parmaklarımı tasarımları koruyan cam yüzeyde gezdirirken "Bu muhteşem," diyorum.

Damiano iki kadeh şarap doldurup birini bana uzatıyor. Gözleri masaya kaydı. "Bu benim en sevdiğim eşyalarımından biri. Kız kardeşim bunu benim için Napoli dışında bir zanaatkâra yaptırdı." İfadesinde ender rastlanan bir yumuşaklık belirliyor.

Küçük Damiano'nun yürümeye başlayan çocuğu kollarında tuttuğu görüntü kalbimi sıkıştırıyor.

"Çok yakınsın." "Evet," diyor.

Kız kardeşine düşkün olması hoşuma gitti. Bu onun hayatının daha önce görmediğim bir kısmına bir bakış ve kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlıyor. Ona kız kardeşlerimi ne kadar özlediğimi söylesem, beni anlayacağından kuşkulaniyorum.

Aklında kalan düşünceleri yok etmek istercesine boğazını temizliyor ve şarabından bir yudum alıyor. Bu adamla ilgili her şey çekici, yutkunurken adem elmasının hareket edişine kadar. Isı yeniden tenimi kaplıyor. Bardağımın yarısını tek seferde bitiriyorum ve iki avucumun arasına alıyorum.

Bardağını masanın üzerine bırakıp vücudunu bana doğru çevirdiğinde sıcaklık daha da artıyor. Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve başparmağıyla çenemde geziniyor. "Şarap nasıl?"

"Çok iyi," diyorum.

"Tadının daha da güzel olacağını biliyorum." Sesi ipek bir kravat gibi bacaklarımın arasında geziniyor.

Ciddi bir zayıflığım olduğunu fark ettim. Lazaro'nun ilgisizliğinden sonra, güçlü, muhteşem, aklı başında bir adamın beni istemesi fikri kedi nanesi gibi. Damiano'nun benden etkilendiğine o kadar çok inanmak istiyorum ki, ama kafamın arkasında daha fazla inandırıcı olmak isteyen muhtaç bir ses var.

"Benden nefret ediyordun," diye fısıldıyorum, tanışmamızı takip eden ilk hafta bana nasıl tek bir fırsat bile vermediğini düşünüyorum.

Damiano bardağı elimden alıyor ve kendi bardağının yanına koyuyor. "Senden hiç nefret etmedim." Avucunu enseme götürüyor. "Senden şüphe ettim. İnatçı gücünün rol yaptığını sanıyordum ama öyle değilmiş. Gerçekmiş." Burnunun ucu elmacık kemiğimde geziniyor. "Sen muhteşemsin."

Tanrım, keşke gerçekte kim olduğumu bilseydi... Güçlü olduğum konusunda yanılıyor ama öyle inançlı konuşuyor ki neredeyse ona inanacağım. Sanki sadece kendi iradesiyle beni başka birine

dönüştürebilirmiş gibi.

Yaklaşıyor, vücudunun uzunluğunu benimkine bastırıyor ve beni baş döndürücü kokusuyla sarıyor. Dudakları dudaklarımı bulduğunda, ağzına doğru inliyorum. Her şey durgun ve sıcak, erotik bir ateş gibi

Rüya.

Sütyen giymiyorum. Avuç içleri gömleğimin altındaki çıplak göğüslerimi buluyor ve nasırlı başparmaklarının meme uçlarımın üzerinde gezinmesi onları sert noktalara dönüştürüyor. Onları hafifçe büküyor, sonra bacaklarımın arasında oluşan baskıyı hafifletmek için çaresizce ona doğru eğilmeye başladığımda homurdanıyor.

Öpüşmeyi kesiyor, ellerini şortuma götürüyor ve hızla bacaklarımdan aşağı indiriyor.

Önümde diz çöktüğünde avuçlarımı masaya bastırıyorum. Birazdan olacakların beklentisi göğüslerimin ağrmasına ve amımın titremesine neden oluyor. Tangamı yarım saniye kadar inceledikten sonra askılarından birini yumruklayıp üzerimden yırtıyor.

Bağırıyorum. "Damiano!"

Hınzır bakışları yüzümde beliriyor. "Masanın kenarına otur," diye emrediyor, "ve bacaklarını aç."

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor. Sadece bir kez seks yaptım. *Bir kez*. Bu, o gece Lazaro'yla aramızda olan her şeyden çok daha yüklü. Yutkunuyorum ve kanın yanaklarıma doğru yükseldiğini hissediyorum. Kıçımı kaldırıyorum ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum.

Damiano tereddüt ettiğimi fark etti. Kaşlarından biri kalktı.

"Çekingen misin?" "Hayır," diyorum hemen. Beni yemliyor çünkü

ısıracığımı biliyor. "O zaman bana o parlayan amcığı göster."

İnliyorum. Yüzüm güneş yanığı gibi.

İri ellerini çıplak kalçalarımda gezdiriyor. "Utangaçsın." "Bu

çok saçma."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "O zaman neden

tereddüt ediyorsun?" "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Gözleri beni neredeyse çözecek olan ince bir şefkatle doluyor. "Benim yanımda utangaç olmana gerek yok Ale. Vücudunun mükemmel olmadığını düşünmem için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bir avucunu her iki dizimin üzerine koyuyor ve hafif bir güçle dizlerimi birbirinden ayırmaya başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Derin derin. Muhtemelen güzel masasının her yerine sızıyorumdur.

Beni açmayı bitirdiğinde boğazından sert bir ses çıkarıyor. "Sikeyim."

Takım elbise ceketini silkiyor ve gömleğinin kollarını sıvıyor, ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyor. Yavaşça yüzünü yaklaştırıyor, yaklaştırıyor ve sonra sıcak dilini dikiş yerimin üzerinden geçiriyor.

İlk yalayışı o kadar ilahi ki dirseklerimin üzerine düşüp çaresiz bir inilti çıkarıyorum. Dilini klitorisimin üzerinde dolaştırıyor, sonra dişlerini başlığın üzerinde gezdiriyor, beni lanet bir

enstrüman gibi çalışıyor. Bunu nasıl yapacağını nereden biliyor? Bütün normal erkekler bir noktada öğreniyor mu?

Kalçalarımı kaldırıp omuzlarının üzerine yerleştirdiğinde, masanın üzerine tamamen çöküyorum. Sırtıma sert bir şey saplanıyor. "Ahh."

Bana bakıyor, ağzı hâlâ klitorisimi emiyor.

Sırtımın altına uzanıp parmaklarımı rahatsız edici nesnenin etrafına sararken "Sen değil," diye nefes alıyorum. Kalın, pahalı bir kalem.

Onu benden aldı. "Ne

yapıyorsun?"

Diliyle beni sikmeye başladığında gözleri kararıyor. Kalemın soğuk yüzeyinin diğer deliğe değdiğini hissediyorum ve kıvranmaya başlıyorum. "Damiano-"

Sularıyla ıslanmış kalemın ucunu sadece bir santim içeri itiyor ve ben şok içinde soluk soluğa kalıyorum. Kalçalarım titriyor, sanki tüm vücudum elektrikle titreşen canlı bir tel gibi. Hâlâ beni izliyor, yüzümde gördüğü her tepkiyi takip ediyor ve eminim ki şu anda ne yaşadığımı benden daha iyi biliyor. Yeni hislerle o kadar bunalmışım ki düşünemiyorum. Dilini kalın parmaklarıyla değiştiriyor ve daha önce yaptığım o yaklaşma hareketini yapıyor. Bu beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor. Parmaklarımı masanın oyulmuş kenarına geçiriyorum. Merkezimden yayılan güçlü zevk şokları dışında her şey kararıyor.

Dalgalar geçerken beni sabit tutuyor ve dalgalar geçtikten sonra kalemın ucunu içimden çıkarıyor, ayağa kalkıyor ve vücudunu benimkinin üzerine bastırıyor. "Tadın çok güzel Ale" derken hâlâ nefes nefeseyim, nefesim ıslak dudaklarında geziniyor.

"Öyle mi?" Tadım hakkında daha önce hiç

düşünmemiştim. "Dudaklarımdan yala."

Kendimi tatmamı mı istiyor? Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim ama şu anda bana söylediği her şeyi yapacağımı biliyorum. Dilimi çıkarıp dolgun alt dudağının üzerinde gezdirirken karanlık bakışları beni kavırıyor. Hmm. Tatsız değil. Topraksı ve biraz tuzlu. Onu tekrar yalıyorum ve bu sefer inleyerek ağzını benimkinin üzerine bastırıyor.

Beni yutarken ellerimi saçlarına doluyor ve bacaklarımı beline doluyorum. Bana duyduğu arzuyu hissedebiliyorum, sadece pantolonundaki sertlikten dolayı değil, öpücüğünün ardındaki umutsuz canlılıktan dolayı.

Bu adam beni *istiyor*. Eğer kaçmasaydım, tüm hayatım boyunca bunu bir kez bile yaşamadan yaşayacaktım.

Bu farkındalık içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Korkudan ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve onları görmesini istemiyorum, bu yüzden öpücüğü kesip burnumu göğsüne bastırıyorum. Tenini içime çekmek, anısını kafamın derinliklerinde bir yere kazımak istiyorum.

Ama o aptal değil. Hem de hiç değil. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlaması sadece birkaç dakikasını alır.

Ellerini masanın üzerine koyuyor ve aramıza biraz mesafe koymak için kendini yukarı itiyor. Yüzümü gördüğünde ifadesi şaşkınlaşıyor. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," diyorum sulu bir sesle. "Ben

iyiyim." Oturmama yardım ediyor.

"Ağlıyorsun." "Maalesef."

"Anlamıyorum. Konuş benimle."

Tanrım, neden bu kadar endişeli konuşmak zorunda? Bu beni daha çok ağlatıyor.

Elini başının arkasında gezdiriyor ve küfrediyor. "İstediğim tepki gerçekten bu değildi." Bir yerlerden bir mendil çıkarıp bana uzatıyor. "Al bakalım."

Su damlayan burnumu ve gözlerimi siliyorum ve sonunda kendimi toparlamayı başarıyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın. Sadece..." Başka tarafa bakıyorum. "Bunaldım. Görüyorsunuz ya... Daha önce bana böyle bir şey yapılmamıştı."

Şaşkınlığı keskin bir nefes alışla vurgulanıyor. "Hiç bir erkek sana oral seks yapmadı mı?"

Başımı salladım.

"Hayır." "Ben ilktim."

"Evet."

Başparmağıyla alt dudağını ısıyor ve uzun bir süre beni inceliyor. "Bu konuda pek tecrüben yok, değil mi?"

Utancımdan yanaklarım diken diken oluyor. "Hayır."

Ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum ama iç çekip beni göğsüne çekmesini beklemediğim kesin. "Bazı şeyleri varsaydım. Yine."

"Sorun değil. I-" Boğazımı temizliyorum. "Devam etmeye

hazırım." "Bu gecelik işimiz bitti."

"Ne? Başka planların olduğunu sanıyordum."

Yanağını şakağıma sürtüyor. "Sana söylediğim şeyler... Sana ne hissettirdi?" "Pis şeyler mi?"

"Evet."

"Onları sevdim."

"Beğendin mi?"

"Tanrım, evet."

Memnuniyet dolu bir ses çıkarır. "Güzel. Sana söylemek istediğim daha çok şey var. Sana yapmak için. Ama bu gece değil."

Beni kalçalarımдан tutarak kaldırıyor, çıplak bacaklarımı beline dolamamı sağlıyor ve beni kocaman yatağa taşıyor. Hâlâ sert, onu bacaklarımın arasında hissedebiliyorum, ama ona sürtünmeye çalıştığımda, artık ona ulaşamayacağım şekilde beni hareket ettiriyor.

Duygularım karmakarışık. Utanıyorum ve savunmasızım. Bu işi gerçekten berbat ettim ve duygularımı neden kontrol edemediğimi anlamıyorum. Sanki zihnim olması gerektiği gibi çalışmıyor - Lazaro ile her şey olmadan önce olduğu gibi.

Damiano yorganı geri çekiyor ve beni ipeksi çarşafların üzerine yatırıyor. "Berbat haldeyim," diye mırıldanıyorum.

Yanıma tırmanıyor ve kollarını belime doluyor. Şu anda sergilediği empati o kadar beklenmedik ki, ona dair tüm algımı sorgulamaya başlıyorum. Gerçek Damiano kim?

"Biraz uyu," diyor bana, beni kendine yakın tutarak.

Kendinden geçene kadar sırtımı hafif darbelerle okşuyor. Nefes alış verişi yavaşladığında başımı yukarı eğip yüzünü inceliyorum. Huzurlu görünüyor.

Ne yazık ki, bunu anlatamam. Burada onunla göz göze gelemeyeceğim. Kalbim göğsümde zıplıyor ve düşüncelerim vahşi bir at sürüsü gibi yarışıyor. Onun bacaklarımın arasında diz çöküşünü düşünüyorum ve seksin *böyle* bir şey olabileceğine inanamıyorum. Elbette Lazaro'yla yaptıklarımızın gerçek bir sevişme sayılamayacağının farkındaydım ama en iyimser fantezilerimde bile buna asla yaklaşamazdım. Bütün o süre boyunca bana bakışı, beni *görüş* şekli, bana hissettirdiği zevk...

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Damiano için bu, birçok ilişkiden sadece biriydi. Benim içinse bir keşif. Bu asimetri benim lehime değil ve ona üzerimde daha fazla güç verme riskini göze alamam.

Derin uykuda olduğundan emin olduğumda yataktan çıkıyorum, kıyafetlerimi çekiştiriyorum ve yattan iniyorum. Beni pansiyona geri götürmesi için bir taksiye işaret verirken, tek bir şeyden eminim.

Bu bir daha olamaz.

BÖLÜM 14

DAMIANO

Çelik bir çubuktan daha sert bir aletle uyandım.

Hayalarımındaki nahoş ağırlığa rağmen, dün geceyi hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ale'nin tadına bakan ilk erkek bendim. Dilimi onun sıcak, muhtaç etine ilk daldıran bendim. Onun deneyimsizliği beklemediğim bir sürprizdi ama içimde şiddetle sahiplenici bir şey uyandırdı. Ona birbirimizi boşaltabileceğimiz tüm yolları öğretmekten gerçekten zevk alacağım.

Şimdi başlıyoruz. Elimi uzatıyorum, dolgun bir göğüs ya da sıkı bir kalça yanağı arıyorum ama tek bulduğum soğuk ipek bir çarşaf.

Ne oluyor lan?

Gözlerimi açıyorum ve buna inanamıyorum. O gitmişti.

Homurdanarak yataktan fırladım ve masamı kontrol ettim. Mesaj yok mu? Bir mesaj bile mi?

Eve varıp varmadığını kontrol etmesi için şoförüne mesaj atarken içimdeki hayal kırıklığı öfkeleniyor. Duşa girdim ve öfkeyle mastürbasyon yaptım.

Dün gece ona karşı yumuşak davrandığım için başıma bu geldi ama ne yapmam gerekiyordu? O üzgünken onunla seks mi yapsaydım? Hayır. Partnerlerimi istekli ve hevesli severim.

Süngerini sırtımda acıtacak kadar sert ovuyorum. Aptal Adrian. Onun kızla flört ettiğini görmek beni deli ediyordu. İstedikim gibi onu denize atmalıydım ama bunun olay yaratacağını ve bu geceki planlarıma son vereceğini biliyordum.

Ale partiye benim için geldi. Zayıf inkarları beni kandıramadı. Uyarıma rağmen geldi ve artık bir eşiği geçtik, geri dönüşü yok.

O zaten benim.

Duştan çıkarken telefonum çalıyor. Açıyorum. "Konuş."

"Pansiyona geri dönmeyi başarmış," diyor şoförüm. "Resepsiyon görevlisi sabah beş gibi geldiğini söyledi." "Neye geri dönmüş?"

"Onun

pansiyonu."

"Cazzo. Nerede?"

"Sant Antoni."

İbiza'nın ucuz tarafı, mevsimlik işçilerin çoğunun yaşadığı yer. Son birkaç yıldır giderek daha

tehlikeli hale geliyor, çoğunlukla küçük suçlar ve soygunlar, ancak birkaç şiddetli saldırı da var. Onun orada kalması fikrinden hoşlanmıyorum.

"Neye benziyor?" Ben soruyorum.

"Pansiyon mu?" Şoför nefesini dışarı üflüyor. "Yani, harika değil ama daha kötüsü de olabilirdi." "Fotoğraflarını çek ve bana gönder."

"Evet, patron."

Telefonu kapatıyorum ve görüntülerin gelmesini izliyorum. *Hostel Clandestino*. Geceleri iyi aydınlatılmadığını bildiğim bir sokakta dağınık bir mülk.

Orada daha fazla kalmayacak.

Ale'nin Cumartesi günü vardiyası var ve ofisimi temizlemesi için onu görevlendiriyorum. En son ne zaman hafta sonu gündüz burada olduğumu hatırlamıyorum ama onunla yapmak istediğim konuşmayı yapmak için Pazartesi gününe kadar bekleyecek sabrım yok. Revolvır'a girdiğimde hafta sonu çalışanlarını selamlıyorum ve arka tarafa doğru ilerlemeden önce premium bardan kendime bir *hierbas* dolduruyorum. Kapı çalındığında masamın arkasına henüz yerleşmişim.

"İçeri gel."

Kapı çatırdayarak açılıyor ve işte orada, o sade mavi üniforması ve bir el arabası dolusu temizlik malzemesiyle duruyor. Nasıl oluyor da hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadın olmayı başarabiliyor?

Bakışlarımı karşılıyor ve nefesini içine çekiyor. Onu şu anda teknemde olduğu gibi çıplak hayal ettiğimi biliyor mu? Güzel. Ona bir kez baktım ve çoktan heyecanlandım. Onun kurtulması için hiçbir sebep yok.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve arabayı duvarın yanına park ediyor. "Konuşmamız gerek."

Müdürüm ne söylemek istiyor? Gecenin bir yarısı gizlice kaçtığı için özür dilese iyi olur. Bana sadece biraz tattırdıktan sonra çekip gidemez. Ona bağımlı olacağımı söyledim. Kısıtlamalarım kırıldığında, sakladığım her şeye hazır olması gerektiğini açıkça belirttim.

Bana inanmadı mı? Ona nasıl bir adam olduğumu hatırlatacağım.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Seni masamın üzerine domaltdığım, içini dölleriimle doldurduğum ve günün geri kalanını kalçalarından aşağı damlayan benle geçirmeni sağladığım bir fantezim var."

Çaresiz bir inilti çıkardığında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Beni bırakıp gitti. Gerçekten bunu hiçbir tepki almadan yapabileceğini mi düşünüyordu?

Soğukkanlılığını yeniden kazanması bir anını alıyor. "Terapist istemediğine emin misin? Seninle bir gün geçirebilir. Böyle fantezilerin genellikle gizli anlamları vardır."

"Bunun ne anlama geldiğini

bilirim." "Ne?"

Öne doğru eğilip dirseklerimi masanın üzerine koyuyorum. "Bu seni benim yapmak istediğim anlamına geliyor."

Gözleri açılıyor. Onu kızartmanın gerçekten tatmin edici bir yanı var.

"Cuma gününden sonra tek yapman gerekenin parmağını bana doğru uzatman olduğunu ve koşarak geleceğimi mi düşündün?"

"Ben daha çok parmağımı içine sokmakla ilgileniyorum," diyorum. "Belki bunu bilmiyorsun ama orada bir kadının boşalmasını sağlayan özel bir nokta var."

Deneyimsizliğini ima etmem onu kıpkırmızı yapıyor. "İşime başlamam gerekiyor," diyor gergin bir sesle.

"Konuşmamız bitmedi."

"Evet, öyle," diyor paspasa uzanarak. "O teknede olanlar bir daha yaşanmayacak."

Hayal kırıklığı göğsümün içinde yayılıyor. Direniyor. Neden direniyor? Beni becermek istediği gün gibi ortada. Onu engelleyen ne?

"Neden olmasın?" Talep ediyorum.

Paspası sabunlu su dolu bir kovaya daldırıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Şu anda kimseyle ilişkiye girmek istemiyorum."

"Neden?" Tekrar ediyorum.

Yüzündeki bir tutam saçı fırçalıyor, gergin görünüyor. Ağzından çıkacak her şeyin tüm gerçek olmayacağını biliyorum.

"Bakın, buraya daha yeni geldim ve henüz yerleşmedim. Aklımda milyonlarca şey var." Bana izin verse bir günde çözebileceğim milyonlarca şey.

Bir tanesiyle başlayacağım.

"Şoförüm bana nerede yaşadığınızı söyledi," diyorum. Kafa karışıklığı yüz hatlarını bozuyor. "Peki, tamam. Sonra?"

"Taşınman gerekiyor."

"Ne için?"

Çene kaslarım gerildi. "O pansiyon bir rehabilitasyon merkezi de olabilir. Seni orada istemiyorum." Gözlerinin içinde öfke alevleniyor. "*Beni orada istemiyor* musun? Nerede yaşadığım seni ilgilendirmez."

Dudaklarım onunkilere değdiği anda bu benim işim oldu. Masanın çekmecesini açtım, bir tomar para çıkardım ve ona doğru uzattım. "Bunu güzel bir yer için depozito olarak kullan."

İlk başta şok oluyor ama bu şokun öfkeye dönüşmesi uzun sürmüyor. "Beni satın

almaya mı çalışıyorsun?"

Ona işini bırakabileceğini ve her şeyini ödeyeceğini söylemek üzereydim ama öfkesi beni bu fikirden vazgeçirdi.

"Hayır, sana yardım etmeye çalışıyorum" diyorum. "Ayrıca seni tekrar yatağıma almaya çalışıyorum ama bunlar ayrı şeyler. Al bunu."

Lastik bantlı yığına bakıyor ve başını sallıyor. "Sadaka istemiyorum. Buranın en iyi yer olmadığını biliyorum ama yeterince para biriktirene kadar taşınmayı bekleyebilirim."

Belli ki Ibiza'daki evlerin fiyatlarına bakmak için hiç zaman harcamamış. "Şu anki maaşınızla depozito için yeterli parayı kazanmanız aylar sürer."

"O zaman beni terfi ettir," diyor çenesini yukarı kaldırarak. "Beni sunucu yap." "Parayı al ve bu işi halletmiş say."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Hepsini geri ödeyeceğim," diyor. "Ben sana geri ödeyene kadar maaş çekimden kesebilirsin."

Parmaklarımı umursamazca salladım. "Bordro ekibimin bunu hesaplamaktan daha önemli işleri var." "O zaman sana nakit olarak geri ödeyeceğim."

"Elbette," diyorum sadece gururunu yatıştırmak için. Onun elinden tek bir euro bile alma şansım yok. Dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor. "Şimdi şu fantezime geri dönelim."

"Anlamıyorum," diyor paspası yere bırakıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Geçen sefer verdiğim tepkiden sonra beni neden istiyorsun?"

Ağladığı için utanıyor mu? *Cazzo*, bu kadın bana ne yaptığının farkında değil. "Ağladın çünkü seni dilimle ne kadar iyi boşalttığımı görünce çok etkilendin. Bunun gerçekten itici olduğunu mu düşünüyorsun, Ale?"

Yanakları tekrar pembeleşti. "Yani benim tecrübesizliğim seni tahrik ediyor." "Ve sana öğretebileceğim onca şeyden. Eğer izin verirsen."

Yerimden kalkıp onun arkasında durmak için hareket ediyorum. Saçlarını boynundan ayırıp nefis kokusunu içime çekerken çok hareketsiz. "Nazik olabilirim, Ale." Dudaklarım teninde geziniyor. "Ve sabırlı. Sana öyle şeyler yapabilirim ki Perşembe gecesi yanında sönük kalır."

Nefesi hızlanıyor. Daha iyi erişebilmem için başını eğiyor ve bastırılmış bir iç çekişi serbest bırakıyor. "Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olmadığını söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim."

Arkamızda bir boğaz temizleniyor.

Baktım ve bir küfür yuttum. Bu Ras. Daha kötü bir zamanlaması olabilir mi? Ale hızla benden uzaklaşıyor ve Ras dudaklarını büzüyor. "Bölmek istememiştim." Ona ters ters baktım. "Bir dahaki sefere kapıyı çal."

"Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Ale aceleyle dışarı çıkarken, "Ben sizi yalnız bırakayım," diyor. Ras'ın yanından geçerken ona temkinli bir bakış atıyor. Fikirlerini benimle paylaşmaktan çekinmeyeceğini biliyorum.

Ale tam ortadan kaybolmak üzereyken, paranın hâlâ masamın üzerinde durduğunu görüyorum. "Bekle," diye sesleniyorum.

Kapıdan çıkarken yarı yolda durdu ve arkasını döndü. Elimdeki parayı kaldırdım. "Bunu unutmuşsun."

Duruşu sertleşiyor ve Ras'ın ifadesi biraz daha kararıyor. Tartışmasını bekliyorum ama onun yerine parayı elimden alıp kapıdan çıkıp gidiyor.

Zafer kazanmış gibi hissediyorum. Bu hızla onun direncini kırmam uzun sürmeyecek ve sonra o vücudu sunabileceği her şey için keşfedebileceğim.

Ras kollarını göğsünde kavuşturur.

"Ne?"

"Ona baktım."

"Senden bunu yapmanı istemedim."

"Bildiğim kadarıyla Ale Romero diye biri yok."

Bakışlarımı kaçırıyorum. Haberler tamamen sürpriz değil ama yine de duymak hoşuma gitmiyor. Artık o ve ben işin içinde olduğumuza göre, onun ihmallerini görmezden gelemem. Gerçeği ortaya çıkarmanın zamanı geldi.

"Ne öğrendin?" diye sordum.

Ras karşıma oturdu. "Bu isimde hayatta olan yirmi dört kadın var. Hepsini araştırdım ve hiçbiri o değil."

"Yani onun kim olmadığını biliyorsun ama kim olduğunu bilmiyorsun."

"Henüz değil. Daha fazla zaman harcamadan önce seninle konuşmak istedim." Bileğini dizine dayıyor. "Bu ciddi mi?"

"Ciddi bir şey yapmadığımı

biliyorsun." "Ne o zaman?"

"Onu bir süre daha yanımda tutmak istiyorum," diyorum. "İlgimi çekiyor."

"O burada çalışmaya başladığından beri Revolv'r'da normal zamanının iki katından

fazlasını geçiriyorsun." Kaşlarımı çattım. Bu doğru olamaz. "Eğer öyleyse, burada yapacak işlerim olduğu içindir." Ras'ın bakışları delici. "Hmm."

Ayağa kalkıyorum. "Onu araştırın, ama yaptığınız diğer araştırmayı aksatmayın."

"O zaman birkaç gün beklemesi gerekecek."

"Tamam."

Dediğim gibi, sabırlı olabilirim ama yakında onun gerçek adını öğreneceğim.

BÖLÜM 15

VALENTINA

AKILLI OLSAYDIM, Damiano'nun bana verdiği parayı alır ve uzak bir yere kaçırdım. Eve döndükten sonra parayı tekrar tekrar sayıyorum. Beş bin avro yeni bir yere başlamak için yeterli ama nedense aklıma tek bir cazip yer bile gelmiyor. Sanki nereye gidersem gideyim, bir parçamı İbiza'da bırakma riskini alıyorum.

Ertesi sabah, hosteldeki resepsiyon görevlisi bana bir mektup verdi. İçinde adanın güzel tarafındaki bir daireyi görmek için bir davetiye var. Mektupta Damiano'nun adı geçmiyor ama arkasında kimin olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Görmeye gittim. Ev plaj manzaralı, özel balkonlu ve bir iç mimarın ıslak rüyası gibi görünüyor. Depozitoyu hemen ödedim ve anahtarımı aldım.

Ne kadar mücadele edersem edeyim, mantıklı olan tek bir sonuç var. Onun bir parçası beni önemsiyor. Damiano bana istediği şeylerden vazgeçecek biri gibi gelmiyor, bu yüzden kendimi daha büyük jestlere hazırlıyorum. Direncimi kırmasına izin veremem.

Evet, onunla yatmak istiyorum. Kim istemez ki? Ama teknedeki tepkimden sonra, beni tekrar tekrar bu kadar iyi hissettirdiğinde başımı dik tutabileceğimden emin değilim. Ya bu savunmasız halimde söylememem gereken bir şey söylersem? Ya istemeden çok yakınlaşmasına izin verirsem?

Sunucu olarak ilk haftama başlıyorum. Artık geceleri çalıştığım için uyku programımı ayarlamam gerekiyor, bu da ilk birkaç günü tam bir zombi gibi hissederek geçirdiğim anlamına geliyor. Birkaç bardak kırmayı ve bir Cosmopolitan'ı bir VIP'nin üzerine dökmeyi başarıyorum, ama o fark edemeyecek kadar uçmuş oluyor.

"Buradaki herkes uyuşturucu mu kullanıyor?" Bir gece mola verdiğimizde Vilde'ye sordum.

Gülüyor. "Fark etmen sadece birkaç gününü aldı, ha? Evet, öyle. Bu yüzden su şişelerimiz on avro. Yüksek insanlar daha az alkol alma eğilimindedir, ancak susuz kalmamaları gerekir."

"Bütün bu eşyaları buraya nasıl sokuyorlar?" diye sordum. "Fedailer herkesin üstünü arıyor, değil mi?"

"Silahları kontrol ediyorlar, uyuşturucuyu değil ve burada her zaman birileri uyuşturucu satar, eğer ne aradığını bilirsen." Personel odasına göz gezdiriyor ve sesini alçaltıyor. "Eminim patronun torbacılardan haberi vardır."

Haklı olduğundan şüpheleniyorum. Damiano'nun haberi olmadan bu kulüpte bir şey olacağından şüpheliyim. Kimse yeraltı dünyasına maruz kalmadan onun kadar başarılı olamaz. Yine de, onun derinliklerinin bir parçası olmak tamamen farklı bir şey.

Ertesi gün Vilde, Astrid ve ben üst kattaki VIP alanında çalışacaktık. Oraya vardığımızda Ras oradaydı. Selam vermiyor ama uzaktan bile bana şüpheyle baktığını söyleyebilirim. Kıvrınma isteğimi bastırmak zorundayım. İçimde sinirler alevleniyor. Bir şey mi biliyor?

Gece sorunsuz başlıyor. Hostesler VIP'leri geldikleri gibi oturtuyor ve sonra ben ya da diğer garsonlardan biri şişe servisini getiriyoruz. Saymadan emin olamam ama sanırım üç saat içinde topladığım bahşişler bir temizlik vardiyasında kazandığımdan daha fazla olabilir. Ve bu

Temel maaşım da dahil. Ruh halim her geçen saat daha da iyileşiyor. İşler böyle devam ederse Damiano'ya borcumu çok geçmeden ödeyebilirim.

"Az önce A masasına dört kişilik bir grup oturttuk," diyor kat müdürü Maria. "Ellerinde bir şişe Chivas Regal var. Onlara öncelik tanıyabilir misiniz?"

"Önce başka bir masam var."

Maria omzunun üzerinden bakarak, "Sonra yap," diyor. "Onlar patronun arkadaşları."

Damiano'nun mu? Masaya bir göz atıyorum ve tek bir bakış kanımın damarlarımda dolaşmasına yetiyor.

VIP alanındaki en büyük kabinde, Astrid'in birkaç dakika önce mola için ayrılmadan önce dans ettiği kabinde, tanımadığım üç adam ve tanıdığım bir adam var.

Nelo.

Damiano'nun kuzeni bile olsa Nelo'dan arkadaş olarak bahsedeceğinden şüpheliyim, ama Maria'nın bunu yapması bana bunun Revolver'a ilk gelişi olamayacağını söylüyor. Ensem tedirginlikle karıncalanıyor. Damiano, Nelo ve çevresinin burada olduğunu biliyor mu? Adamın yüzünde Damiano'nun yumruk attığı yerde hâlâ solmakta olan yeşil bir morluk var. En azından Nelo o gece restoranda olduğu kadar sarhoş görünmüyor.

Şişe servisini hazırlıyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve oraya doğru ilerliyorum.

Nelo, neredeyse onların standına geldiğimde beni fark ediyor. İnce dudakları alaycı bir ifadeye bürünüyor. "*Bella*," diye selamlıyor beni, gözleri vücudumda geziniyor.

"Hoş geldiniz beyler," diyorum senaryoma sadık kalarak.

Şişeyi masalarına taşıırken hareketlerimi takip ediyor. "Burada çalışıyorsun," diyor. "Seninle tanıştığım gecedен önce mi yoksa sonra mı işe alındın?"

"Daha önce."

"O orospu çocuğunun sırf bana inat olsun diye seni işe almasına şaşmamalı."

"Senyor De Rossi'nin zamanının bir saniyesini bile sizin duygularınızı düşünerek geçirdiğini sanmıyorum." Nelo'nun gözleri iki çizgi halinde kısıldı.

Lanet olsun. Bunu söylememeliydim.

Öne doğru eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "De Rossi'nin zamanını nasıl geçirdiği hakkında ne biliyorsun?"

Sohbetimiz sonunda arkadaşlarının dikkatini çekiyor. Teker teker sert bakışlarını üzerime diyorlar. İstisnasız hepsi kötü görünüyor. İçlerinden birinin gözü morarmış. Bir diğеrinin ise ancak aşırı uyuşturucu kullanımı ya da şiddet dolu bir hayattan kaynaklanabilecek zayıf bir görünümü var. New York'ta onun benzerlerini görmüştüm. Genellikle piyadeler. Her günü

kafalarına sıkılacak bir kurşunla bitecekmiş gibi yaşayan adamlar.

Sonuncusu ilk başta en normal gibi görünüyor, ama sonra gözlerini görüyorum ve kötü bir deja vu midemi bulandırıyor. Gözleri tıpkı Lazaro'nunkiler gibi. Soğuk ve herhangi bir insani duygudan tamamen yoksun.

"Çok meşgul olduğunu biliyorum," diyorum son mikseri masaya koyarken. "Demek istediğim de buydu. İlk turu size servis etmemi ister misiniz?"

Nelo bakışlarını şişeye ve sonra tekrar bana çeviriyor. "Elbette, *bella*."

Muhtemelen insanları bakışları altında titretmeye alışkındır, ama ona ve arkadaşlarına viskilerini doldururken ellerim sabit.

G z  morarmış olan adam ona İtalyanca bir şeyler söylüyor. Benim anlayamayacağım kadar yerel bir lehçe karışmış. Nelo  irkin bir kahkaha attı. Ağzından çıkacak bir sonraki kelimedenden hoşlanmayacağımı bilmem için yeterli bir uyarı.

Bana sırtıyor. "Daha sonra bize hizmet etmeni istediğimiz başka yollar da var."

şişeyi masaya geri koyarak doğrudum ve onu duymamış gibi davrandım. "Sizi kontrol etmek için birazdan döneceğim. İyi eğlenceler."

Hava gerginleşir ve rahatsız edici bir hal alır. Bu onlar için bir oyun. Beni kızdırmak ve benden ne kadar üstün olduklarını göstermek istiyorlar. Birinci raunt bitti. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ana bara doğru ilerliyorum.

Diğer müşterilerime hizmet ederken onları en az otuz dakika bırakabileceğime karar veriyorum. Ama on dakika bile geçmeden beni geri çağırıyorlar.

Nelo, altı litrelik sınırlı sayıda üretilmiş bir Dom Perignon şişesinin bulunduğu bir standı işaret ederek, "Masanın sahip olduğu şeyi istiyoruz," diyor.

Tabii ki  yle. Onun gibi erkekler çok tahmin edilebilir. En büyük, en parlak oyuncağı isterler çünkü bunun onları iyi göstereceğini düşünürler ama gerçekte insanlar sadece parlak oyuncağa bakar ve onları görmezden gelirler. "Harika seçim. Bil diye söylüyorum, on bin avro," diyorum masalarındaki çoktan boşalmış şişeye bakarken. Dört kişiyle bile bu kadar çabuk bitirdiler.

"Sikimde bile değil. Buradaki fiyatlara baktığımı mı

sanıyorsun?"  evresindekiler kıkırdar.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Harika, hemen getiriyorum."

"Acele et güzel kı m. Lanet dansçı nerede? Oturduğumuzdan beri boş bir alana bakıp duruyoruz."

"Her an moladan dönebilir." Etrafıma bakıyorum, çenem gergin. Arkadaşımın onlarla uğraşmak zorunda kalacak olmasından gerçekten nefret ediyorum. Astrid'in odanın diğer tarafında buraya doğru geldiğini görüyorum. Benden herhangi bir uyarı gelmese bile Nelo'yu tanıyacaktır.

Y z mdaki ifadeyi gördüğünde yüzündeki parlak gülümseme dalgalanıyor. Kabinde oturan adamlara bakıyor ve yüzünde bir tanıma ifadesi belirlediğini görebiliyorum. Ama o bir profesyonel. Kabinin ortasındaki platforma çıkıyor ve herkesi selamlıyor.

Nelo'nun onu restoranda fark ettiğinden ya da arkadaşım olduğunu bildiğinden şüpheliyim. En iyisi bu. Benimle olan bir ilişkinin Astrid'e bu grupta herhangi bir iyilik yapması pek olası değil.

Süslü Dom şişesi o kadar büyük ki, her şeyi getirmek için başka bir kızın yardımına ihtiyacım var. Yanlarından geçerken birkaç kişi tezahürat yapıyor. Nelo'nun standına geldiğimizde arkadaşları da tezahürata katılıyor.

"Bunun videosunu çekmem lazım," diyor çelimsiz olan. Telefonunu çıkarıyor ve biz kovayı masalarının kenarına koyarken kaydetmeye başlıyor.

Kargaşadan dikkatim o kadar dağılmıştı ki, tekrar doğrulana kadar Astrid'in dans etmediğini fark etmedim. Artık platformda değildi. Onun yerine tam karşımda, Nelo'nun yanında duruyor. Yüzü normalden daha soluk. Nelo'nun elinin onun bileğini kavradığını fark ediyorum.

Ne oluyor be?

Konukların go-go dansçılarına dokunmasına asla izin verilmez.

Onu dizine oturtmak için çekiştiriyor, sanki tam işlevli bir insan yerine bir oyuncakmış gibi ve kulağına bir şeyler fısıldamaya başlıyor. Kız ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama adam buna izin vermiyor. Fedailer nerede?

Mide bulantısı içimde belirliyor. "Neden kucağında?" Talep ediyorum.

Nelo sırtıyor. "Kıskandın mı, *güzelim*? Merak etme, üzerinde zıplayabileceğin bir dizim daha var." Astrid'in bileğini bırakır ve boştaki dizini sıvazlar.

"İğrençsin."

"Geçen gece öyle düşünmüyor gibiydin."

Astrid ayağa kalkmaya çalışıyor ama adam buna izin vermiyor ve eliyle çıplak kalçasına vurarak onu geri itiyor. Astrid gözle görülür şekilde kaskatı kesiliyor. Bakışlarını Nelo'nun arkadaşlarının üzerinde gezdirirken gözleri geniş ve korkmuş. Astrid zayıf bir kız değil, ama bu adamlar düpedüz korkutucu ve onun korkudan donup kaldığını görebiliyorum.

"Bırak onu," diyorum. Elim önlüğümün cebinde yumruk şeklinde kıvrılmış ama ben De Rossi değilim. Nelo'nun burnunu kıramayacağım.

Ama eli Astrid'in kalçasına doğru ilerlediğinde, bunu deneyecek kadar öfkeli olduğumu fark ediyorum.

"Şikayet etmiyor, değil mi?" diye soruyor kısık bir sesle, dudakları boynuna yakın ama gözleri yüzüme yapışmış. Bunu beni kızdırmak için yapıyor.

"Çok korkmuş."

"Dehşete mi kapıldın? Hiç sanmıyorum. Bence bu amcık -" elini Astrid'in kasıklarını avuçlamak için hareket ettirdi, "- benim için güzel ve ıslak."

Parmak eklemlerim önlüğümün içindeki buz kıracağına sürtünüyor. Öfke, kara bir çekirge bulutu gibi içime doluyor. Avucumu sapın etrafında kıvırıyorum. Düşüncelerim yok. Nefes bile

almıyorum.

Buz kıracağııı çekip çıkarıyorum ve Nelo'nun dizinin üzerinde duran elinin üst kısmına batırıyorum.

Lazaro'nun çeşitli kesici aletlerle verdiği dersler sonunda meyvesini verdi. Nelo'nun eline saplamak için kazmayı ne kadar sert vurmam gerektiğini biliyorum.

Hayal gücümde uzayan bir an boyunca Nelo elinden çıkan sapa bakıyor. Sonra Astrid'i üzerinden itiyor ve şaşkın bir çığlık atıyor.

Etrafımızdaki müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki neredeyse sesi bastırıyor. Nelo'nun adamları ayağa fırlıyor ve kızgın İtalyanca bağırıyorlar. Biri kolumu tuttu.

"Ale!" Bu Astrid. Gözlerini hiç bu kadar iri görmemiştim. "Ale, ne yaptın sen?"

Nelo acı dolu bir homurtuyla buz kıracağını çıkarır ve elinden akan kan yere damlar.

Ayağa kalkıyor ve kan çanağına dönmüş bakışlarını üzerime diyor. "Bunun için seni öldüreceğim, *Bella*."

Uzun süre sonra ilk kez nefesimi içime çekiyorum ve yerdeki kana bakıyorum. Korkunç bir sanat eseri gibi.

Tanrım, ben ne yaptım? Bunu bir daha yapmayacağıma söz vermişim. Ölü gözlü adam ceketinden bir sustalı çıkardı.

Astrid'in nefesi kesilir. "Ale, gitmeliyiz." İki fedai tarafından durdurulmadan önce beni birkaç adım sürüklemeyi başarıyor. Arkalarında Maria var. Onları şimdi çağırmış olmalı. Birkaç dakika önce yardımlarına ihtiyacımız olduğunda hangi cehennemdeydiler?

Astrid ve benim önümde durmak için hareket ettiklerinde Nelo onlara "Geri çekilin," dedi. "Halletmemiz gereken işler var."

"Oturun," diyor fedailerden biri, dört adama yorgun gözlerle bakarak. "Senyor De Rossi yolda."

"Siktir git."

Nelo ve arkadaşları fedailere hakaretler yağdırmaya başlıyor, ancak iki adam etkileyici bir şekilde sakın kalarak gerilimi düşürmek için ellerinden geleni yapıyor. Astrid bileğimi sıkıyor ve ben de başımı çevirip onun gözleriyle buluşuyorum.

İçlerinde gördüğüm şey beni sendeletiyor.

Damiano kabinin diğer tarafında belirir ve koltukları iterek geçer. "Burada neler oluyor?" Beni fedailerin arkasında görünce iki kez baktı ve sonra bakışları kabini ve ilgili tüm tarafları taradı. Nelo'nun elini görünce şok olduysa da belli etmiyor. Gözleri sadece diğer adamın sustalısını gördüğünde kısılıyor.

"Kulübüme silah mı getirdin?" sesi ölümcül.

Nelo'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı olur. "Bu kaltak beni kesti." Elini kaldırıyor. Korkunç görünüyor. "Senin kuralların artık bir bok ifade etmiyor."

Damiano hemen Nelo'nun yüzüne bakar. "Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarır.

"Yoksa ne olur?"

Etrafımızdaki diğer müşteriler kargaşayı fark etmeye başladı ve bazıları neler olup bittiğini görmek için yaklaşmaya çalışıyor.

"Ofisim. Şimdi," diyor Damiano.

"Hayır. Bence bunu burada yapmalıyız, *Orphano*. Herkes kimin kazanacağını görsün," diye alay ediyor Nelo. Damiano'nun sırtındaki kasların sertleştiğini görecektik kadar yakınım.

"Beynindeki tüm kanın elinden aktığını farz edeceğim, bu yüzden bu cümle ağzından çıktı. Belki sen doğru düşünemiyorsun ama ben doğru düşünüyorum. Etrafına bir bak. Bu *Il becchino*'nun yarın haberlerde görmek isteyeceği bir sahneye benziyor mu?"

Mezar kazıcı. Göğsümde tedirginlik dalgalanıyor. Damiano kimden bahsediyor ve bu neden babamın adamlarına taktığı lakaplara benziyor? Birbirlerine hep böyle şeyler söylerlerdi. *Il grasso, il dente, il matematico*... Her ismin bir hikâyesi vardı. *Il dente* on altı yaşındayken bir kavgada ön dişini kaybetmiş ve büyükbabam dişini yaptırmaması için ona para verene kadar birkaç hafta o şekilde dolaşmıştı. *Il grasso* her zaman iş başında atıştırırdı. *Il matematico* sorduğumda söylemedi, ama daha sonra Tito'dan öğrendiğime göre her işten sonra kaç adam öldürdüklerini sayar ve sayıları göğüs cebinde taşıdığı küçük bir defterde toplardı.

Nelo dudak büker ve başını sertçe sallar. "Peki. Bunu senin ofisinde hallederiz."

Damiano fedailerin önünü kesiyor, beni dirseğimden tutup götürüyor. Diğerlerinin de beni takip edip etmediğini görmek için boynumu büküyorum. Geliyorlar.

Ras bize doğru koştu. "Neler oluyor?"

"Zayıf olanın bıçağı var," diye hırlıyor Damiano ama yürümeyi bırakmıyor. "Ofisime girer girmez bıçağı ondan al ve kapıdaki adamları nasıl atlattığını öğren."

"Ale! Bekle!" Bu Astrid. Bana ulaşmaya çalıştığını görüyorum ama Ras onu durduruyor ve kızgınlıkla kaşlarını çatmasına neden olan bir şey söylüyor.

Damiano beni "Özel" yazan bir kapıdan içeri çekiyor ve kulübün sesleri kısılıyor.

Artık arkamızda kimsenin olmadığını fark ediyorum.

Yaptığım şeyin tam olarak farkına o anda varıyorum.

Ben sadece... bir adamı bıçakladım. Hiçbir şey olmamış gibi kanını döktüm. Bu sefer ipleri elinde tutan bir kukla ustası yoktu. Hepsi bendim.

Görüşümün kenarları kararıyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve Damiano'nun beni kavrayışı sıklaşıyor.

Bizi hareket ettirmeyi bırakıyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Sen iyi misin? Sana

dokundular mı?" O kadar kızgın ki titriyor. Umutsuz bir nefes alıp tek bir kelime söylemeye zorluyorum. "Hayır." Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor. "Ne oldu?"

"Astrid'i yakaladı. Kıyafetlerinin üzerinden ona dokundu. İğrençti, kaçmasına izin vermedi." "Astrid onu bıçakladı mı?"

"Hayır. Ben yaptım."

Yüz ifadesinde gururlu bir ifade beliriyor ama bu benim hayal gücüm olmalı çünkü bu durumda gurur duymamı gerektirecek hiçbir şey yok. Evet, Nelo hasta. Ama ben de hastayım.

Lazaro beni gerçekten mahvetti. Ve şimdi Astrid biliyor. Az önce bana baktığında bunu gözlerinde gördüm. Benden korkmuş görünüyordu. Sonunda iki haftadır kiminle yaşadığını anladı.

Bir canavar.

BÖLÜM 16

VALENTINA

Loş servis koridorundan ofisine doğru ilerlerken Damiano'ya "NELO beni önceki geceden tanıdı," diyorum. "Bu gece yaptığım şey için beni öldüreceğini söyledi."

Damiano sert bir sesle, "Sana elini bile süremeyecek," diyor. "Bundan emin olacağım."

Alt dudacağımı dişlerimle çekiyorum. Nelo kurallara göre oynamıyor. Bu kadarını hissedebiliyorum. Damiano'nun uyarılarını dinleyeceğinden şüpheliyim.

"Neye bulaşmış?" Ben soruyorum.

Öfke çenesini keskin bir çizgiye dönüştürüyor. "O ve ekibi bir avuç bok kafalı. Bir daha saçının teline dokunmayı akıllarından bile geçirirlerse, pişman olacak kadar uzun yaşamayacaklar."

Mübalâğa ediyor ama bunu o kadar kötü bir güvenle söylüyor ki neredeyse ona inanacağım. Yine de Damiano sadece bir işadamı, ya Nelo? Nelo tehlikeli biri ve bu onunla Damiano arasında ikinci kez sorun yaratışım.

Astrid'e yardım etmenin benim yaptığım şeyi yapmamı gerektirmeyen başka bir yolu olmalıydı. İçgüdülerim hemen şiddete yöneldi. Bundan sonra tüm sorunlarımı böyle mi çözeceğim? Çözmeyeceğime kendimi bile ikna edemiyorum. Buz kıracağını Nelo'nun eline saplarken düşünmüyordum. Sadece doğru hissettiğim şeyi yaptım.

Omurgamın tabanında panik oluşmaya başladı. Şiddet bana doğru geliyordu. Cidden, benim sorunum ne? Bu durumdayken *kimseye* yaklaşmıyorum. Gerçekten terapiye ihtiyacım var. Hem de yıllarca. Ve o zamana kadar, hiçbir çıkış yolu yok. Nelo bunu hak etmiş olabilir, ama ya bir dahaki sefere hak etmeyen birine saldırırsam? Gitmeli ve kendimi izole etmeliyim. Aklımı kaçırdığım için daha fazla insanı tehlikeye atmayacağım.

Ofisinin önünde durduğumuzda Damiano "Burada bekle," diyor. Birkaç adım ötede duvara yaslanmış bir sandalyeyi işaret ediyor ve oturmama yardım ediyor. "Seni onlarla aynı odada istemiyorum. İşim biter bitmez konuşacağız. Tamam mı?"

"Elbette," diyorum bakışlarına karşılık vererek. Benim için endişeleniyor, tıpkı teknesinde ağladığımda olduğu gibi. İnsanların korunmaya ihtiyaç duydukları şey yerine, benim korunmaya ihtiyaç duyan biri olduğumu düşünüyor.

Koridorun diğer ucundan ayak sesleri geliyor ve Damiano omzumu hızla sıkıyor. Nelo ve yanındakiler için kapıyı açıyor ve beni görüş alanlarından çıkarıyor. Hepsi odanın içinde kaybolmadan önce bir Ras parıltısı görüyorum.

Yalnız kaldığım anda iki büklüm oluyorum ve yüzümü avuçlarıma içine saklıyorum. Bağırsaklarım çalkalanıyor. Midemin içinde çürümüş bir şey çatlamış ve beni zehirle doldurmuş gibi hissediyorum.

Ofisin içinde agresif tonlarda konuşuyorlar ama kalın duvarların arasından tek bir kelime bile seçemiyorum.

Burada kalamam. Kalırsam patlarım.

En yakın acil çıkışa doğru koşarak kapıdan içeri daldım. Araba sıralarının yanından hızla geçerken park yeri etrafımda bulanıklaşıyor. Sahile varana kadar hareket etmeyi bırakmıyorum. Topuklarım kuma batıyor. Gökyüzü hala karanlık, ama ay parlak ve kıyı boyunca çarpan dalgaları aydınlatıyor. Su geceleri her zaman daha huzursuzdur, beyaz dişlere benzeyen köpüklerle parıldar.

Kıyıya o kadar yakınım ki, okyanusun tükürüğünün çıplak dizlerime indiğini hissedebiliyorum. Suya girsem ve bir daha çıkmasam beni kim özler? Kız kardeşlerimin bana ihtiyacı yok. Ailem muhtemelen ölmemi istiyor. Bu noktada, beni canlı bulurlarsa, hayatımın geri kalanında utanç içinde olacağım. Babam muhtemelen Lazaro'ya ihanetimden dolayı beni öldürmesi için onay verecektir. Ben bir kız mıydım, yoksa kullanmaları için bir araç mı? Mafya kızları hiç takas edilecek bir şey olmaktan öteye geçti mi?

Su artık dizlerime kadar geliyor ve okyanus beni karşılıyor. Ayak bileklerimi çekiyor, köpüklü ellerini etime doluyor ve beni daha derinlere çekmeye çalışıyor.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Her şeyi bırakıp yeniden başlamam gerekiyor ama bu geceden sonra bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Korku içinde yaşamak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en yorucu şey. Ve artık korktuğum sadece başkaları değil. Kendimden korkuyorum.

Lazaro'nun içime doldurduğu zehir yok olmadı. Zihnimi bozdu ve karakterimi sildi. Kim olduğumu bilmiyorum.

Su şortumun paçasına ulaştığında nefesim kesiliyor. Soğuktu. Temizleyici. Belki ruhumu temizleyebilir. Bu düşünce beni daha da ileriye götürüyor. Büyük bir dalga bana çarpıyor ve aniden ayaklarım yerden kesiliyor. Geriye doğru düşüyorum ve başım yüzeyin altına iniyor.

Yıka beni. Geçmişimi, günahlarımı, anılarımı. Yeniden doğmak istiyorum.

Ayaklarım deniz dibıyla birleşiyor. Su o kadar derin değil, gerekirse itip geri çıkabilirim ama nefesimi tutmak için kendimi zorluyorum. Dalgalar bedenimi ileri geri savuruyor ve ben de doğanın işini yapmasına izin vererek rahatlıyorum.

Nefesim tamamen tükendiğinde, başımı suyun yüzeyinden yukarı itiyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Bu gece hiç yıldız görünmüyor, ay çok parlak. Keşke onları tepemde görebilseydim, bu büyük dünyada ne kadar küçük olduğumu hatırlatmaları için.

Başka bir dalga bana çarpıyor. Burnuma biraz tuzlu su kaçıyor ve öksürmeye başlıyorum. Doğru düzgün nefes almaya fırsat bulamadan bir su duvarı daha çarpıyor.

Şimdiye kadarki en büyük dalga başımın üzerinden geçtiğinde, ismimi duyduğumu sanıyorum ama akan suyun sesi onu bastırıyor. Sonra suya batıyorum ve bu sefer ayak parmaklarımı gösterdiğimde herhangi bir dirençle karşılaşmıyorum. Batıyormuşum gibi hissetmiyorum. Sanki uzayda ve zamanda asılı kalmışım gibi geliyor.

Panik başlıyor. Yüzüyorum ama hava çok karanlık ve hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyorum. Su artık hoş bir serinlik vermiyor. Dondurucu, ağır ve katran gibi kalın. Göğsümün içinde bir acı belirliyor ve düşüncelerime karanlık sızıyor. Hiçbirine tutunamıyorum.

Sonunda ölmek üzere olduğuma ikna olduğumda, iki yılan belime sarılıyor. Kör dişlerini etime

geçirerek karnımı ısıyorlar.

"Ale. Ale!"

Dişler değil. Parmaklar. Eller. İki kol.

Tuzlu okyanus suyunu kusana kadar beni tekrar tekrar sıkıyorlar. Sırtım kuma çarpıyor. Yana doğru itiliyorum. Hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sert öksürüyorum.

Sonunda gözlerimi kırıştıtararak açtığımda Damiano üzerime abanmış, öfkeli görünüyordu. İliklerine kadar ıslanmıştı, saçlarından yüzüme su damlıyordu.

"Lanet olsun," diye boğuldum.

"Deniz bu kadar dalgalyken kim gece yüzmeye gider ki? Boğulabilirdin, seni *aptal*," diye tıslıyor. Beni öldürecek kadar öfkeli görünüyor. Gözlerini karanlık kaplıyor.

"Özür dilerim. Sadece sakinleşmek istedim."

Doğanın tam olarak nerede yanlış yaptığını görebilmek için beni parça parça ayırmak ister gibi bana bakıyor. "Kulüpte klima var. Sana söylediğim gibi yerinde kalsaydın serinlemiş olurdun."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır." "Ne demek hayır?"

"Sen anlamazsın."

Omuzlarımı kavırıyor ve beni sertçe sarsıyor. "Seni dışarı sürükledikten sonra bana bunu söyleyemezsin. Neredeyse *ölüyordun*."

Haksız değil. Beni kurtarmaya gelmeseydi ölebilirdim.

Bu gerçekten o kadar kötü olur muydu?

Bu, şiddet dürtülerimin tekrar tahribata yol açmasını engellemenin bir yolu olabilirdi.

Gerçekten intiharı düşünüyor muyum? Hayır, vazgeçemem. Kaçmak için yaptığım onca şeyden sonra olmaz. Bir hıçkırık boğazıma doğru ilerliyor. Kulağa korkunç geliyor.

Damiano'nun omuzlarımdaki tutuşu gevşiyor. "Konuş benimle."

"Onu incittim," diyorum gözyaşlarım gözlerimden taşıp şakaklarımdan aşağı süzülürken.

"Nelo?" Bir kahkaha atar. "Kim takar onu? Sıhhiyeye gitti. Ona bir yara bandı verip siktirip gitmesini söyleyecekler."

Oturmak için hamle yapıyorum ve Damiano bana yardım etmek için elini belime götürüyor.

"Anlamıyorsun." Gerçekler ortaya dökülmek istiyor. Ona yaptığım her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmak istiyorum ki bir saniye bile ilgilenmeye değmediğimi kendi gözleriyle görsün.

Ama yüzüne baktığımda yalancı olduğumu anlıyorum. Endişesi hoşuma gidiyor. Reddetmek istemiyorum. Daha derine inmek istiyorum.

"Şiddet uyguladım," diye mırıldandım, ona söylemek üzere olduğum diğer her şeyi bir kenara bırakarak. "Ve o anda bunun için kötü bile hissetmedim. Bu beni ne tür bir insan yapar?"

Damiano öfkeli bir nefes verir. "İçgüdülerine göre hareket ettin. Astrid'i korumak istedin. Bu seni iyi bir arkadaş yapar."

"İçgüdülerim onu bir buz kıracağıyla bıçaklamak

yönündeydi." "Çoğu kişi daha kötüsünü yapardı."

"Bundan şüpheliyim."

"Bilmiyorum." Çenemi yukarı kaldırıyor. "Bak, ne hissettiğini

biliyorum." "Biliyor musun?"

"Evet. Yaptığın şey şiddet içeriyor ama değildi. Doğası gereği şiddet, bencilliğin zirvesidir. Senin yaptığın öyle değildi. Bir arkadaşını savunmak amacıyla hareket ettin."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Şiddet benim işimin bir parçası."

"Kulüplerinizde kavga eden insanları mı kastediyorsunuz?"

Başka tarafa bakıyor ve ağzının kenarını kaşıyor. "Evet."

"Ras ve ekibinin tüm bunlarla ilgilendiğini sanıyordum."

"Çoğunu. Ama bazen benim halletmem gerekiyor. Bu geceki gibi. Şiddetle etkili bir şekilde başa çıkmak için onu anlamanız gerekir. Şiddet alışkanlığı olan bir kişi genellikle pek zeki değildir. Bir durumla nasıl başa çıkacaklarını bilemezler. Duygularını kontrol edemez ve saldırganlaşırlar. Ne aradığınızı bildiğinizde, neredeyse her şiddet eylemi önlenabilir. Bazen tek gereken dikkatle seçilmiş birkaç kelimedir. Diğer zamanlarda, sadece kendi güç gösterinizle durdurabilirsiniz. Bu gece siz de bunu yaptınız."

"Olayları durdurmak yerine tırmandırdım."

"Astrid'i ondan uzaklaştırdın, değil mi? Dikkatini dağıttın. Nelo'nun hedefini değiştirmesini sağladın."

"Bana."

"Sana söylediklerini unut," diyor Damiano. "Sana asla zarar vermeyecek."

Sözlerinin tenime yerleşmesine ve bir doz uyuşturucu gibi kanıma sızmasına izin veriyorum. Ona inanmak çok cazip geliyor. "Ona izin vermeyeceksin."

"Hayır. Sana zaten söyledim, değil mi?" Yanağıma uzanıyor ve parmaklarının ucunu dudaklarıma götürüyor. "Seni benim yapacağım, Ale. Ve ben her zaman benim olanı korurum."

Bir dalga çarpıyor, ayak parmaklarımıza vuruyor. Ağzımı ayırıyorum ve dilimi dışarı çıkarıyorum. Tadı tuz, güvenlik ve arzu gibi.

İçinde sıırsıklam olmak istiyorum. Sadece bir geceliğine, onun beni güvende tutacağına inanmak istiyorum.

Ben daha sesimi çıkaramadan niyetimi anlıyor ve parmaklarını ıslak saçlarımın arasına sokarak dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyor. Tanrım, onu öpmek çok iyi hissettiriyor.

Ama öpücüğü kısa kesiyor ve bana tekrar ters ters bakıyor. "Cazzo, neredeyse boğulduğuna hâlâ inanamıyorum." "Özür dilerim," dedim. "Aptalcaydı."

"Evet, öyleydi."

Ellerimi kaslı göğsünde gezdiriyorum ve parmaklarımı gömleğinin içine sokuyorum. "Bana yeniden yaşadığımı hissettir."

Gözleri ateşle parlıyor ve sonra üzerime atılıyor, sırtımı kuma bastırıyor ve güçlü bedenini üzerime yerleştiriyor. Ağırlığını hissetmeme izin veriyor, sanki şu anda bir şeye demir atmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor. Parmaklarım gömleğinin altına giriyor ve tırnaklarımla sırtına uzun çizgiler çiziyorum. Bu bana memnun bir homurtu ve alt dudağımda bir çekiştirme kazandırıyor.

Beni itiyor ve sıırsıklam kıyafetlerime bakıyor. "Üstünü yırtmamı istemiyorsan tişörtünü çıkar."

İçime bir sıcaklık hücumu yerleşiyor. Kulübe geri dönmek zorunda olduğumuz için kıyafetlerimizi sağlam tutmak muhtemelen en iyisi.

Islak kumaşı başımın üzerinden sıyırmama yardım ediyor ve sonra sütyenimi açmak için etrafıma uzanıyor. Göğüslerim çıplak kalır kalmaz elleri açgözlü, ağzı tadıma aç hale geliyor. Bir meme ucumu ağzına alıyor ve dişleriyle çekiştiriyor, sonra aynısını diğerine yapıyor. Tenimin her yerinde elektrik çarpıyor ve göbeğimin çukurunda ısı kıvrılıyor, daha fazlası için o kadar çaresizim ki onu itiyorum ve hızla iç çamaşırimi ve şortumu çıkarıyorum.

Damiano çıplak halime bakıyor. "Siktir," diye geveliyor. "Bu vücut benim için yaratılmış."

Göğsümün içinde bir şeyler kıpırdıyor. Neden böyle şeyler söylediğinde kulağa bu kadar doğru geliyor?

İtiraz etmem için bana meydan okur gibi gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturuyor.

Etmediğimde, bana bir ödül veriyor. Ağzı bacaklarımın arasında.

O klitorisimi yalayıp emerken ben kumu tırmalıyorum. Bu işte nasıl bu kadar iyi?

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. Bacaklarımın arasındaki basınç arttıkça görüşüm bulanıklaşıyor. Beni kalçalarımından tutuyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omuzlarına çekiyor. Sonra bana bakıyor, ağzı hâlâ amıma yapışmış.

Her şey patlıyor ve ben haykırıyorum. Ne kadar kıvranırsam kıvranayım, beni bırakmıyor. Aşağı inmeye başladığımda, beni diliyle beceriyor ve tüm bunların puslu zevki gerçek dışı.

"Damiano," diye inliyorum.

Sonunda beni tekrar yere indiriyor ve parmaklarını içime daldırarak onları sahiplenici bir şekilde kıvrıyor. "Hiç bu kadar iyi bir am tatmamıştım," diyor kısık sesle.

Elimin tersini alnımda gezdiriyorum. *Tanrım.*

Üstüme çıktığında elimi pantolonunun içine sokup sertleşmiş sikini buluyorum. Onu okşamaya başladığımda gözlerini kapatıyor, sonra kavrayışımı sıkıldığında inliyor, ama daha fazla deneymeden, "Yeter" diye bağırıyor.

Elimi pantolonundan çekip çıkarıyor, başımın üzerinde tutuyor ve boğazımı öpüyor. "İçine boşalacağım," diyor tenime karşı.

Bunun onun izin isteme şekli olduğunu anladığımda tüylerim diken diken oluyor. Son doğum kontrol iğnemi düğünümün arifesinde yaptırdım, bu da bir ay kadar daha iyi olduğum anlamına geliyor.

"Tamam," diye nefes alıyorum.

Boğazının arkasından tatmin olmuş bir ses çıkarıyor, üzerimden kalkıyor ve kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor.

Tamamen çıplak kaldığında bacaklarımın arasına diz çöküyor, güçlü vücudu ay tarafından aydınlatılıyor. Bu o kadar çarpıcı bir görüntü ki, bir ressam tarafından resmedilmeli, ama kumsal bizim dışımızda tamamen boş. Parmak uçlarımı göğsündeki ve karın kaslarındaki belirgin kasların üzerinde gezdiriyorum ve hafızamdaki her detayı yakalamaya çalışıyorum.

Çenemi kavırıyor ve vücudunu benimkinin üzerine örtüyor. Gelmek üzere olan şeyin beklentisi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Aleti kalçama bastırıyor ve kalçalarımı kaydırıp onu giriş yerimle aynı hizaya getiriyorum. Bu ikinci kez bir erkeğin içime girmesi olacak ve bunun ilkine hiç benzemeyeceğini şimdiden biliyorum.

Yumuşak bir vuruşla içeri itiyor ve sert bir nefes veriyor. Gözlerim tamamen dolu olma hissiyle kapanıyor. Tırnaklarımı kıkına geçiriyorum ve o da hareket etmeye başlıyor, önce yavaşça, sonra çılgınca ve çaresiz olana kadar daha hızlı ve daha hızlı. Kenarlarda başka bir orgazmın inşa edildiğini hissedebiliyorum.

Aniden çekiliyor, beni ters çeviriyor ve kığım havada, dört ayak üzerinde durana kadar beni hareket ettiriyor. Beni kalçalarımıdan kavırıyor, tekrar içime itiyor ve hızla amansız bir ritim buluyor. Kendimi ayakta tutmak için mücadele ederken kollarım titriyor.

"Bu amcık da benim için yaratılmış," diye homurdanıyor arkamdan, içime girmeye devam ederken. "Ve bu güzel küçük kış." Başparmağı diğer deliğe sürtünüyor. "*Benim.*"

Kıpırdanıyorum, zirveye yaklaştıkça nefesim kesiliyor. Şehvet ve adrenalin artıklarıyla çılgına dönmüş durumdayım ve omzumun üzerinden onun bakışlarıyla buluşmak için bakıyorum. "Hepsi senin."

İfadesi memnuniyetle eriyor ve bu görüntü beni bitiriyor. Onun etrafında kasılıyorum, parmaklarımı kumun içine kıvrıyorum ve ön kollarımın üzerine düşüyorum. Ellerini kalçalarımın götürüyor, iki kez daha pompalıyor ve içimde patlıyor.

Yan yana düşüyoruz ve o güçlü kollarıyla beni sarıyor. Gökyüzü şimdi daha aydınlık. Güneş yakında doğacak ve geceyi silecek.

Bir süre sonra beni kaldırıp tekrar suya soktu, sırtımdaki ve kollarımdaki kumları temizledi ve bacaklarımın arasını yıkadı. Ona izin verdim. Onun tarafından bakıldığım yanılsamasının birkaç dakika sürmesine izin veriyorum.

anlar daha uzun.

"Kendini bir daha asla tehlikeye atmayacaksın," diye mırıldanıyor kulağıma. "Kimse benim olana zarar veremez, sen bile."

Kıyafetlerimiz kum içinde kulübe geri dönüyoruz. Herkesin içinde onun sıcak avuçlarını sırtıma bastırarak yürümek tuhaf hissettiriyor ama kimse bize aldırış etmiyor. Bu saatte yürürken karşılaştığımız herkes uyuşturucunun etkisiyle kendinden geçmiş durumda.

"Arabamın anahtarlarını ofisimde unutmuşum," diyor. "Onları alırız ve seni eve bırakırım."

Güneş ufukta beliriyor. Damiano gibi biriyle ilişki kurmaya hazır mıyım? Mafya değil ama koruma teklifinin beklentilerle birlikte geldiğini zaten biliyorum. Onun olmamı istiyor.

Beni ne kadar arzuladığını ve bedenimi nasıl kullanacağını söylemesi hoşuma gidiyor, çünkü benim de bundan zevk alacağımdan emin olduğunu biliyorum. Ama ya bundan daha fazlasını istiyorsa? Ya beni Lazaro ve Papà'nın yaptığı gibi kontrol etmek istiyorsa?

Hayır, normal erkekler böyle düşünmez. İnsanları kırılmanın eşiğine gelene kadar kendi iradelerine boyun eğdirmeye çalışmazlar. Damiano onun olduğumu düşünüyor olabilir ama bu sözleri tehdit olarak değil, söz olarak söylediğini biliyorum. Benimle ilgilenmek istiyor. Tam olarak bunu yapmasına izin vermek o kadar kötü mü?

Sahip olduğumuz şey sonsuza dek sürmeyecek, ama şimdilik belki onun olmanın tadını çıkarabilirim.

Ofisinin kapısında duruyoruz ama içeri girmemi engelliyor. Kaşları çatıldı. "İçeride biri var. Kapıyı kilitli bıraktım."

Açık, sadece bir çatlak.

Beni arkasına koydu. "Burada kal. Önce ben kontrol edeceğim."

Nelo ve çetesi onu içeride mi bekliyor? İçimde korku kıvılcımları çakıyor.

Kapıdan kayboluyor ve o geri gelmeden önce bir dakika kadar boğuk sesler duyuyorum.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Bakışlarında bir sıcaklık seziyorum. "Kız kardeşim arıyor. Uyandığında eve gelmediğimi fark edince endişelenmiş. Beni aramaya çıkmış. Onunla tanışmak ister misin?"

"Um." Az önce sahilde seks yaptığımızın ve döllерinin hâlâ içimden akmakta olduğunun fazlasıyla farkındayım. Isı yanaklarımı örtüyor. Berbat görünüyor olmalıyım.

Ama merak ediyorum. O aile fotoğrafındaki küçük kızın büyümüş hali kapının diğer tarafında. Damiano yakın olduklarını söyledi, bu yüzden beni onunla tanıştırmak istemesi büyük bir olay gibi geliyor.

"Tamam," diyorum.

"Gel hadi." Elimden tuttu ve kapıyı açtı. "Martina, seni tanıştırmak istediğim biri var," diyor beni peşine takıp odaya girerken. "Bu Ale." Kenara çekilip

masasının kenarına tünemiş birini ortaya çıkardı.

Selamım boğazımın içinde keskin bir şekilde durdu. Dudaklarım ayrılıyor. Görüşüm kıza daralırken etrafımdaki her şey karanlığa gömülüyor.

Kız.

Bir iPad'in ekranından bodrumumun zemininde kıvrılmış gördüğüm kişi. Gözleri tanıyarak genişledi.

Gerçeklik, yıkılmasına bir nefes kalmış iskambilden bir ev gibi geliyor. O nefesi içine çekiyor.

Ve sonra, çığlık atıyor.

BÖLÜM 17

DAMIANO

Kız kardeşimin New York seyahati sırasında kaçırıldığı haberi geldiğinde paniğe kapılmadım ya da hissettiğim öfkeye teslim olmadım. Onu bulmak için en iyi adamlarımı görevlendirdim, sahip olduğum her iyiliği aradım ve New York'a bir uçuş ayarladım. Ras'tan İspanya'ya travma geçirmiş ama hayatta ve görünüşe göre zarar görmemiş olarak döndüğü haberini aldığımda havadaydım. Uçağın rotasını değiştirdik. Eve döndüm ve kız kardeşimi uzun süre kollarımda tuttum.

Sonra korumasını çağırdım ve kafasına bir kurşun sıktım.

Bunu yaptığımda Ras oradaydı. Gardiyanı duygularıma yenik düştüğüm için öldürmediğime kefil olabilir. Hayır, çünkü sıkı bir gemiyi yönetiyorum ve ekibimde 250 kiloluk işe yaramaz bir et parçası bulunduramam. Değer sağlamayı bıraktı, bu yüzden öldü.

Küçük kız kardeşim az önce benim olduğunu iddia ettiğim kadını görünce avazı çıktığı kadar bağırırken yüz ifademi nötr tutmamı sağlayan da aynı soğukkanlılık.

Mari bir ergen, ama o kadar hormona rağmen bu normal bir tepki değil. Bir şeyler gerçekten yanlış.

Ofis kapısını arkamdan çarparak kapattım. "Mari."

Kız kardeşim masamdan atladı ve bana doğru koştu. Yüzündeki kan çekilmişti ve gözleri kocaman açılmıştı. "Dem, onu tanıyorum," diyor titreyen bir sesle. "Beni kaçırان adamın karısı."

Kanım buza dönüştü.

Ale Romero'nun adı konusunda yalan söylediğini biliyordum ama bunu asla hayal edemezdim. Onu yatağıma almak, hakkındaki gerçeği öğrenmekten daha önemli bir çaba gibi görünüyordu. Ne de olsa kendi sırlarım onunkileri gölgede bırakacaktı ve ikiyüzlü olmaktan nefret ediyordum.

Görünüşe göre yanılmışım.

Görünüşe göre çarpıcı bir yüz ve fantezilerimin derinliklerinde şekillenmiş bir vücut için *aklımı* kaçırmışım.

Buna nasıl izin verebildim?

Mari'yi yanıma çekip kokusunu içime çekerek içimde bir şimşek gibi çakan şiddetli öfkeyi yatıştırıyorum. Burun deliklerim alevlendi. Onun tanıdık kokusu, evin ve bu sefil dünyada iyi olan her şeyin kokusu bile yetmiyor. Yavaşça bakışlarımı Ale'ye geri çeviriyorum.

Sanki bir hayalet görmüş gibi bize

bakıyor. Yumruğumu yanımda

sıkıyorum.

"Açıklayabilirim," diyor, sesi sadece bir törpü gibi.

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim," diyorum ve yalan söylediğimi anlaması için Mari'nin kalçasını sıkıyorum. "İkiniz de oturun. Size biraz su getireyim."

Ale'nin yüzü rahatlayarak yumuşuyor. Yedi, yani benim saf bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Neden düşünmesin ki? Bunca zaman beni aptal yerine koydu.

Oturdular ve ben de ofisimin köşesindeki bar arabasına yöneldim. İkisi sessizce birbirlerine bakarken ben de Ras'a bir mesaj yazıyorum. "*Ofis. Acil.*"

Cazzo. Bir saatten az bir süre önce içinde bulunduğum kadın, kız kardeşimi New York'a mezuniyet gezisine giderken kaçırان değersiz pislikle evli. Mari'nin en iyi arkadaşını öldüren ve kız kardeşimi bir bodrum katına götürüp saatlerce süren vahşi işkencelere maruz bırakan adamla evli. Ağzımı ekşi bir tat kaplıyor. Ale işi bitirmek için onu Ibiza'ya kadar takip etti mi? Ve ben de onu doğruca kız kardeşime göturdüm. Suçluluk duygusu boğazımı bir ilmik gibi sarıyor.

Bir viski şişesinin arkasına gizlenmiş küçük bir metal kutuyu açıyorum ve içinden bir sakinleştirici çıkarıyorum. Tecrübelerime dayanarak bunun çözüldüğünde tatsız olduğunu biliyorum. İki bardağa maden suyu dolduruyorum, hapi işaret parmağımla başparmağım arasında eziyorum ve tozu bardaklardan birine atıyorum. Kabarcıklar herhangi bir kalıntıyı maskeliyor.

Ale arkamdan, "İyi olmana çok sevindim Martina," diyor.

Yüzüne bir tokat atmamak için durup derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. O yalancı ağzıyla kız kardeşimin adını söylemeye nasıl cüret eder?

Bana bakıyor. Ona ilaçlı suyu veriyorum ve bir gülümseme daha takınıyorum. Yemin ederim, her biri bir yıllık hayatıma mal oluyor. Yüzümde bir yara açılmış gibi hissediyorum.

Bardağı benim kontrol edebileceğimden daha uzun süre içeceğinden endişeleniyorum ama hepsini tek seferde içerek bana bir iyilik yapıyor. Ellerinde hafif bir titreme var. Onları kaba bir iple birbirine bağladığımı ve bağlara karşı savaşarak kendini kanatmasını izlediğimi hayal ediyorum.

Mari küçük bir yudum alıyor ve bana bakmak için yüzünü yukarı çeviriyor. Yol tarifimi bekliyor. Benim tatlı, nazik kız kardeşim.

Bana geri döndüğünde, Imogen ve ona yaptıklarını suçlulara ödeteceğime dair ona söz verdim. Onu kimin kaçırdığını bilmiyordu. Imogen'i vurduktan sonra onu bayıltmışlardı ve bodrumda kendine geldiğinde sakinleştiricinin etkisi tam olarak geçmemiştir ve adamla ilgili hafızası bulanıktı. Ama kadını hatırlıyordu. Onu kaçıranı vurup kaçmasına yardım edene kadar suç ortağı gibi görünen kadını.

Mari kadının kendisine neden yardım ettiğini bilmiyor, ancak dünyamızda özverili iyilik hareketlerinin Ibiza'da sakin bir gece kadar nadir olduğunu bilecek kadar uzun yaşadım. Kendi çıkarları için değilse kimse böyle bir şey yapmaz. Ale'nin kardeşimi serbest bırakırken gizli bir amacı olmalı.

Ve bunu çözmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ale sandalyeye doğru yığılır. Göz kapakları düşmeye başlarken "Kendimi tuhaf hissediyorum," diyor. Zamanı gelmişti.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve avuçlarımı sandalyenin kollarına doluyorum. Şu anda ona dokunmak için kendime güvenmiyorum. Martina'nın, kardeşinin hiçbir işe yaramayan yalancılarla nasıl başa çıktığını görmesine gerek yok. "Sorun nedir?" diye soruyorum.

Başını tekrar kaldırmayı başarana kadar başı dönüyor. "Bacaklarımı ve kollarımı hissedemiyorum."

Mari çığlık attığından beri ilk kez maskemin düşmesine izin veriyorum. Ale'nin yüzünde yavaşça yayılan bir kaş çatma ifadesi belirliyor. "Damiano... bana neler oluyor?"

"Kan dolaşımınıza yayılan bir yatıştırıcı var."

Gözlerinde korku parlıyor ve bir an için o kadar dehşete düşmüş görünüyor ki hafif bir acıma hissi duyuyorum. Ama sonra onun kim olduğunu hatırlıyorum ve bu acıma duygusunu sinir bozucu bir sinek gibi eziyorum. "Bana bir açıklama yapacağına söz vermiştin."

Başını sallamaya çalışıyor. Çenesi göğsüne çarpıyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve bana bakması için başını geri çekiyorum. "Senin sözlerine ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum. "Senden gerçeğin son damlasına kadar alacağım."

Vücudu tamamen gevşedi. Arkamda, Mari boğuk bir hıçkırık çıkardı.

Ale'yi bırakıyorum ama sandalyeden kaymaya başladığında, yere düşmeden onu kaldırıyorum. Yaralanmasını umursadığımdan değil, kafasını çarpıp hafızasını kaybetme riskini göze alamadığımdan. İlk olarak, onun sınırları içinde saklı olan tüm bilgileri almam gerekiyor.

Ras kapı aralığında belirdi. Bakışları Martina ve beni taradıktan sonra kollarımdaki cesedin üzerinde durdu. "Doktor çağırayım mı?"

Kabaca, Ale'yi ona uzatıyorum. "Hayır. Mari'yi kaçırان suikastçının karısı olduğu ortaya çıktı. Onu evime götürün ve güvenli odaya koyun."

Ras'ın kaşları alnından yukarı fırlıyor. "*Merda.*"

"Haklıydım," diyorum. "Daha dikkatli olmalıydım ama şimdi nihayet tüm bu komplonun arkasında kimin olduğunu öğreneceğiz."

Ras ona bakıyor. Birden onu kollarından çekip almak istiyorum ama bu saçma duyguyu kendimden uzaklaştırıyorum. Birlikte yatmıştık. Bir kere. Bu kadına karşı onu sorgulama yeteneğimi tehlikeye atacak bir şey hissetmemin imkânı yok.

"Arkadaşlarına ne diyeceğim? Hepsinin bu akşam programı var." Masama doğru ilerliyorum. "Onlara adadan ayrıldığını söyle."

"Buna inanmayacaklar."

"O zaman lanet olası işini yap ve onları yap."

Ras'ın sert bakışlarıyla karşılaştım. Ses tonumdan rahatsız olmadı. Daha da kötüsü. Endişeli.

Saatimi kontrol ettim. "Saat neredeyse sekiz oldu. Mari, seni dans dersine götüreceğime söz

verdim," diyorum kabaca. Göz ucuyla kız kardeşimin ayağa kalktığını görüyorum. Ale'yi gördüğünden beri neredeyse tek kelime etmemişti.

"Bunu atlayabilirim," diyor, gözleri kuzenimizin tuttuğu baygın kadına dikilmiş. "Barselona'ya indiğimde onu gördüğümü sandım ama o kadar yorgundum ki hayal gördüğümden emindim."

Mari'nin geri döndüğü günün anısı bana çarptı. Kız kardeşimi hiç bu kadar paramparça görmemiştim. Bu beni dehşete düşürdü. Onun artık hayatta olmadığı düşüncesini hazmetmek o kadar zordu ki, o gün bile bunu düşünmeyi reddettim.

"Sınıfına gitmeni istiyorum. Senyora Perez seni bekliyor," diyorum. Kız kardeşim hâlâ iyileşme sürecinde ve ilerlemesi çok yavaş. Bu hafta dans derslerine dönmesi için onu ikna etmeyi başardım.

Mari bol keten bluzunun kollarını çekiştiriyor ama daha fazla itiraz etmeyeceğini biliyorum. Kız kardeşim bana karşı her zaman itaatkârdır. "Tamam. Ben giderim."

Sesinde kalbimi sızlatan hüznü bir nota var. "Hey. Bir saniye buraya gel." Kollarımı açıyorum.

Kucağıma geliyor ve yanağını göğsüme dayıyor. "Çılgılık attığım için özür dilerim," diye mırıldandı. "O olduğuna inanmadım. Onun burada ne işi var, Dem?"

"Burada çalışıyordu." "Beni

mi arıyordu?"

"Bilmiyorum, ama öğreneceğim." Başının üstünü öptüm. "Artık güvendesin. O kadın sana zarar veremeyecek."

Kız kardeşim uzaklaşıyor. "Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Kocasıyla iyi anlaştıklarını sanmıyorum."

Sessiz kalıyorum. Kız kardeşimin tecrübeli bir suçlu için masum rolü yapmanın ne kadar kolay olduğunu bilmesine gerek yok. Mari, *sistemdeki* en ölümcül ailede doğdu ama babamın vahşetine dair hikâyeler, onun ve annemin ölümüyle birlikte ortadan kayboldu. Bu hikayeleri Mari ile paylaşmak gibi bir arzum yok. Tüm hayatımı kız kardeşimi ona zarar verecek kişilerden koruyarak geçirdim ve buna geçmişimizin hayaletleri de dahil.

"Arka kapıdan gireceğiz," diyorum Ras'a. Başını sallıyor ve gizlice özel garajıma açılan kitaplığa doğru yürüyor. Mari benim arabama binerken, Ras'ın Ale'yi kendi arabasının arkasına koymaya başlamasını izliyorum.

"Onu bagaja koy," dedim.

"Sarsıntılı bir yolculuk olacak."

Mari duymasın diye kapıyı çarparak kapattım. "Güzel. Ve onu benim için ipe çekin, tıpkı Mari'nin bize söylediği gibi."

Ras burnunu çekiyor ve dudaklarını büzüyor. "Belki de önce onunla konuşmalısın."

"Belki de kaptanını sorgulamamalısın." Sürücü koltuğuna geçip kontağı açmadan önce onun cevabını beklemiyorum.

Tüm bunlardan önce, Ale'yi bu gece bir randevuya çıkarmayı düşünüyordum.

Görünüşe göre randevumuz çok daha ilginç bir hal aldı.

BÖLÜM 18

VALENTINA

Göz kapaklarımı kırarak açtığımda, rüya görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. Düşüncelerim bulanık, dilim kuru ve bileklerim gerçekten acıyor. Ağzımda tükürmek istediğim garip bir ilaç tadı var ama tükürüğüm çok az. Beynimdeki sisten kurtulmak için başımı sallıyorum ve omzumda keskin bir ağrıyla ödüllendiriliyorum.

Bunun nedeni, birinin bileklerimi kaba bir iple birbirine bağlayıp beni kollarımdan asılı bırakmış olması olabilir.

Yaklaşık bir yatak odası büyüklüğünde kare bir odadayım. Karo zemin, bitmemiş duvarlar ve tavana yakın, çoğunlukla gazete kağıdıyla kaplı dar bir pencere, ama boşluklardan parlak bir ışık geliyor. Dışarıda bir yere bakıyor. Bir bossa nova şarkısının yumuşak sesi camdan içeri giriyor.

Dehşet, hafızamdan daha hızlı bir şekilde içeri giriyor. Hangi cehennemdeyim ve buraya nasıl geldim? Ayak parmaklarım yere çarpıyor. Hemen dik durursam ağırlığımı kollarımdan alabileceğimi fark ediyorum ve tam olarak bunu yapıyorum.

Ve sonra aklıma geldi. Damiano'nun ofisi. Martina. Bana o suyu uzatırkenki garip, doğal olmayan gülümsemesi.

Bana ilaç verdi.

Ne zamandır dışarıdayım? Kollarımın ağrısına bakılırsa epey olmuş olmalı. Önce bir yöne, sonra diğer yöne döndüm. Kolu olmayan bir kapı var. Ayağımla tekmelemeye çalışıyorum ama ulaşamayacağım kadar uzak. Bunun yerine dengemi kaybediyorum ve kollarımda daha fazla acıyla ödüllendiriliyorum.

Öfke ve korku göğsümün içinde hakimiyet mücadelesi veriyor. Neden beni buraya getirip bir hayvan gibi bağladı? Bağlarıma bakmak için başımı geriye doğru eğiyorum.

Soğuk tanıma derimin altına yayılıyor. Büyük bir olta kancasından sarkan ipler. Lazaro, Martina'yı bodrumumuzda böyle bağlamıştı.

Hayır, hayır, hayır. Korkunç panikle ve gözlerime hücum eden yaşlarla savaşıyorum. Bu bir intikam. Beni cezalandırıyor.

Anlamıyorum. Kız kardeşine yardım ettim. Lazaro ile çalıştığımı mı düşünüyor? Neden açıklamama izin vermedi?

Neyi açıklayacaksın? Kafamın içindeki bir ses soruyor. *Lazaro ile*

çalışıyordun. Alt dudağım titriyor. Kendimle ilgili temel gerçeği

unutmuştum. Ben iyi bir insan değilim.

Hiçbir açıklama bunu değiştirmeyecektir.

Yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor ve kendimi toparlayamadan kapının açıldığını duyuyorum.

Bakışlarım hemen onunkilerle birleşiyor.

O derli toplu iş adamı gitmiş. Damiano'nun saçları dağılmış ve her zamanki takım elbisesi yerine basit bir siyah tişört ve yırtık bir kot pantolon giyiyor. Bana kasap dükkanındaki bir leşmişim gibi bakıyor. Gözlerinde en ufak bir sevgi kırıntısı yok. Buz gibi bakışları altında ciğerlerim donuyor.

Bana ne yapacak? Kız kardeşini seviyor. O kadarını anladım. Beni doğrayıp, açması için fiyonklu büyük bir kutuya mı koyacak?

Hayal gücümü tekrar devreye sokuyorum. Bana beni öldürmeye hazırmış gibi bakıyor olabilir, ama bu odada sadece bir katil var ve o değil.

Benim için her ne ceza planladıysa, bunu hak ediyorum. Ama Martina'yı asla incitmek istemediğimi bilmesini sağlama ihtiyacı o kadar güçlü ki derimin altında kaşınıyor.

"Damiano-"

"Kapa

çeneni."

Bu iki kelime bir tokat gibi geliyor. Acıları yanaklarıma batıyor. Korku, kalp kırıklığı ve kararlılık bir arada yaşanması tuhaf duygular.

Adımları etrafımda yavaş bir yol açıyor.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. "Lütfen, açıklamama izin verin."

Bir elini saçlarıma atıyor ve başımı geriye doğru çekerek benden çılgınca bir nefes almamı sağlıyor. Karanlık, çalkantılı gözleriyle bana bakıyor. "Hayır, sana bir şey açıklamama izin ver. Sana bir şey yapmanı söylediğimde çeneni kapa ve yap."

O kadar öfkeli ki, kendisi gibi davranmıyor. "Bu sen değilsin," diyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, gözlerimde bir şey arıyor. "Anlamıyorum."

Beni bırakıyor ve kuru bir kahkaha atıyor. "Demek sen benim hakkımda benim senin hakkında bildiğimden daha az şey biliyorsun."

Yutkunuyorum. Gözüm tişörtünün kolunun altından görünen bir dövmeyle takılıyor. Damiano'yu tişörtü olmadan gördüğüm iki seferde de fark edemeyeceğim kadar karanlıktı.

Neye baktığımı gördü. "Bu reklamını yaptığım bir şey değil ama burada neler olduğu konusunda kafan karışmış gibi görüldüğü için bir istisna yapacağım." Kolunu bana doğru çeviriyor ve gömleğinin kolunu yukarı kaldırıyor.

Bir çeşit amblem. İki kuleli bir kalenin etrafında iki yaprak dalı. Kalenin üzerinde karmaşık bir taç var. Daha önce hiç görmemiştim.

"Burası Campana'da doğduğum kasaba olan Casal di Principe'nin tepesi" diyor.

Casal di Principe. Bir Şey hafızamı zorluyor. Bu ismi daha önce nerede duymuŐtım?

"Burası yirmi bir bin nüfuslu bir kasaba. Bunların üç bini neredeyse sürekli polis gözetimi altında. Nedenini biliyor musunuz?"

Bazı tahminlerim var. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Lazaro Martina'yı neden kaçırdı? Ne dedi-

"Çünkü o küçük kasaba Casalese klanının kalesi. Camorra'daki en güçlü klanlardan biri. İçimde Camorra'nın ne olduğunu bildiğinize dair bir his var."

Napoliten mafyası. Bağlarımı çekiştiriyorum, bu sefer aniden kopabileceklerini düşündüğüm için değil, içimde çok daha ilkel ve korkak bir şey uyandığı için.

"Polis son otuz yılda klan tarafından yaklaşık bin cinayet işlendiğini düşünüyor. Yanılıyorlar. Biliyorum çünkü babam Casalese'yi yönetirdi ve tam bir sayım yapardı."

Beni çenemden tutuyor ve gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Gerçek sayı on bin kişi," diye fısıldıyor. "Ve eğer bana kim olduğunu söylemezsen, defterdeki adın bu sayıyı on bin bire çıkaracak."

Göğsüm çok hızlı nefes alıp vererek yükselip alçalıyor. Buna inanamıyorum. O bir iş adamı değil. Kaçmayı başardığımı sandığım acımasız dünyanın bir başka parçası.

Bütün işaretleri kaçırdım.

Şimdi beynim her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor. Babası eskiden klanı yönetiyordu - geçmiş zaman kullandı, bu yüzden öldüğünü varsayıyorum. Damiano şimdiki Don mu? Bu yüzden mi herkes ondan korkuyor?

Bu her şeyi değiştirir. Eğer ona kim olduğumu söylersem, bir kez daha takas malzemesi olacağım. "Ah. Şimdi anlıyorsun," diyor parmakları çeneme gömülürken. "Kimsin sen?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Dışarıdaki şarkı başka bir bossa nova melodisine dönüşüyor. Çılgılık atarsam birinin gelip bana yardım etme ihtimali nedir? Muhtemelen sıfır. Bana söylediklerinden şüphe duymak için hiçbir nedenim yok, bu da bulunmasını istemediği bir kişiyi nasıl saklayacağını bildiği anlamına geliyor.

Çenemi tuttuğu yerden çekiyorum ve yüzümü ona çeviriyorum. "Bırak beni gideyim."

Bir an sessizlik oluyor ve sonra acı bir kahkaha atıyor. "Bunu neden yapayım ki?" "Kız kardeşinin kaçmasına yardım ettim. Lütfen, bırak gideyim."

"Hiç sanmıyorum." Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve beni inceliyor. "Ama sorularıma cevap verirsen belki düşünebilirim. Neden Martina'yı Ibiza'ya kadar takip ettin?"

"Onu takip etmedim. Buraya geleceğinden haberim yoktu. Barselona'ya giderken aynı uçaktaydık ama sonra buraya tek başıma geldim."

"Burada olmanızın bir tesadüf olduğuna inanmamı mı

bekliyorsunuz?" "Başka ne olabilir ki?"

"Bir görev."

Kalbim göğsüme çarpıyor. Babam için çalıştığımı mı düşünüyor? "Senden başka kimse için çalışmıyorum. Sana zaten gerçeği söyledim. Buradayım çünkü ailemden uzaklaşmak istedim."

"Martina'nın kardeşi olduğumu bilmiyor muydun?"

"Hayır! Siz bizi ofisinizde tanıştıranlara kadar adını bile bilmiyordum."

"Kocanız onu neden aldı?"

Koca kelimesindeki tonlamasını fark etmeden edemiyorum. Damiano'ya Lazaro'nun Martina hakkında bana söylediklerini anlatabilirim ama bu elimdeki tek koz olabilir. Benimle ne yapmayı planladığını daha iyi anlayana kadar bunu ona açıklayamam. "Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Kocam bana hiçbir şey

söylemedi." "Martina bana onu senin vurduğunu söyledi."

"Ölü mü diri mi hiçbir fikrim yok."

Avuçlarıyla yüzümü kavırıyor ve ben tekrar ona bakana kadar başımı hareket ettiriyor. "Bunun için üzölmüş gibi görünmüyorsun."

"Bu görücü usulü bir evlilikti, aşk evliliğı değil."

Damiano'nun bakışlarında bir yumuşaklık filizi belirliyor. Ona ulaşabiliyor muyum? Belki de gitmeme izin vermesi için onu ikna edebilirim.

"Martina'ya neden yardım ettin?" diye sorar.

"Çünkü ben istedim. Onun incinmesini istemedim."

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Adın ne senin?"

"Ale Romero."

O yumuşaklık bir anda yok oldu.

"Ale Romero diye birinin var olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye ısrarak ellerini üzerimden çekti. "Senin adın ne?"

"Ne fark eder ki? Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Martina'yı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü kız kardeşimin ve arkadaşının başına gelenlerden sorumlu olan herkes gübreye dönüşene kadar rahat etmeyeceğim. Bana adını ve kocanın kimin için çalıştığını söyle."

Papa'dan intikam almak istiyor. Bilmeden Don'un en büyük kızını eline geçirerek yolu yarıladi bile. Kim olduğumu öğrenirse beni öldürür ya da

daha değerli bir Şey. "Sana

adımı söylemeyeceğim."

Yüz hatlarını karanlık kaplıyor. "Her Şeyi açıklamak istediğini

sanıyordum." "Bu senin gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önceydi."

Sözlerimi uzun bir saniye boyunca inceliyor. "Ait olduğun birliğe gerçekten bu kadar sadık mısın? Onlara bulaŐmaktansa burada kalmayı mı tercih ediyorsun?"

Dudaklarımdan kırık bir kahkaha kaçıyor. Her Şeyi tamamen yanlış anladı. Eğer ondan bir söz alabileceğimi düşünseydim ona gerçegi söylerdim. Ne olursa olsun beni Papa'ya geri vermeyeceğine dair bir söz. Ama intikam hırsıyla yanıp tutuŐurken bunu bana asla vermeyeceğini biliyorum. En azından Damiano beni öldürmeye karar verirse, çabuk ölebilirim.

"Yapman gerekeni yap."

Varlığını sırtımda hissedene kadar etrafımda dolaşıyor. Kalbim o hipnotik müziğin uzak sesinde yüksek sesle atıyor. Bana ne yapacak?

Yaklaşıyor, vücutlarımızı hizalıyor. Saçlarımı yana tarayarak dudaklarını açıkta kalan boynuma götürüyor. "Bana adını söyle, yoksa yemin ederim sana bağırtırım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Acıdan korkmuyorum," diyorum ama kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyor. Gerçekte, incinmekten korkuyorum. Lazaro'nun bodrumundaki tüm acı yelpazesini gördükten sonra, aksini söyleyen herkesin yalancı olduğunu düşünüyorum.

Damiano etimi kesmeye başlarsa, ağzımı ne kadar kapalı tutabileceğimi bilmiyorum.

Bir eli açıkta kalan göbeğime konuyor. Parmakları tenimin üzerinde daireler çizmeye başladığında nefesimi içime çekiyorum.

Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Bana söylediğin her Şey yalan

mıydı?" "Her Şey değil," diyorum.

"Sen evli bir kadınsın. Neden bana yatakta tecrübesiz olduğun yalanını söyledin?"

Boğazım düğümlendi. "Bu konuda yalan söylemedim."

Hareketleri bir an için durdu. "Kocan seni sikmedi mi?"

"Düğün gecemizde evlilik görevini yaptı, hepsi bu. Dediğim gibi, bu bir aşk evliliği değildi."

"Neden benimle birlikte olmaya karar verdin?"

Nefes veriyorum. "Çünkü senden hoŐlandım."

Elini Şortumun üzerinden kasık kemiğimin üzerine kadar sürüklüyor. İçimde bir sıcaklık dolaşıyor. Görünüşe göre vücudum içinde bulunduğumuz durumu henüz kavrayamamıŐ ve ona hâlâ aynı muhtaç Şekilde tepki veriyor. Vücudunun uzunluğunu bana doğru bastırıyor ve sertleşmiş aletini belimde hissetmeme izin veriyor. "Seni boşaltmam hoşuna gitti mi?" Kelimeler boğazının içinde

gümbürdüyor.

Başımı geriye atıp göğsüne yaslıyorum. Gömleğime bakıyor ve sert meme uçlarımın dış hatlarını görebildiğini biliyorum. "Evet."

Geri sayım yapar gibi şortumun düğmelerini teker teker çözüyor. Ona birçok konuda yalan söylemiş olmamın, onun da bana yalan söylediği anlamına gelmediğini fark ediyorum. Erkeklerin bile doğruluk anları vardır. Ya her şeye rağmen hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyorsa? Ya beni incitmek istemiyorsa?

Parmakları iç çamaşırımın içine dalıyor ve klitorisimi buluyor. "Eğer acıdan korkmuyorsan," diyor yalan söylediğimi bildiğini belli edecek bir şekilde, "o zaman neden korkuyorsun?"

Yaptığı ilk daire ile nefesim kesiliyor. "Bu ilginç bir sorgulama yöntemi."

İşaret parmağı ve başparmağıyla beni çimdikliyor ve zevk, alttan gelen bir acıyla birlikte artıyor. Bağırıyorum. Bana hissettirdiği şeylerin çokluğu zihnimi hiç de hoş olmayan bir bulanıklıkla donuklaştırıyor.

Burnuyla boynumu okşuyor ve tenimde gıdıklanma hissi uyandırıyor. "Bana adını söyle."

Kafamı karıştırmaya çalışıyor. Beni kırmaya. İpleri çekiştirmeye çalışıyorum ama uzun süre asılı kaldığım için kollarım uyuşmuş. "Hayır."

Diğer kolu belime dolanıyor ve beni sertçe kendine çekiyor. "Sanırım bana yalan söylüyorsun," diye hışırıyor. "Ölmekten korkmuyor olabilirsin ama canının yanmasını istemiyorsun. Ve Ale." Klitorisimi yalnız bırakıyor, iki eliyle şortumu tutuyor ve dizlerime kadar çekiyor. "Acıtabilirim."

Kıçıma inen ilk sert tokat o kadar sarsıcı ki, çıkan iniltiyi bastıramıyorum. "Siktir!"

Arkamda olduğunu göremiyorum ama verdiği uzun nefes bana bundan zevk aldığını düşündürüyor. Kıçım yanıyor ve yüzüm sıvı ateşe dönüşmüş gibi hissediyorum. Sonra çok daha kötü bir şey yapıyor. Sanki acıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi zonklayan eti kavırıyor ve uzun parmaklarıyla yoğuruyor. Bu fiziksel his, hem zevkten hem de acıdan ağlamak istememe neden oluyor. Dudağımı ısıriyorum. Bu aşağılayıcı bir durum ama yine de içimin derinliklerinde baygın bir uyarılma oluşuyor.

"Sen hastasın," diye

fısıldadım. Bir sert tokat daha.

İnledim.

"Öyleyim," diyor etimi tekrar yoğururken. "Bu kıcı ham yapmaktan zevk alacağım."

Elini aşağı indirmeye başladığında uzaklaşmaya çalışıyorum ama bir elini kalçalarımın koyuyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Parmakları girişimi buluyor ve bir memnuniyet sesi çıkarıyor. "Cazzo. Bundan zevk alıyor gibi görünmen daha da iğrenç değil mi? Yoksa hâlâ ıslak olduğun şey benim dölüm mü?" Islaklığımın içine itiyor ve parmaklarını birkaç kez sokup çıkarıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve artan zevki bastırmaya çalışıyorum.

"Seni oyuncağım yapabilirim," diyor parmaklarını hareket ettirirken. "Sana her türlü acıyı

hissettirebilirim. Belki de seni haftalarca burada asılı bırakır, her bir deliğinden dölleri damlayana kadar seni uygun gördüğüm şekilde kullanırım."

Boğazımdan bir inilti çıkıyor. Etrafıma uzanıyor ve sağ eli mükemmel bir ritimle içime girip çıkarken sol eliyle klitorisimi ovmaya başlıyor. Kumsaldaki görüntüler göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyor. Tanrım, onunla tamamen dolu olmak çok iyi hissettiriyordu.

Dışarıdaki müzik beni büyüğü altına alıyor. Kıçımı ona sürüyorum ve kot pantolonunun içinde ne kadar sert olduğunu hissediyorum. Okyanus kıyısındaki o şefkatli andan birkaç saat içinde *bu* hale *gelmemiz* nasıl mümkün olabilir?

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor. "Benim tutsak fahişem olmak ister misin? Beni teninden temizlemene izin vermeden önce günlerce giymeni sağlarım."

"Kahretsin." Vaat edilmiş topraklara giden yolda ne dediğini ve bunun beni neden delirttiğini analiz edemeyecek kadar ilerlemiş durumdayım. Gelme ihtiyacı, tüm dünyada önemli olan tek şey olana kadar gelişiyor.

Sonra her şey durur. "Bana adını söyle."

"Hayır, hayır, hayır," diye nefes alıyorum.

"*Lütfen.*"

Elini ezmeme izin vermiyor. "İsim."

Orgazm gittikçe ulaşabileceğimden uzaklaşırken hayal kırıklığı içinde inliyorum. Ama her saniye beynim tekrar devreye giriyor. "Hayır."

Kızgın bir ses çıkarır. "Bu gece bunu düşünmene izin vereceğim." "Lütfen, bırak beni. Kollarım ağrıyor."

Önümde durdu. Gözleri alev alev yanıyor ve hâlâ sertleştiğini görebiliyorum, ama bana duyduğu fiziksel çekimin isteğine boyun eğmesine neden olacağını düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. "Hayır," diyor, benim tutarlı cevabımla alay ederek. Bakışları kollarımda geziniyor ve yüzünü bir öfke parıltısı kaplıyor ama sonra kayboluyor.

Giderken geniş sırtını izliyorum ve sonra pencereye bakıyorum.

Dışarıda güneş hâlâ batmamıştı.

Burada tek başıma hayatta kalmak için sonsuz bir gece geçireceğim.

BÖLÜM 19

DAMIANO

Ale'yi bıraktığım güvenli odadan çıktığımda MARTINA mutfakta dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyordu. Toprak kokusu ellerime sinmiş durumda ve lavaboda ellerimi yıkamadan önce derin bir nefes alma isteğine direniyorum.

İçgüdülerim beni delirteceğini söylüyordu. Belki de o organı daha çok dinlemeye başlamamın zamanı gelmiştir.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Sanki şu anda bir düzine metre altımızda yarı çıplak bir kadın asılmamış gibi rahatça soruyorum.

O aşağıda, acı içinde. Bunu düşünmek bile tenimde bir sürünme hissi yaratıyor. "Bir şey yok," diyor Martina.

"Henüz bir aşçılık programı bulamadın mı?" Başını sallıyor. "Hayır."

Ellerimi kurularken ona bakıyorum. Üniversite için yurtdışına gitmesine izin vermem konusunda beni ikna etmek için dört yılını harcadı, ancak kaçırıldıktan sonra tüm bu planı çöpe attı. Yaz sonunda İngiltere'ye taşınması gerekiyordu. Artık böyle bir şansı yok. Mari bu konuda benimle tartışmadı bile. Döndüğünden beri kendinde değil. Kız kardeşimin nazik bir kalbi var ve arkadaşının ölümü onu travmatize etti, bu yüzden burada benimle kalırken kendini daha güvende hissettiğini biliyorum. Ama üniversitenin onun hayali olduğunu da biliyorum.

Ona iyi bir online program bulmasını söyleyip duruyorum ama her seferinde beni başından savıyor. Endişeleniyorum. Sanki içindeki kıvılcımı kaybetmiş gibi. Yemek yapmak eskiden en sevdiği şeydi ama döndüğünden beri hiçbir şey yapmadı.

İyileşmesine yardımcı olmak için ne yapabilirim bilmiyorum. Ama onu kaçıran adamın öldüğünden emin olmak doğru yönde atılmış bir adım gibi geliyor.

Dizüstü bilgisayarına bakmak için yanına gidiyorum ve tabağından bir parça peynir çalıyorum.

"Hadi birlikte bakalım." "Peki ya kadın?"

"Mari, unut onu, tamam mı?"

Ellerine bakıyor. "Ben sadece... Şey, açıklayabileceğini söyledi. Bana yardım etti, Dem."

"Yaptığını biliyorum. Ama bu onun suçsuz olduğu ya da seni kaçıran kişiye hâlâ yardım etmediği anlamına gelmiyor." Ale olanlardan kimin sorumlu olduğunu biliyor ama bana söylemiyor. Eğer masumsa ve kaçırıyorsa, neden bu bilgiyi saklasın ki?

Konuşmamız ön kapının çalınmasıyla kesildi. "Muhtemelen Ras'tır," diyorum.

Başını sallıyor ve dizüstü bilgisayarını kolunun altına katlıyor. "Ben odamda olacağım. Nadia akşam

yemeğini buzdolabında unutmuş, ben de birazdan ısıtırım diye düşünüyordum. Sen de burada olacak mısın?"

"Bilmiyorum. Ras ile konuştuktan sonra sana haber veririm."

"Tamam," diyor. "Belki ona da biraz getirebiliriz. Yemek yemeye ihtiyacı var."

"Sanırım öyle."

Kız kardeşim başını salladı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Parmak izi tarayıcısıyla ön kapının kilidini açıyorum. Ras'ın yüzüne bakınca bir şey bulduğunu anladım.

"Anlat bana," diyorum o eşikten geçerken.

Ceketinin iç cebinden siyah deri bir pasaport kılıfı çıkarıp bana uzatıyor. "Bu onun yeni dairesindeydi, çarşafların ve yatağın arasına saklanmıştı. Bu onun pasaportu. Çalındığını söylediği pasaport."

Kitapçığı açarken "Bu kolaydı," diye mırıldanıyorum. Yepyeni kokuyor, sanki hiç kullanılmamış gibi. Bakışlarım onun ismine odaklanıyor.

"Valentina Conte." Bu soyadı hiç tanıdık gelmiyor.

"Lazaro Conte ile evli. Onu veritabanlarından geçirdiğimizde bir Noel ağacı gibi parladı."

O sistemlere bu kadar çabuk erişmemizi sağlayabilecek tek bir adam var. "Napoletano size yardım mı ediyor?"

Ofisime doğru yürürken Ras omuz silkiyor. "Zamanın çok önemli olduğunu bildiğim için büyük silahları getirdim."

Ona minnettar bir bakış attım. "Conte kim?"

"New York'taki Garzolo klanının baş infazcısı. Sicilya kökenli beş aileden biri. O ve Lazaro birkaç ay önce evlenmişler. Valentina iki aylık evlilik yıldönümlerinden birkaç gün sonra onu vurdu."

Bundan sapkın bir memnuniyet duyuyorum.

"Ah." "Bütün klan onu arıyor."

Ras bir koltuğa oturuyor, ben de mini bara gidip bize biraz viski dolduruyorum. "Lazaro karısını geri mi istiyor?"

"Hayatta olup olmadığını bilmiyorum. Olaydan bu yana kimse onu

görmemiş." "Aramaya kim liderlik ediyor?" Ona bardağını uzattım.

Onu alıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Stefano Garzolo. Klanın başı. Onun kızı."

Lanet olsun.

"Kendine bir mafya prensesi bulmuşsun."

Viskimi büyük bir yudumda içiyorum. Bu durum her geçen saat daha da karmaşıklaşıyor. "Ne var

babasının emriyle burada olma ihtimali nedir?"

"Sıfır. Kendi kızını bir iş için buraya göndermez. Evinde onun için çok daha değerli. Ağzımın içinde acı bir tat var. Buraya tek başına geldiği konusunda yalan söylemiyordu.

Ras, "Sanırım gerçekten sadece bir pasaport ve biraz nakit parayla kaçtı," diyor. "Dairede ona ait az miktarda giysiden başka bir şey yoktu. Asıl soru neden?"

Seni kaçmaya iten neydi Valentina? "Bana ailesinin ona iyi davranmadığını söyledi."

Ras yüzünü buruşturuyor. Buna inanmıyor. "O bu hayatın içinde doğdu ve büyüdü. Her şeyi ve herkesi geride bırakması için çok ciddi bir şey olması gerekir."

"Kocasını için bir infazcıya sahip olmak gibi mi? Kocasının yaptığı tüm kirli işlere yakın olmalıydı." "Mari'ye yaptığı gibi hedeflerinin çoğunu eve getirdiğinden şüpheliyim."

"Bundan emin değilim. Mari bodrumun filmlerdeki işkence odalarına benzediğini söyledi." Dünyanın bu tarafında gerçek olanları hiç görmemiş.

"Belki de Valentina, yatak odalarının birkaç metre altında insanları öldüren bir adamla uyumayı hazmedememiştir."

Bu, Nelo'yla yaşadığı olaya neden bu kadar sert tepki verdiğini açıklayabilir. Bu ona kocasının insanlara yaptıklarını hatırlatmıştı.

"Belki." Bardağını yeniden doldurup Ras'ın karşısına oturuyorum. "Peki bu bizi nereye götürüyor? Garzolos neden Mari'yi alsın ki? Benimle uğraşmak için hiçbir sebepleri yok."

Ras viskisini yudumlarken düşünceli görünüyor. "Sal için bir iyilik olabilirdi."

Kız kardeşimin kaçırılması emrini Don mu verdi? Kaçırıldığını öğrendiğim andan beri kendime bu soruyu soruyorum. İçgüdülerim bana evet diyor, ne de olsa bir sebebi vardı. Beni hızla tutmak istiyor. Ama Garzolo'nun bu işe karışması beni duraksatıyor. "Neden ona bu iyiliği yapsınlar ki? Bildiğim kadarıyla Sal'in onlarla iş ya da başka bir ilişkisi yok."

"Bir şey kaçırıyoruz," diyor Ras. "Belki de Sal değildi."

Ras beni hemen sonuca varmamam konusunda başından beri uyarıyordu. Hayatım boyunca birkaç düşman edindim ama hiçbiri kız kardeşime bunu yapmaya cesaret edemedi. Denemeye cesaret edebilecek tek kişi Sal.

Ras boş bardağını masanın üzerine koyar. "Valentina'ya kocasının Mari'ye ne yapmak istediğini sormalısın. Şüphelerimizi ortadan kaldıracak bir şeyler biliyor olmalı. Hâlâ aşağıda mı?"

"Evet. Onu orada bağlı bıraktım," diyorum. Utanç tenimde alev alev yanıyor.

Ras bana suçlayıcı bir bakış fırlatıyor ve bir elini yanağında gezdiriyor. "Dem, onu bu şekilde bırakamazsın."

"Ne istersem onu yaparım," diye bağıyorum, tüm vücudumla oraya doğru yürüyüp onu hayal kırıklığına uğratmamak için savaşırken bile.

"Elbette," diyor Ras dikkatle. "Ama ona iyi davranarak daha fazlasını elde edebilirsin. Kaçak durumda ve geçen ay boyunca ayaklarının üzerinde durmasına yardım ettin. Sana karşı zayıf bir noktası var. İhtiyacımız olan bilgiyi almak için bunu kullan. Tam olarak neden kaçtığını öğrenin ve korktuğu kişiden korunmasını sağlayın," diyor Ras.

"Ona koruma mı teklif edeyim?" Bunu yapmak için önce onu affetmem gerekirdi. Neden ona sorduğumda bana kendisi hakkındaki gerçeği söylemedi? Bana kim olduğunu söylemek için bir sürü şansı vardı. Ona bir iş, bir daire, sevgimi ve güvenimi verdim.

Karşılığında beni kandırdı.

Ama kız kardeşimi de

kurtardı.

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum.

"Eğer bunu gerçekten yapmak istemiyorsanız, tamam. Sadece onu teklifin gerçek olduğuna ikna etmen gerekiyor," diyor Ras. "Sana inanmasını sağladığın an, sana her şeyi anlatacağı andır."

Ellerimi bırakıyorum ve pencerenin diğer tarafındaki denize doğru bakıyorum. Ona yalan söyleyebilir, ihtiyacım olan bilgiyi alabilir ve sonra intikamımı alabilirdim. Artık onun kim olduğunu bildiğime göre, bu çok kolay olurdu. Stefano Garzolo'ya kızını öldürerek hissettiğim acıyı hissettirebilirim.

Boğazım düğümleniyor. Hayır. Bunu asla yapamam. Onu asla

öldüremem. Ama kardeşim için doğru olanı yapmalıyım.

Oturduğum yerden kalktım. "Gidip onunla konuşacağım. Bakalım adını bildiğimi öğrenince nasıl tepki verecek."

Ayağa kalktı. "Seni bekleyeceğim."

"Mari'ye akşam yemeğine kalacağını söyle."

Merdivenlerden inip Valentina'yı bıraktığım yerde gördüğümde, kan dolaşıma garip bir duygu karışımı damlıyor.

Kendinden nefret, hayal kırıklığı ve şehvetle karışık.

İşine o kadar dalmış ki beni duymuyor bile. Yüzü yukarı dönük ve bileklerindeki ipleri çekiştiriyor, çenesi kararlılıkla gergin.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu düğüm kusursuz. Başardığı tek şey kendine zarar vermek.

Şortu ve iç çamaşırı dizlerinden aşağı kaymış ve ayaklarının dibinde birikmiş. Şu lanet bacaklar. Belime sarılmalarını ve sikimi içine sokarken can havliyle tutunmalarını istiyorum. Daha önce benim

için çok ıslaktı. İçine girmemek için kendimi nasıl tuttum bilmiyorum.

Elimi ağzıma götürüyorum. *Cazzo*. Buraya neden geldim ki? Karşımdayken ondan başka her şeyi unutturan bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım.

Sarsıcı bir farkındalık. Mari'ye karşı olan sorumluluğumu ihmal etmeme neden oldu ki bu bir daha olmayacak bir şey. Kardeşime karşı olan görevim benim için en önemli şey. Kimsenin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

"Bundan kurtulmanın tek yolu benim sana izin vermem."

Onu irkilttim. Bir nefes veriyor ve ardından incinmiş bir bakış atıyor. Bana kızgın. Onu bu şekilde bıraktığım için bunu hak ediyorum.

"Bunun ne zaman olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye soruyor.

Cevap vermek yerine, alanını işgal edene kadar ona doğru ilerliyorum. Kendine bakıyor ve kızarıyor. Bakışlarını takip ediyorum. Kısmi çıplaklığından utanıyordu. Ona acımaya karar verdim.

Kalçalarım doğru eğildiğinde dudakları aralanıyor. Şortunu yukarı çekip fermuarını kapattığımda daha da kızardı.

"Lütfen beni indirir misin?" diye soruyor. "Kollarım gerçekten acıyor."

İpin sürtündüğü bilekleri kıp kırmızı. Bunu görmek beni çok kötü hissettiriyor.

Ayağa kalkıp ipi çözmeye başlıyorum, onu acı içinde gördüğümde hissettiğim kargaşanın tüm ipuçlarını gizlemek için yüz hatlarımı düzenliyorum.

Yüz ifadesinden rahatlama akıyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Valentina."

Sanki az önce soluduğu hava ciğerlerinde aniden yoğunlaşmış gibi boğuk bir ses çıkarıyor.

Korkmuş bakışlarıyla karşılaştım. "Valentina Conte. Valentina Garzolo'yu tercih ettiğimi söylemeliyim. Asil bir çağrışımı var."

Düğüm çözülüyor ve kolları serbest kalır kalmaz onları kendi etrafına sarıyor. Göğsü ağır bir nefesle kabarıyor. "Nasıl?" diye fısıldıyor.

"Pasaportunuz yatağınızın içindeydi. O kadar da saklamaya çalışmamışsın."

"Kimsenin evimi arayacağını düşünmemiştim," diyor zayıf bir sesle. Yemin ederim, sanki kendi içine doğru büzülüyor. Tehditlerim onu korkutmuyor ama gerçek adını bilmem korkutuyor gibi görünüyor. Neden?

"Lazaro... Yaşıyor mu?"

"Soru soran benim," diyorum.

"*Lütfen*, Damiano." Sesi çatlıyor. "O yaşıyor mu?"

Çenesini yukarı doğru ittiğimde, gözlerinin içinde biriken yaşları görüyorum. Göğüs kafesimin etrafında bir şey sertçe sıkışıyor. "Bilmiyorum."

Uzun bir süre yüzümü inceliyor ve doğruyu söylediğimi anlayınca burnunu çekiyor. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve başparmağımla yakalıyorum. "Lazaro Mari'yi neden aldı? Kocan hiç görmediğin bir kızı evine getirdiğinde merak etmediğini söyleme bana. Konuşmaya başla Valentina," diyorum.

O ne yapacağını düşünürken ben

bekliyorum. Kafasını sallıyor.

Yüksek sesle içimi çektim. "Peki. Babana biricik kızının bende olduğunu söylediğimde bunu ondan alabileceğime eminim."

Sözlerim ona beklediğimden çok daha sert çarpıyor ve ağlamaya başlıyor. Gözyaşları yanağından yuvarlanıp gömleğine düşüyor.

Onu böyle üzgün görmek ölmek istememe neden oluyor.

Beni yıkıyor ve bunu ona gösteremeyeceğimi biliyorum ama o anda karşı koyamıyorum. Onu göğsüme çekiyorum. Kısa bir süre bana karşı direndikten sonra teslim oluyor ve gömleğimin içine ağlıyor.

"Geri dönemem. Yapamam," diyor hıçkırıklar arasında. "Lütfen, lütfen bunu yapmayın."

Kafam karıştı. Onu geri göndermem ölüm fermanıymış gibi davranıyor ama bunun doğru olmasının imkânı yok. O Capo'nun kızı. Kaçak ya da değil, onun için değerli. Ona zarar vermeyecektir.

Neyi kaçırdığımı bulmam gerek.

Elimi omurgasında gezdirdiğimde, yüzünü göğsüme sokuyor. Bu bana bir şeyler hissettiriyor... Siktir. Bu cinsel bir şey değil. Acıma mı? Endişe?

Geri çekiliyorum. "Mari'ye ne olduğu hakkında bildiğin her şeyi anlat bana."

Onun ağlamaklı yüzü kendimden nefret etmeme neden oluyor. "Tamam. Sana bildiklerimi anlatacağım, ki bu çok fazla değil. Ama beni New York'a geri göndermeyeceğine söz vermelisin."

Ona bunun sözünü verebilir miyim? Bilmiyorum. Bana sırlarını anlattıktan sonra ne yapmam gerekeceği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden şimdilik yalan söylemekten başka seçeneğim yok. Yalan söylemek beklediğim kadar kolay olmuyor. Boğazımı temizliyorum. "Eğer bana ihtiyacım olanı verirsen, seni geri göndermem."

Bana bakıyor ama yüzüm okunmaz bir maske gibi. Yalan söylediğime dair bir ipucu arıyorsa da bulamayacak.

Sonunda burnunu çekti ve başını salladı. "O gün eve geldiğimde kocam kız kardeşinizi bodrumda tutuyordu. Oraya gittiğimde baygındı ama hemen kendine geldi. Ona babamın neden onu götürmesini emrettiğini sordum. Bunun sadece bir iş olduğunu söyledi. Bir iyilik. Kızın yanlış soyadıyla doğduğunu söyledi."

Dışarıda güneş ufukta batarken odadaki ışık kararıyor. Öne çıkıyorum, gözlerinin içine bakacak kadar yaklaşıyorum. Yalan söylemiyor. Lanet olsun, yalan söylemiyor.

"Yanlış soyadı mı?" Fısıldıyorum. Vücudumda uğultulu bir gerginlik var, onun iması ve bunun nereye varacağının yarattığı bir saldırganlık. "Öyle mi dedi?"

"Evet. Ona küçük bir Casalese faresi dedi ve soyadının yanlış olduğunu söyledi."

Gözlerim büyüdü.

"Yemin ederim, artık hiçbir şey bilmiyorum," diyor.

Önemli değil. Bana ihtiyacım olan tüm cevapları verdi.

Kardeşimin kaçırılmasından kimin sorumlu olduğunu biliyorum.

BÖLÜM 20

VALENTINA

DAMIANO benden uzaklaşıyor ve derin düşüncelere dalmış bir halde yere bakıyor. Elimdeki yetersiz bilginin onun için yeterli olmayacağını düşünmüştüm ama belki de yanılmışımdır. Onun için, söylediklerimde gizli bir anlam var.

Yüzümdeki ıslaklığı siliyorum ve mesanem zonkluyor. "İşemem lazım," diyorum.

Nefesini içine çekiyor ve düşünceli bir bakışla beni süzüyor. Sonra başını sallıyor.

"Banyo arkanızdaki kapının ardında," diyor. Sesi garip bir şekilde düz.

Bileklerim kıpkırmızı. Onları ovmaya başlıyorum ve Damiano'nun beni izlediğini fark ediyorum. Başka tarafa baktı. "Git."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Kapıdan içeri giriyorum, arkamdan kilitliyorum ve mesanemi boşaltırken etrafı inceliyorum. Lanet olsun. Hiç pencere yok. Buradan çıkmanın bir yolu olacağından pek umutlu değildim ama şüphelerimin doğrulanması yine de canımı yakıyor.

Adımı öğrendi. Kendime o kadar kızgınım ki çılgılık atmak istiyorum. Pasaportumu neden bu kadar açık bir yerde bıraktım? Daha iyi saklayabilirdim.

Hayır, muhtemelen kendimi kandırıyorum. Tahmin etmem gerekirse, Ras'ı onu araması için gönderdi ve eğer Ras onu yatağında bulmasaydı, tüm daireyi kazacaktı. Yapabildiğim zaman ondan kurtulmalıyım.

Bunu düşünmek için artık çok geç. Damiano kim olduğumu biliyor, bu da bulunmama bir telefon uzaklığında olduğum anlamına geliyor. Damiano bunu yapmadan önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

İşimi bitirdim ve ellerimi yıkadım. Burada ayna yok, bir tür silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yok. Belki tuvalet kâğıdıyla yaratıcı olabilirim. Bu düşünceyle yüzümü buruşturuyorum. Dışarıdaki devasa adama karşı bir cam parçasıyla bile şansım olacağından şüpheliyim.

Bana babamı arayacağını söylediğinde geçirdiğim küçük sinir krizinin anısı içimde bir hüsrana dalgası yaratıyor. Tanrım, neden kendimi bir arada tutma yeteneğimi kaybettim? Annemin tüm eğitimleri gerçekten boşunaymış. Ağlamaya başladığımda zayıf bir noktayı buldu. Kendimi kontrol altında tutmalıyım. Ona ne kadar çok gösterirsem, o kadar çok cephanesi olur.

Ben dışarı çıktığımda odanın içinde volta atıyor. Onun dalgın halinden yararlanıp bir çıkış yolu bulmak için etrafa bakıyorum ama penceredeki ızgara son derece sağlam görünüyor ve atılmış ip dışında oda bomboş.

Damiano aniden durdu ve bana döndü. "Buraya gel," diyor. İfadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Belli ki verdiğim bilginin etkisinden hâlâ kurtulamamış.

Ondan en uzak köşeye geçip kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturuyorum. "Benimle ne yapacaksın?"

Bakışları kararıyor. "Sana emirlerime uyman konusunda ne demiştin?" "Beni geri göndermeyeceğine söz vermiştin," diye

hatırlatıyorum ona.

"Hafızamın o kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar. "Şimdilik burada kalıyorsun. Şimdi tartışmayı bırak ve buraya gel."

Yerimde donup kaldığımda kaşlarını çatıyor ve bana doğru geliyor. Elinde hâlâ ip var. "Lütfen beni tekrar ipe çekme," diye yalvarıyorum.

Kollarıma uzanıyor, ben de onları arkama koyuyorum ve kürek kemiklerim duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. "Ben ciddiylim. Bileklerim acıyor."

"Nereni incittiğin umurumda mı sanıyorsun?" Sesi sert ama gözlerimle buluşmayı reddediyor. Ona inandığımdan emin değilim.

"Kaçmayacağım. Yemin ederim," diyorum.

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Avucunu omzuma koyuyor ve beni döndürüyor, direnmeye çalıştığımda kalçalarını benimkilere bastırıyor.

Duvara doğru ofluyorum. "Lanet olsun sana."

"Seni ipe çekmeyeceğim," diyor, ipin kaba yalamasını kollarımda hissederken bile. Eskisinden daha yukarıdan bağlıyor, çiğ derime dokunmadan. "Akşam yemeği yiyeceğiz."

Ne oldu? Başım dönüyor. "Birine çıkma teklif etmek için kötü bir yol."

Kollarımı bağlamayı bitiriyor ve bacaklarıma doğru ilerliyor. "Ne diyebilirim ki? Flörtümüz geliyor." "Bu bir kur değil. Bu adam kaçırma."

Ayağa kalktığında dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Yine de bunu eve gönderilmeye tercih ediyorsun gibisin. Bana nedenini söylemek ister misin?"

Gerginlik bedenimi kaplıyor. "Hayır."

İri elleri pazularımı örtüyor. "Eğer bana söylersen, seni çözerim."

Alt dudağımı ısırıyorum. Tüm sırlarımı bilmek istiyor ama bunu ona veremem. Lazaro'yla olan geçmişimin Martina'yla hiçbir ilgisi yok ve eğer ona yaptığım şeyleri anlatırsam, sözünü tutmak zorunda hissedeceğinden şüpheliyim. Bana karşı hâlâ hissediyor olabileceği sevgi bir anda yok olacaktır. "Hayır dedim."

Geri çekiliyor. "Öyle ya da böyle, eninde sonunda bunu senden çıkaracağım," diyor karanlık bir inançla. Sonra bir kolunu belime doluyor ve sanki bir patates çuvalıymışım gibi beni omzunun üzerinden atıyor. "Oraya çıktığımızda uslu dur."

Ona karşı koymaya başlamadan önce iki kez düşünmedim. "İndir

beni!" Belimdeki tutuğu sıkılaşıyor ve kıcıma sert bir tokat atıyor.
İnledim.

"Akşam yemeği için bilinçli olmak istiyorsan, hareket etmeyi bırak,"

diye ısırdı. "Aç değilim!"

Beni merdivenlere kadar taşıdı ve üçüncü basamağa oturttu. "Öyleymiş gibi davranacaksın ve kız kardeşim bizim için ne ısıttıysa onu yiyeceksin."

Bu beni donduruyor. "Kız kardeşin bizimle yemek mi yiyecek?"

"Evet," diyor kot pantolonunun arka cebinde bir şey ararken.

Eski evimdeki o soğuk zeminde kıvrılmış, çok küçük ve kırılgan görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Tanrı'ya şükür güvenli bir yere ulaşmayı başarmış.

"Geniş aç."

"Bu da ne?" Ağzıma bir şey tıktırırken kelimelerim kesildi.

Benim boğuk öfkem karşısında gözlerini deviriyor. "Bu temiz bir mendil. Sakin ol." Sonra beni tekrar omzuna aldı ve merdivenleri tırmandı.

Gerçekten beni akşam yemeğinde bu şekilde mi sunmayı planlıyor? Bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde mi? Beni evin içinde dolaştırırken, yeni çevremden olabildiğince çok şey almaya çalışıyorum ama baş aşağı asılı dururken bu biraz zor. Geniş bir oturma odası olduğunu düşündüğüm bir yerden geçip yemek odasına giriyoruz. Beni bir sandalyeye oturtuyor.

Cevabımı aldım.

Ras ve Martina karşımda oturuyorlar, tabakları yemekle dolu. Martina'nın çenesi düştü. Ras kaşlarını kaldırıyor.

Damiano masanın başındaki yerini alırken, "Valentina bize katılıyor," diye anons ediyor.

Gözlerim üçünün üzerinde gezinirken çok uzun ve garip bir sessizlik oluyor.

"Kızarmış tavuk yiyeceğiz," diyor Martina sonunda.

"Teşekkürler."

Yutkunuyor ve kardeşine endişeli bir bakış fırlatıyor. "Bu şekilde yiyemez, Dem."

Esirim bu sahneden hiç etkilenmemiş bir şekilde yemeğini yemeye başladı bile. Hiçbir şey iştahını kaçırmıyor gibi görünüyor. "Eğer dilini kontrol altında tutacağına söz verirse, tıkaç çıkar."

Martina bakışlarını yavaşça ağabeyinden bana çeviriyor. "Söz verecek misin?"

Damiano'ya bakıyorum. Bana bakmıyor bile. Lanet tavuğuna o kadar dalmış ki. "Mhm."

"Evet dedi... sanırım," diyor Martina.

Ras koltuğundan kalkmak için bir hamle yapar. "Onu ağzından alacağım."

"Ben yaparım," diye tersliyor Damiano. Uzanıp bezi dişlerimin arasından çekip alıyor ve Ras tekrar yerine oturuyor.

Öksürmeye başladım.

Martina, "Ona biraz su ver," diye yalvarıyor ve Damiano önüme bir bardak su koyuyor.

Kollarım hâlâ arkadan bağlı. "Ona ulaşamıyorum."

Soluğunun altında İtalyanca küfrediyor, bardağı alıyor ve dudaklarıma götürüyor. "İç."

Bir yudum alıyorum. Bana o kadar yoğun bakıyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Biraz daha eğ," diyorum.

Bunu yaptığında, suyun bir kısmı ağzımın kenarından dökülüyor ve çenemden aşağı damlıyor. Geri çekiliyorum ve dudaklarımdaki suyu yalıyorum. Harekete odaklanıyor ve karnımdan ılık bir şey geçiyor. O an birdenbire kendimi çok samimi hissediyorum.

Arkamı dönüp kendimi toparlıyorum.

Ras ve Martina tabaklarına dönüyorlar ama arada bir onun bana meraklı bakışlar attığını yakalıyorum.

Cesaretini toplaması birkaç dakika sürüyor ama sonra "Bana yardım ettiğin için teşekkür etmek istiyorum" diyor.

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Eve sağ salim döndüğün için mutluyum. Kardeş yerine bir Don'la yaşamak zorunda olsan bile."

Sanki biri klimayı sonuna kadar açmış gibi odanın sıcaklığı düşer. Damiano'nun dudakları düzleşir.

Neymiş o? Don o değil mi? Bunu açıkça söylemedi ama bana babası hakkında anlattıklarından sonra bu güvenli bir varsayımı.

Ras beni bir açıklamaya layık gördü. "Damiano Casalese Don'u değil. Ibiza'nın kaptanı."

Belki de burada bu tür şeyler Garzolo'larda olduğu gibi kişinin kan bağına bağlı değildir. Yine de Ras'ın söylemediği bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Muhtemelen açsındır," diyor Martina.

"Ben iyiyim."

Ras şarabından bir yudum alarak, "Utanmana gerek yok," diyor. "Bir ısırık al. Sana bu Tempranillo'dan biraz ikram ederdim ama değmeyeceği kadar zahmetli olacak gibi görünüyor." Damiano'nun önüme bıraktığı yarısı boş su bardağını işaret ediyor.

Evet, üzerime şarap dökülmeden de yapabilirim.

Tavuk cennet gibi kokuyor. Yarısı yenmiş kuşa bakıyorum. Balla sırlanmış gibi görünüyor ve etrafındaki tepside meyve sularının içinde limon dilimleri ve parmak patatesler var.

"Onu ellerim olmadan yiyebileceğimi sanmıyorum."

"İpleri çıkarmıyorum," diyor Damiano etini metodik bir şekilde keserken. Midem

gürültülü bir hırıltı çıkararak bana ihanet etmeye karar veriyor.

Martina bana acıyan bir bakış attı. "Dem..."

Beni bodruma geri sürükleyecek ve tüm bu maskaralığı bitirecekmiş gibi görünüyor, ama bunun yerine peçeteyi kucağından alıp masanın üzerine bırakıyor ve beni sandalyemden kucağına çekiyor.

"Ne yapıyorsun sen?"

Etrafımdan dolaşarak tepsiden bir tavuk butu aldı ve kesmeye başladı.

Üzerinden kalkmaya çalışıyorum. "Üzerine oturmak istemiyorum."

"Kıvrınmayı kes," diyor homurdanarak.

Martina'nın beni savunmaya çalışmasını takdir ediyorum, ama keşke kalkıp tavuğu bana kendisi yedirseydi, çünkü bu aç kalmaktan çok daha kötü.

"Beni beslemene ihtiyacım yok," diye tıslıyorum Damiano'ya, ama tavuğun kokusunu yakından alınca tartışma isteğim kayboluyor.

Dudaklarımı ayırıyorum ve çatalı ağzıma sokuyor.

Kahretsin, bu çok iyi. Bir teşekkür mırıltısı çıkarıyorum ve şu anki pozisyonumun izin verdiği kadar ağırbaşlı bir şekilde çiğnemeye çalışıyorum. Yutkundüğümde hâlâ bana bakıyor, ben de daha fazlasına hazır olduğumu bildirmek için ağzımı tekrar açıyorum.

Damiano'nun dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yani eğitilebilir," diye mırıldanıyor bana bir çatal dolusu daha yedirmeden önce.

Aleti dudaklarımla sıkıca kavıyorum ve her şeyi aldığımı emin oluyorum. Beni bir sonraki sefer ne zaman besleyeceğini kim bilebilir? Fırsat ayağıma kadar gelmişken alabildiğim kadarını alsam iyi olur. Böylece kaçmak için yeterli enerjim olur.

Karanlık bakışlarını tekrar dudaklarıma indiriyor ve nabzım hızlanıyor. Neden onun bir bakışı bile beni öfkelendirmeye yetiyor? Aramızda her ne başladıysa artık kesinlikle bitti, parmaklarını içime sokalı birkaç dakika olmuş gibi gelse de.

Bu düşüncenin gözlerime yansıdığını gördüğüne yemin edebilirim ve buna karşılık olarak aynı parmaklar çatalın etrafında sıkışıyor. Burun delikleri bir nefesle genişliyor. Boyu kalçalarımın arkasında sertleşiyor ve içime bir sıcaklık patlaması gönderiyor.

Nerede olduğumuzu hatırladığımda ona sürtünmek üzereydim.

Tanrım. O benim *tutsağım*. Ona karşı hissettiğim açıklanamaz fiziksel çekimin tadını çıkaramıyorum.

Yerde bir sandalye gıcırıyor ve büyüü bozuyor. Mari, "İşim bitti, odama geri dönüyorum," diyor.

Damiano çatalı ağzından alıyor ve yumuşak bir sesle tabağına koyuyor. "Bu gece bazı programlara bir göz at ve beğendiğin bir şeyi bana gönder, tamam mı?"

Bir saniye içinde avcıdan iyi bir ağabeye dönüştü ve bu cehennem gibi kafa karıştırıcı.

"Yapacağım. İyi geceler." Bana belirsiz bir gülümseme veriyor. "İyi geceler, Valentina."

"İyi geceler," diyorum.

O gitti ve sonra sadece üçümüz kaldık.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum. "Bana tatlı ikram edecek misin?"

Damiano'nun avuçları belimi sarıyor. "Kendini onlardan biri olarak sunmadığın sürece olmaz." Boğuk sesi karşısında yanaklarım kızarıyor. Bu adamda hiç utanma yok.

Ras ayağa kalkar, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. Damiano'ya "Seni ofisinde bekleyeceğim," der. "Peki." Bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. Aramızdaki hava elektrikle çatırıyor.

Kendi akıl sağlığım için buna bir son vermeliyim.

"Çıkmak istiyorum," diyorum elimden geldiğince şiddetle. "Bu-" Çenemi vücuduma doğru eğiyorum, "-senin için yasak bölge. Sonsuza kadar."

Sessiz bir kıkırdamayla beni üzerinden kaldırıyor. "Oyuncaklar oynanmak için vardır."

Beni tekrar sandalyeme oturturken "Ben senin oyuncağın değilim," diye çıkışıyorum. Ayaklarımla ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama tek başardığım sandalyemi devirmek oluyor. Tam kafamı parke zemine çarpacağımı düşündüğüm anda Damiano beni sabitliyor.

Beni omzunun üzerinden kaldırarak, "Seni bu gece için bir kenara koyma vakti geldi," diyor.

Beni tekrar bodruma kilitlememesi için ona yalvarmak üzereydim ki beni yukarı çıkardığını fark ettim. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Evin ikinci katındaki bir kapının önünde duruyor ve ayağıyla kapıyı iterek açıyor. İçeri girdiğimizde beni bir yatağa yatırıyor.

Doğrulup etrafa bakıyorum. Bir süredir kullanılmayan bir misafir yatak odası gibi görünüyor. Yatağın yanı sıra iki komodin, bir konsol masası ve bir sandalye var. Herhangi bir kişisel eşya yok. Tüm bunlarla ilgili en heyecan verici şey büyük pencere, ta ki pencerenin dışında metal bir ızgara olduğunu fark edene kadar.

Damiano kapıya doğru ilerliyor. "Şu pencereye dokunursan alarm çalacak. Seni aşağıya götürmek zorunda bırakma beni."

"İyi. Beni daha ne kadar burada tutacaksın?"

Bana cevap vermeden gidiyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı onlara sarıyorum. Odadaki hava tamamen durgun. Duvarlardan tek bir ses bile gelmiyor ve bana eşlik etmesi için sadece düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Görünüşe göre eski bir söz doğruymuş. Mafyadan asla kaçamazsın.

BÖLÜM 21

DAMIANO

Valentina'yı bırakıyorum ve en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca onu düşünmemeye karar veriyorum. Kafamın içinde bir plan oluşuyor ve başarılı olmasını sağlamak için odaklanmam gerekecek. Beyin devrelerimin her birinin yüzde yüz çalışıyor olması gerekiyor, bu da o kadının dikkatimin bir zerresini bile almasına izin veremeyeceğim anlamına geliyor.

Ofisime girdiğimde Ras havuza bakıyordu.

"Telefonunu burada bırak. Hadi yürüyüşe çıkalım," diyorum ona. Bazı konuşmalar dışarıda ve teknoloji olmadan daha iyi yapılır, böylece kimsenin dinleme şansı olmaz.

Söyleneni yapıyor ve ofisten çıkıyoruz, bahçeye giden taş yolu izlemeden önce havuzun yanından geçiyoruz. Birkaç yıl önce Martina ve benim için uygun bir ev olması için satın aldığım devasa mülkün en sevdiğim kısmı burası. Ön kapıdan adımını atar atmaz ışık dolu oturma odasına aşık oldu ve onu mutlu etme fırsatlarına nadiren direniyorum.

"Valentina sana ne söyledi?" Zeytin ağaçlarına ulaştığımızda Ras soruyor. Çakıllar ayaklarımızın altında usulca çıtırdıyor.

"İhtiyacımız olan teyidi aldık. Bu işin arkasında Sal vardı." Ras'ın adımları bir an için yavaşladı. "Emin misin?"

"Conte ona birine iyilik yaptığını söylemiş. Sebebi neymiş? Martina'nın soyadıyanlış." "Bu kesin değil-"

"Conte ona küçük Casalese faresi dedi. Sence bunu nereden çıkardı?" Sal'in Martina'ya taktığı lakap. Valentina söyler söylemez anladım.

Ras yemin ediyor. "Aklını kaçırmış. Tasmanı elinde tutmak için onu kaçırmak mı? Ortaya çıkarsa nasıl bir risk alacağını biliyor olmalıydı."

"Böyle bir şey yapması an meselesiydi," diyorum. Klanı ele geçirmek için babamı öldüren adamın, bir gün ona karşı ayaklanacağımdan endişe etmekten asla vazgeçmeyeceğini bilmeliydim.

Bahçenin kenarında, ötesindeki sakin okyanusa bakan bir bank var. Oturuyoruz. "Zaten her şeyimizi bir kez elimizden aldı," diyorum. "Bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim."

Alevler elbisesini sararken annemin mutfakta dikildiğini hatırlıyorum. Kız kardeşimin çılgınca ağlayışını. Adamların şok içinde bağırışlarını. Babamın ölü bedeni hala yerde sıcak. O an hafızamda o kadar net ki, sanki reçineye yerleştirilmiş gibi, verdiğim kararların çoğunu yönlendirdi. O olmasaydı, tamamen farklı bir adam olurdum.

Daha iyi bir adam.

Zayıf bir adam.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Martina New York'tan beri her gece odasında ağlıyor. Her duyduğumda onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlıyorum. Artık istediği gibi üniversiteye gidemiyor. Bu adadan bile ayrılamıyor. İkimiz de burada tutsağız."

Ras'ın eli omzuma düştü. "Bana güvenebileceğini biliyorsun."

"Bundan kurtulmanın tek bir yolu var, Ras."

Ağır nefes veriş i bana anladığını söylüyor.

Su altımızdaki kayalara çarpıyor. Yüzümü ona dönüyorum. "Savaş."

Avuçlarını dikleştiriyor, dirseklerini dizlerine koyuyor ve şimdiden seçeneklerimizi gözden geçirdiğini görebiliyorum. "Mari'nin güvende olduğundan emin olmak için önce buradaki güvenliğimizi artırmalıyız."

"Ortalık sakinleşene kadar onu bir yere saklasak daha mı iyi olur?"

Başını iki yana sallar. "Savunmamızı ikinizin de bulunduğu bir alana yoğunlaştırmak daha iyi. Ayrıca, onu bu kadar erken hareket ettirmek Sal'a bir şeyler döndüğüne dair ipucu verebilir. Bütün giriş noktalarını izliyor. Napoletano'yu arayacağım."

"Mümkün olduğunca çabuk gelmesini

söyle." "Ona ne kadarını söylememi

istiyorsun?"

"Belirsiz kalsın. Onun ve Sal'ın kendi çirkin geçmişleri var ama onu buraya getirip getirmemeye karar vermeden önce onunla yüz yüze konuşmak istiyorum. Aileler arasındaki son duygular hakkında ne düşünüyorsun?"

"Söylemesi zor. Casal'a gidip babamla konuşmam gerekecek. Son konuştuğumuzda Elio'dan gelen bazı söylentileri ima etmişti. Eğer bu doğruysa, onunla görüşmek isteyeceğiz."

"Ne gümbürtüsü?" Elio Amca'yı son gördüğüm zamanı düşünerek soruyorum. Uzun yıllar olmuştu.

"İki kızından birini Vito Pirozzi ile evlendirmekle ilgili bir şeyler."

"Kızların ikisi de ergenliğ e girmemiş." "On sekiz

yaşına gelene kadar bekleyecekler."

O masum kızlardan birini Vito gibilere verme düşüncesi beni hasta ediyor. Aptal kardeşi Nelo'dan daha zeki ama o kadar da değil. "Bu cehennemde yapılmış bir eşleşme, eğer duyduysam."

"Pirozzi patriği çocuklarının yuva kurmasını istiyor ve Sal kalan De Rossi'lere sataşmayı seviyor."

"Eğer babamın iki erkek kardeşinin de beni desteklemesini sağlayabilirsek, ailenizle birlikte, bu bize gerçek bir şans verecektir."

Ras bir sigara çıkarır ve yakar. "Bu bir başlangıç olacak. Toplantıları ben ayarlarım."

"Seninle Casal'a gitmeliyim."

"Yapamazsın. Çok fazla alarm çalacaktır."

Banktan kalkıyorum. Her şeyin canı cehenneme demek istiyorum. İhtiyat, soğukkanlılık, kendini kontrol. Bu özelliklerin hepsini zorunluluktan geliştirdim. Çökmekte olan bir dünyada kendimin ve kız kardeşimin hayatta kalmasını sağlamanın tek yolu bunlardı. Ama tüm bu medeni katmanların altında intikama aç bir barbar yaşıyor. Şimdi onu içimde hissediyorum, kollarını uzatıyor ve dikenli tellere sarılı sopaya uzanıyor. Sopayı kaldırıp, kanlı posadan başka bir şey kalmayana kadar Sal'in kafasına indirmek istiyor. "Yaptığı her şeyi ona ödeteceğim, Ras. Her şeyi."

Ras yanıma geliyor ve uçurumun kenarından bana bakıyor. "Tutsağınızdan ne haber?"

Valentina'nın korkmuş gözleri zihnimde parlıyor. Kaçtığı şey, benim başıma açacağım beladan daha kötü olabilir mi? Bana tüm hikâyesini anlatana kadar bu sorunun cevabını bilemem ama en azından burada ona göz kulak olabilirim. "Davamıza en iyi nasıl yardım edebileceğini bulana kadar onu tutuyorum."

Ras, "O çok değerli," diyor.

"Kocasının ölüp ölmediğini bilmek istiyorum."

"Napoletano'dan yardım isteyeceğim ama Martina'yı almayı kabul eden kocası değildi. Bunu biliyorsun."

Tabii ki biliyorum. Lazaro sadece bir asker, ama eğer yaşıyorsa, son nefeslerini sayıyor olsa iyi olur. Mari'ye terör estirmemiş olsa bile, Valentina'nın ondan hoşlanmadığı açık. Bu onu yeryüzünden silmem için yeterli.

"Emir onların donundan, Valentina'nın babasından gelmiş olmalı," diyorum. "Ama kız kardeşime elini süren Lazaro'ydu. Don bunu başka yollarla telafi edecektir." Avucumu çeneme sürtüyorum. "Sal'e bir iyilik yapacak kadar istekliydi. Asıl soru neden? Garzolo'nun bir şeye ihtiyacı var ve ne olduğunu bulduğumuzda onunla gerçek bir konuşma yapabileceğiz. Valentina bu konuda bir şey biliyorsa, ondan öğreneceğim."

Ras kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bundan emin misin? Akşam yemeğindeki ön sevişmeniz sorgulama yöntemleriniz konusunda pek güven vermedi."

Kaşlarımı çattım. "Bu ön sevişme değildi. Onu orada bırakamayacağımı söyleyen sendin."

"BDSM fantezilerini başkalarının önünde şımartmak yerine, ona iyi davranarak sana karşı olan yumuşak noktasından faydalanman gerektiğini söyledim."

Yüzüm ısınıyor. "Siktir git."

"Mari'yi o kadar rahatsız ettiniz ki koşarak odasına saklandı."

Ona ters ters baktım. "İyi, artık Valentina'yla aile yemeği yok. Onunla özel olarak ilgileneceğim."

Eve döndük ve Ras gece için ayrıldı. Saate bakıyorum. Gece yarısına yaklaşıyor ve ev, bulaşık makinesinin yumuşak vızıltısı ve okyanustan gelen sesler dışında sessiz.

açık veranda kapıları.

Onları kapatıyorum, biraz su almak için mutfığa uğruyorum ve sonra yukarı çıkıyorum. Mari'nin kapısının arkasından Amerikan pop müziği çalıyor, ama her şey olmadan önce olduğu gibi FaceTime'da arkadaşlarıyla konuşmuyor. Bugünlerde telefonunda gezinmek ve evin içinde dolaşmak dışında pek bir şey yapmıyor. Zaman zaman paketler geliyor -kıyafetler, çantalar, moda aksesuarları- ama hiçbiri için heyecanlandığını görmedim. Hiç dışarı çıkmıyor.

Tam kapısını çalmak üzereydim ki kendimi durdurdum ve yumruğumu havaya kaldırdım. Gerçek şu ki, hayatına devam etmesine nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Onunla konuşmayı denedim ama hiçbir yere varamadım. İçinde onu parçalayan bir şey var ve bana bunun ne olduğunu söylemiyor. Keşke konuşacak başka biri olsaydı ama olanların ayrıntılarını paylaşacak kadar güvendiği kimse yok. Ben her zaman onun en yakın sırdaşı oldum, ama şimdi benimle konuşmuyor, onu eski haline nasıl getireceğimi bilemiyorum.

Belki Sal'in icabına baktıktan sonra, gelecek yıl üniversiteye şahsen gidebilecek. Bu onu neşelendirir.

Onun kapısından uzaklaşıp üçüncü kata çıkıyorum. Yatak odam Valentina'yı koyduğum koridorun sonunda. Odasına yaklaştığımda kendime yürümeye devam etmemi söylüyorum ama sonra yumuşak bir ses duyuyorum ve duruyorum.

Kulağımı tahtaya dayadım. Burnunu çekiyor. Ağlıyor.

Cazzo. Artık çatımın altında bir değil, iki sefil kadın var. Kendimi geri çekip burnumun kenarını çimdikliyorum.

Belki de alt katta ona daha yumuşak davranmalıydım. Bilekleri neredeyse çiğ görünüyordu ve onları temizleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Mutfığa geri dönüp ilk yardım çantasını aldım. Onu bandajlayacağım ve sonra da söylediğim gibi aklımdan çıkaracağım.

İçeri girdiğimde yatakta bir karides gibi kıvrılmış, uzun siyah saçları bir yastığın üzerine yayılmıştı. İçeri girdiğimi duyunca doğrulmak için çabalıyor ve dizlerini göğsüne çekiyor. "Neden buradasın?"

Burnu kırmızı ve kabarık. Gözleri parlak ve ıslak. Göğsümün içinde bir sızı beliriyor.

"Sana bir bakmak istiyorum," diyorum. Yatağın kenarına oturup ona doğru uzanıyorum ama benden uzaklaşıyor. Bu bende duvarı yumruklama isteği uyandırıyor. Benim dokunuşumdan korkması başıma gelen en kötü şeylerden biri.

Ona ilk yardım çantasını gösterdim. "Bileklerine bakayım. Onları bandajlayıp gideceğim."

Kutuyu şüpheyle inceliyor, kaşları birbirine çarpıyor. Bekliyorum. Sonunda başıyla küçük bir selam veriyor ve kollarını uzatıyor.

Kızgın pembe izler narin bileklerinde korkunç görünüyor. Antiseptik bir mendil çıkarıp derisinin kırıldığı noktalara hafifçe sürüyorum. Çok fazla değil ama her dokunduğumda tıslıyor. Yanağımın içini öyle sert ısıırıyorum ki kan tadı alıyorum.

Sığ yaralarını sessizce sarmama izin veriyor ve beni yaptıklarım üzerine düşünmeye bırakıyor. Ras haklı. Onu tekrar bu şekilde sorguya çekecek gücüm yok.

Neden eve dönmek istemiyor?

Orada bir şey var. Kaçırdığım bir parça. Henüz söylemediği bir sır.

Bandajlarını bağlamayı bitirdim ve yorgun bakışlarıyla karşılaştım.

"Hepsi tamam."

Ellerini geri çekiyor, uzanıyor ve bana arkasını dönüyor. "Daha iyi hissediyorlar mı-"

"Gideceğini söylemiştin."

Sözlerinin soğuk vahşeti keskin bir bıçak gibi içimi kesiyor. Bunu hak ettim, değil mi?

Yatağımı yaptım ve şimdi içinde yatmak zorundayım.

BÖLÜM 22

VALENTINA

ERTESİ SABAH, hiç vakit kaybetmeden yeni odamdan bir kaçış yolu arıyorum. Damiano benimle ne yapacağına karar verirken burada oturamam. Sıcak-soğuk davranışı bir tür oyun olmalı. Yoksa neden akşam yemeğinde bana çöp muamelesi yapıp birkaç saat sonra doktorculuk oynasın ki?

Pencereden başlıyorum. Detaylı incelememde herhangi bir özel kabloya rastlamayınca, Damiano'nun alarmlı olduğu konusunda bana yalan söylediği sonucuna varıyorum ve açmaya çalışıyorum. Gıkı bile çıkmıyor ama kolu ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim hareket etmiyor. Tüm kol gücümü tükettiğimde, şimdilik onu yalnız bırakmaya karar veriyorum.

Düz ekran bir televizyon var ama kumandası yok ve ekranın üzerinde onu açmak için herhangi bir düğme bulamıyorum. Kısa bir süre için duvardan söküp pencereye fırlatmayı düşünüyorum ama dışarıdaki çelik parmaklıklara bir şey yapmayacaktır. Neden bana kumandayı bırakmadı ki? Belki de can sıkıntısıyla bana işkence etmeyi umuyordur.

Dakikalar yavaş geçiyor. En azından dakika olduğunu varsayıyorum. Saat yok. Oda şık bir şekilde tasarlanmış, ama burada kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok. Kıyafet yok, kitap yok, kalem bile yok.

İşimi banyoda yapıyorum. En azından bir ton tuvalet kağıdı var. Duşa giriyorum ve bilincimin kenarlarında kaynayan çaresizliğe teslim olmamaya çalışarak uzun süre orada kalıyorum.

Dünkü kıyafetlerim kirli. Birkaç kovaya eşdeğer terlemiş olmalıyım, bu yüzden onları tekrar giymek istemiyorum. Onları mevcut bir kalıp sabunla yıkıyorum ve havlu askısına asıyorum. Şansım yaver giderse belki bugün giyebilirim ama şimdilik havluyu üzerime sarıyorum ve odaya dönüyorum.

Uzun süre kafamda çeşitli kaçış stratejilerini evirip çeviriyorum ama hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Bir bıçağım ya da bir kaşığım olsaydı, belki pencerenin çerçevesini yontmaya başlayabilirdim. Bu ne kadar sürerdi? Damiano'nun beni babama geri göndermeye karar vermesine yetecek kadar uzun. Göndermeyeceğini söyledi ama ona inanacak kadar saf değilim. Keşke ona sunacak değerli bir şeyim olsaydı, özgürlüğüm karşılığında takas edebileceğim bir şey, ama vücudumdaki hücrelerden daha fazla avrosu var ve Don'un kızı olmama rağmen Damiano için değerli olabilecek hiçbir bilgiye sahip değilim. Ona zaten sahip olduğum her şeyi verdim.

Kartlarımı çok erken oynadım.

Sonunda, tüm bu sonuçsuz planlarımdan dolayı başım ağrımaya başlıyor, bu yüzden yatağın tepesine doğru kayıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Deniz yakın mesafede parıldıyor. Bu manzara bana eşlik etse bile, can sıkıntısının bu kadar çabuk içeri girmesi inanılmaz. Göz kapaklarım gittikçe aşağıya kayıyor. Görünüşe göre uyuklamak en sevdiğim eğlence haline gelmek üzere.

Bir süre sonra, kapının üç kez çalınmasıyla uyandım. Havlumu tutarak yataktan yuvarlanıyorum ve kapıya doğru sürünüyorum. "Evet?"

"Ben Martina. Sana brunch getirdim."

Kapıyı açacak mı? Açmak zorunda. Yiyecekleri içeri sokmanın başka yolu yok. Belki bundan faydalanıp kaçabilirim. Sırtımı duvara yaslayıp hazır ol duruşuna geçiyorum, ağırlığımı ayaklarımın taşaklarına veriyorum.

"Ne sevdiğinden emin değilim ve Dem bana sana çatal bıçak getiremeyeceğimi söyledi, bu yüzden kruvasan, peynir, biraz meyve, haşlanmış yumurta ve kahve aldım."

Bütün bir kontinental kahvaltı gibi geliyor. Duruşum yumuşuyor. Martina benimle ilgilenmeye çalışıyor. Ya bana yardım etmesini sağlayabilirsem? Hem sadece havluyla ne kadar uzağa gidebilirim ki?

"Teşekkür ederim," diyorum duvardan uzaklaşırken.

Yumuşak bir klik sesi duyulur ve kapı açılır. Martina diğer tarafta, avucunun üzerinde yemek dolu bir tepsiyi dengeleyen, dar bir tişört ve bir çift jean şort giyiyor.

Tepsiyi ondan alıp bir adım geri çekiliyorum. "Çok nazıksınız. Kardeşinin beni besleyip beslemeyeceğinden emin değildim."

Kıyafetlerimi ya da kıyafetsizliğimi inceliyor. "Sana giyecek bir şeyler getirmemi ister misin?" "Bu harika olur."

Başını sallıyor. Arkasında, belinde silahı olan kocaman bir güvenlik görevlisi görüyorum.

Harika.

Tabii ki Damiano buraya tek başına gelmesine izin vermezdi. Destekle bile izin vermesine şaşırdım.

Kapı kapanıyor ve tepsideki yiyeceklere bakıyorum. Her şey lezzetli görünüyor. Yatağın üzerine yerleştiriyorum, hâlâ sıcak olan kruvasanın bir köşesini koparıyorum ve ortasından çıkan buharı izliyorum. Tadı görüldüğünden de güzel; dışı hafif çıtır çıtır, ortası ise tereyağı yumuşaklığında. Martina kendi mi pişirdi? Aşağı Doğu Yakası'ndaki favori fırınımdan bile aldığım her şeyden daha iyi.

Kısa bir süre sonra kolunun altında küçük bir giysi yığınıyla geri dönüyor. "Boyun benden uzun," diyor. "Ama sana uyacak birkaç şey buldum."

"Teşekkür ederim." Yığını ondan aldım. "Seçici değilim."

Ağzı utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor. Arkasına bakıyor ve odanın kapısını kapatmak için hafifçe dürtüyor ama güvenlik görevlisi o sözünü bitirmeden boğazını temizliyor. "Kapı açık, senyorita."

Narin yüz hatlarında bir hayal kırıklığı belirliyor ama bu sadece bir an

sürüyor. "Sorun değil," diyorum. "Muhtemelen yalnız kalırsak seni

parçalayacağımı düşünüyorlar." Bana göz kırpmıyor. "Yapacak mısın?"

"Hayır." Bu kelimeyi ona söylediğim anda doğru olduğunu anladım. Kardeşinin aksine, Martina

masum ve onu dramımızın içine çekmek istemiyorum. Zaten yeterince şey yaşadı.

Kıyafetlerimi göğsüme doğru sıkıştırıyorum. "Üzerimi

değiştirmemin sakıncası var mı?" "Devam et," diyor ve kapıya

doğru ilerliyor.

"Gitmene gerek yok. Hemen banyoya gideceğim. O zaman bana o muhteşem kruvasanı kimin pişirdiğini söyleyebilirsin."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Beğendin mi?" "Şimdiye kadar

yediklerimin en iyisi."

Utangaç kahkahası beni banyoya kadar takip ediyor ve burada havlumu hızlıca bir çift iç çamaşır ve kalçamın ortasına kadar uzanan bol bir jarse elbise ile değiştiriyorum. Sütyen yok. Martina minyon tipli olduğu için muhtemelen bana uyacak bir şeyi yoktu.

Dışarı çıktığımda yatağın kenarında oturmuş, bir parça peynir kemiriyordu. "Bana

kız kardeşlerimden birini hatırlatıyorsun," diyorum ona.

"Kız kardeşler mi?"

"Benim iki tane var. Benden küçükler ve onları özlüyorum. Hem

de çok." "Sana hangisini hatırlatıyorum?"

"Küçük kız kardeşim, Cleo. Yüzünün üst kısmıyla ilgili bir şey, gözler ve burun gibi. Tarif etmesi zor ama benziyorlar." Yatağın karşı köşesine oturuyorum ve kruvasanın son parçasına uzanıyorum. "Peyniri de çok sever."

Martina gülüyor. "Peyniri kim sevmez ki?"

"Belli ki tat alamayan insanlar. Cleo ve ben hala birlikte yaşarken, her zaman her türlü kuruyemiş ve reçel ile bu ayrıntılı peynir tahtalarını bir araya getirirdi. O, diğer kız kardeşim ve ben bunları terasa çıkarır, ailemin mahzeninden gizlice bir şişe şarap alır ve New York üzerinde güneşin batışını izlerdik." Ben evlendikten sonra bunu yapmayı bıraktık. Kız kardeşlerim beni davet ederdi ama ben gitmemek için bahaneler uydurdum, böylece evliliğimin nasıl gittiği konusunda yüzlerine karşı saatlerce yalan söylemek zorunda kalmazdım.

"Umarım onları yakında tekrar görürsün." Martina'nın sesi yumuşak. "Eminim Dem seni sonsuza dek burada tutmayacaktır."

Gitmeme izin verse bile büyük ihtimalle kız kardeşlerimi göremeyeceğim ama bunu ona söylemenin bir anlamı yok. "Kardeşinin kafasının içinde neler döndüğünü kim bilebilir?"

Sertleşiyor. Ağabeyinin benimle ilgili planları hakkında konuşmaktan rahatsız olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen yanlış bir şey söyleyerek onun güvenine ihanet etmekten korkuyor.

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Anladığım kadarıyla yemek yapmayı seviyorsun."

Konunun değişmesiyle bir an için rahatlamış görünüyor, sonra yüzü tekrar düşüyor. "Eskiden öyleydim." Parmağıyla yorganın üzerindeki işlemeli desenin izini sürüyor. "Dem her zaman sorsa da artık o kadar çok yapmıyorum."

"Senden benim için yemek yapmanı istemedi, değil mi?"

Yanaklarına kan hücum etti. "Hayır. Sadece senin için güzel bir şeyler yapmak istedim. Eskiden benim ve kardeşimin yemeklerinin çoğunu ben pişirirdim. Şimdi birini tuttuk."

"Nedenmiş o?"

Birdenbire iz sürmeyi bırakıyor ve elini yatak örtüsünün üzerine koyuyor. "New York'tan sonra ilgimi kaybettim."

O zaman gözlerinde gördüm. Kalıcı acıyla dolu bir boşluk. Hayatım üzerine bahse girerim ki Lazaro'yla tanışana kadar böyle bir şey yoktu ve ne kadar başka tarafa bakmak istesem de kendime izin vermiyorum. Kocamın insanlara yaptığı şey bu, eğer onları öldürmezse. Onları içten içe yok ediyor.

Tıpkı bana yaptığı gibi.

Martina bunu hak etmiyor. O sadece ağabeyinin dünyasının acımasız oyunlarına kapılmış genç bir kızdır ve başına gelenleri geride bırakmalıdır.

Hayatına devam etmesine yardım etmek istiyorum. Bunu ona borçluyum.

Güvenlik görevlisi kapıdaki aralıktan bizi izliyor, bu yüzden elini tutmuyorum ama parmaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. Hareketi fark ediyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Martina, daha iyi olacak," diyorum alçak bir sesle. "Zaman ver. Kendine karşı sabırlı olmalısın ama savaşmayı bırakamazsın."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve burnundan ürpertici bir nefes alıyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyor, sadece başını tekrar tekrar sallıyor. Sanırım gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Kalbim onun için titriyor.

Sonunda fısıldıyor, "Onu benimle gelmesi için ikna ettim. I-" Sesi çatladı ve yataktan fırladı. Ben daha bir kelime daha etmeye fırsat bulamadan o çoktan kapıdan çıkmıştı.

Kilitler yerine oturuyor. Çılgınca bir nefesle üflenmiş bir mum gibi ses çıkarıyor.

Günün geri kalanını yemeğimi karıştırarak ve pencereden okyanusu seyrederek geçiriyorum. Güneş neredeyse ufukta belirdiğinde kapı açılıyor ve gelen az önceki huysuz güvenlik görevlisi oluyor. Bana içinde yemeğimin olduğu bir tepsi uzatıyor ve tek kelime etmeden çıkıp gidiyor.

Yemeğimi bitirdiğimde bir duş daha almaya karar veriyorum ve işte o zaman günüm canlanıyor. Duş başlığının tıpkı Lazaro'nun evindeki gibi beş farklı ayarda çıkarılabilir olduğunu fark ediyorum. Damiano bana korkunç bir can sıkıntısıyla işkence etmek istediye, bu onun adına ciddi bir ihmal.

Duş başlığını tutucusundan çıkarıyorum, fayanslı duvara yaslanıyorum ve spreyi bacaklarımın arasına doğrultuyorum. Doğru açığı bulmam biraz zaman alıyor ama sonra başarıyorum ve Tanrım, bu *mutluluk*. Bir anda nerede olduğumu unutuyorum ve sadece göbeğimden yayılan yumuşak zevk titreşimlerine odaklanıyorum.

Damiano'nun beni uçurumun kenarına getirip orada bıraktığı düne geri götürüyor. Lanet olsun o adama. Bağlı ve tamamen onun merhametine kalmış olmak beni tahrik etmemeli ama ediyor. Kalın parmaklarını içime nasıl soktuğunu, sıcak dudaklarının boynumun arkasındaki hassas noktaya nasıl dokunduğunu hatırlıyorum. Onun tamamen giyinik, benimse şortumun dizlerime kadar inmiş olmasının yarattığı tezat. Yanıma gelebilir, beni kalçalarımın tutup kaldırabilir ve orada sikebilirdi. Bunu istediğini biliyorum. Belki de kontrolü kaybetmek üzere olduğu için durdu. Keşke yapsaydı. Keşke işimi bitirseydi ve sonra beni tekrar döllerıyla doldursaydı. Daha sonra beni orada bırakırdı ve günün geri kalanını döllerini yavaşça kalçalarımın aşağı damlayarak geçirirdim.

Basınç patlıyor ve bağırmanın için dudaklarını ısıyorum. Oh Tanrım. Zevk dalgaları başımdan ayak parmaklarıma kadar üzerimde çağlıyor.

Duştan çıkarken bacaklarım titriyor, etrafıma bir havlu sarıyorum ve tuvalet kapağına oturuyorum. Nefeslerim nihayet yavaşladığında, alnımı avuçlarıma içine bırakıyorum ve gerçekliğin içeri girmesine izin veriyorum.

Az önce Damiano'nun -beni evinde kilitli tutan kaptanın- beni oyuncak bebek gibi kullandığı bir fanteziye mastürbasyon yaptım.

Bende ciddi bir sorun var.

Bu iç karartıcı düşünceyle yatağa girip ışıkları kapatıyorum. Belki de duş başlığı o kadar da iyi bir fikir değildir. Yarın, Damiano'nun benimle ne yapacağına karar vermesini beklerken kendimi eğlendirmek için başka bir yol bulmaya çalışmam gerekecek.

Bugün beni görmeye gelmedi. Babamı çoktan aramış olabilir ve benim bundan haberim olmazdı. Onun sözlerine ne kadar güvenebilirim ki?

Huzursuz bir uyku sonunda beni ele geçirene kadar yatakta dönüp duruyorum.

BÖLÜM 23

VALENTINA

Beklenmedik bir şekilde, Martina ertesi sabah bana yine yemek getirdi. Bana tepsiyi uzatıyor ve ben de o odadan çıkmadan önce bir teşekkür etmeyi başarıyorum.

Ertesi gün, gitmek için o kadar acele etmiyordu. Onu içeri davet ettiğimde, bana utangaç bir gülümseme veriyor ve kapıdan içeri adım atıyor.

"Bugün yeni bir şey denedim," diyor bana.

Tepsiyi elinden alıyorum. Başka bir hamur işi, kare ve lapa lapa, ortasına ahududu konmuş ve üzeri pudra şekeriyle kaplanmış.

Ağzım sulandı. "Müstakbel kocan, her kimse, çok şanslı bir adam olacak."

Kapı aralığında bir çatlak bırakarak yatağın kenarına tünüyor. "Sanırım asexual olabilirim."

İlk lokmamda neredeyse boğuluyordum. Kardeşi bunu biliyor mu?

Yüz ifademi görünce gülüyor. "Yani, emin değilim. Sadece hiç ilgimi çeken bir erkekle tanışmadım."

"Peki ya kızlar?" Ağzımın yarısı hâlâ doluyken

soruyorum. Burnunu kırıstırıyor. "Hayır."

"En küçük kız kardeşim uzun süre kimseden etkilenmedi," diye öneriyorum. "Senin yaşında ama ilk aşkını on yedi yaşına geldiğinde yaşadı."

"Kimdi o?"

"New York şehir merkezinde Britney'e Özgürlük yürüyüşleri düzenleyen okulundaki yeni bir çocuk." İfademin kafasını karıştırdığını görebiliyorum. "Kız kardeşim Britney Spears'a biraz takıntılıdır," diye açıklıyorum. "Özgür Britney hareketinde çok aktifti."

"Britney'nin kurtulmasına sevindim," diyor Martina. "Babasının ona yaptığı şey korkunçtu. Çocuğa ne oldu?"

"Meğer zaten bir erkek arkadaşı varmış."

"Oh." Martina omuz silkiyor. "Flört ortamı zor olabiliyor,

sanırım." "Özellikle de bizim gibi kadınlar için."

Ne demek istediğimi açıklamama gerek yok. Tüm hatalarına rağmen Damiano Martina'yı seviyor gibi görünüyor. Şimdiye kadar gördüklerime dayanarak, bir kardeşten çok babası gibi görünüyor. Onu güç için takas edecek mi? Onu ödül olarak mı verecek?

Bağdaş kurup oturmak için kendini ayarlıyor. "Kocanız... Onu siz seçmediniz mi?"

Bu düşünce o kadar gülünç ki, gülmekten kendimi alamıyorum. "Seçme şansım yoktu. Çöpçatanlık işini babam halletti ve onun kararlarını sorgulamak aklıma bile gelmedi. Bana uygun birini bulacağından emin olduğunu düşündüm."

"Ama yapmadı."

"Hayır, yapmadı."

Martina sessizleşiyor ve ben sessizlik içinde böreğimin kalanını

bitiriyorum. "İyi miydi?" diye soruyor.

"Lezzetli."

Gülümsüyor. "Yarın sana bir tane daha yaparım."

Neden bana bu kadar nazik davranıyor? Bakışlarıyla tanıştım. Melankoli yayıyor. Eğer bana açılırsa, belki ona yardım edebilirim.

"Geçen sefer arkadaşını New York'a gelmeye ikna ettiğini söylemiştin," diyorum nazikçe.

Gülümsemesi hemen düşer. "Evet. Ben ısrar etmeseydim orada olmazdı." Bu konuyu biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissederek devam etmesini bekliyorum.

Avuç içleriyle pazularını ovuşturuyor ve omzunun üzerinden kapıdaki çatlağın hemen ötesinde duran muhafızın olduğu yere doğru bakıyor. Bir sonraki konuşması fısıltıyla olur. "Eleven Madison Park'a gitmek istiyordum. Bir restoran."

"Evet, inanılmaz bir yer. Oraya daha önce de gitmiştim." Babam bir yıl annemin doğum günü için tüm aileyi götürmüştü.

"Aşçılıkla ilgilenmeye başladığımdan beri bunun hayalini kuruyordum. Imogen gergindi, ailesi gitmesini istemiyordu ama ben baskı yapınca onları ikna etmeyi başardı. Dem bize şefle özel bir öğle yemeği ayarladı. Olay olduğunda otelden ayrılıp oraya gidiyorduk." Sesi koparılmış bir tel gibi titriyor. "Bir yemek yüzünden öldü."

Ona bunun kendi suçu olmadığını, pek çok insanın New York'a kendi başına seyahat ettiğini ve eve tamamen zarar görmeden döndüğünü söylemek üzereydim, ama sanki içinde kelimelerle dolu bir kavanoz devrilmiş ve şimdi hepsi dışarı dökülüyor.

"O gün korkunç bir yağmur yağıyordu," diyor kısık sesle. "Üç adam bizi ilk pusuya düşürdüğünde, şemsiyemle boğuşuyordum ve o kadar şaşırmıştım ki, sordukları anda isimlerimizi söyledim. Otelimizin hemen dışında birinin neden isimlerimizi sorduğunu sorgulamak aklıma bile gelmedi. Bizi minibüslerine tıkmadan önce ihtiyaçları olan tek onay buydu. Imogen'i yanımda otururken vurdular. Tam alnının ortasından. İlk başta kanamadı, bunun bir şaka olduğunu düşündüm, birinin bize yaptığı kötü bir şaka. Onu sarstım. Bağırdım, *Imogen, kes şunu! Bu hiç komik değil*. Sonra kan damlamaya başladı ve o çok hareketsiz kaldı. Bu bir şaka değildi. Gerçektir."

Elimi ağzıma kapatıyorum. Bu çok, çok korkunç.

Martina tırnaklarını yanaklarına geçirir. "Onu gitmeye zorlamak benim için korkunç bir bencillikti. Onun ölümü için benden başka suçlanacak kimse yok. Dem ve ben onun cenazesine gittiğimizde, ailesi yüzüme bile bakmadı Valentina. Artık benden nefret ediyorlar. Neden etmesinler ki? Arkadaşım olmak kızlarının başına gelen en kötü şeydi. Bizim dünyamızın bir parçası olmayan herkesin başına gelebilecek en kötü şey. New York'tan önceki arkadaşlarım mı? Artık konuşmuyoruz. Telefon numaralarını sildim, sosyal medyamı kapattım. Etrafımda kimse güvende olmayacak, o halde biriyle yakınlaşmanın ne anlamı var? İnsanları sevip ölmelerini izlemektense yalnız kalmayı tercih ederim."

Gözlerinden sessiz yaşlar süzülüyor ve benim de boğazım düğümlenip kelimeleri çıkaramayacak kadar daralıyor. Omuzlarında çok ağır bir yük taşıyan bu zavallı kıza sarılmak istiyorum ama yapamıyorum. Güvenlik görevlisi ona dokunduğumu görürse, onu götürür. Elini uzatıp kendi elimle kavıyorum, vücutlarımızın açısının görmesine izin vermeyeceğini umuyorum.

"Martina."

Kucağına bakıyor ve gözyaşları gri taytının üzerine düşüyor, koyu yuvarlak lekeler bırakıyor.

"Martina, bana bak." Elini sıkıyorum.

Parlayan gözleri yukarı bakıyor.

"Ne hissettiğini anlıyorum." Gerçekten anlıyorum. Boğazımdaki sıkışıklıktan nefes almak için kendimi zorluyorum. "Öfke, suçluluk ve hayatının böylesine korkunç bir hal alabileceğine inanmamak. Kocamın insanlara yaptıklarına tanık olduktan sonra ben de bunları hissettim." Ona tüm gerçeği söyleyemem. İnsanlara ne yaptığımı bilseydi, burada benimle konuşuyor olmazdı.

"Ama sen cesurdun," diye fısıldıyor. "Sen bana yardım ettin. Ben arkadaşıma yardım etmedim."

"Yapamazdın. Ve evet, sana yardım ettim ama daha önce başkaları da vardı ve onlara yardım etmedim." *Onları öldürdüm çünkü kocam öyle yapmamı söyledi.* "Seninle tanıştığım ana kadar bir korkaktım."

"Onlara yardım etmediğiniz için

pişmanlık duyuyor musunuz?" "Her

gün."

"Bununla nasıl yaşıyorsunuz? Bazı günler uyanıyorum ve yataktan kalkmanın hiçbir anlamı olmadığını düşünüyorum. Hiçbir şeyin anlamı yok."

Yere bakıyorum. "Eskiden benim de böyle düşüncelerim vardı. Zaman alacak ama eninde sonunda yok olacaklar."

Elini bırakarak dizlerimi göğsüme doğru çektim. "Kocamı ve adamlarını iyi tanırım Martina. Onlar profesyonel katiller. Seni ele geçirdiklerinde ne yaptığının bir önemi yoktu. Arkadaşın için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Kollarını karnının etrafına sarıyor. "Tekrar olmasından korkuyorum. Kötü bir şey."

"Bunu anlıyorum. Bu dünyada hiçbir ilişki kolaymış gibi davranmayacağım. Arkadaşlarımın çoğu benim akrabamdı ya da babam için çalışan adamların oğulları ve kızlarıydı. Bu da onları arkadaşlık için daha uyumlu kılıyordu."

"Burada tek başımızayız. Sadece Dem, Ras ve onun kiralık korumaları var. Adada başka büyük aile yok." Burnunu çekiyor. "Bu bilerek yapılıyor, böylece-" Ağzı kapandı ve bana temkinli bir bakış fırlattı. Söylememesi gereken bir şey söylemek üzereydi.

Onu sıkıştırırsam muhtemelen daha fazlasını anlatacak kadar savunmasız ama vicdanım beni tutuyor. Bunun yerine ona gülümsüyorum. "Arkadaşın olabilirim. İnan bana, arkadaşlığımız beni şu anda içinde bulunduğum durumdan daha kötü bir duruma sokamaz."

Sulu bir kahkaha atıyor. "Sanırım bu doğru." İç çekerek suya doğru bakıyor. "Odama geri dönmeliyim. Dem bana burada seninle otuz dakikadan fazla kalamayacağımı söyledi."

Gözlerimi deviriyorum. "Sıkıntıdan ölmemi istiyor."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diyor yataktan inerken. "Aslında, bir fikrim var."

"Hmm?"

Elini kapının koluna doluyor ve bana bakıyor. "Seni umutlandırmak istemiyorum. Önce onunla konuşmama izin ver. Yarın geri geleceğim."

BÖLÜM 24

VALENTINA

ERTESİ SABAH, Martina her zamanki yiyeceği yerine bir yığın giysiyle geldi. Bana uzattı. Yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirirken, "Günü havuz kenarında geçireceğiz," diyor.

Yaşadığım şokla tek bir kelime söyleyebildim. "Nasıl?"

"Dem, en korkunç iki korumasının bizi gözetlemesi şartıyla odanızdan çıkmanıza izin verdi. Abbott rakibinin kulağını ısırarak eski bir MMA dövüşçüsü, Clyde ise Game of Thrones'ta Dağ'ı oynayan adama benziyor."

Kıyafetleri yatağın üzerine koyuyorum. "Görmedim ama sadece bu isim bile net bir resim çiziyor." Korkutucu gardiyanlar olsun ya da olmasın, nihayet etrafımda krem rengi dört duvardan başka bir şey görebilme ihtimali kulağa cennet gibi geliyor. Bunun olası kaçış yollarını aramam için bir fırsat olduğundan bahsetmiyorum bile. Damiano benden kaçtıkça, kaderim hakkında daha çok endişeleniyorum. Neden son üç gündür beni görmeye gelmedi?

Martina, "Siz üzerinizi değiştirirken ben dışarıda bekleyeceğim," diyor.

Mayoları karıştırıyorum. Hepsi benim için çok küçük görünen bikiniler. Siyah bir alt ile diğer iki seçenekten biraz daha fazla örten neon yeşili bir üçgen üstü eşleştirmeye karar veriyorum. Yansımamı kontrol edebileceğim bir ayna yok ama hepsinin biraz kaba görüldüğünden şüpheleniyorum. İç çekerek bileklerimdeki eski bandajları çıkarıyorum, belime ince beyaz bir örtü bağlıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. "Hazır."

Martina bana bir göz atıyor ve cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Harika görünüyorsun."

Üstümü çekiştirerek kapının hemen dışında duran iki muhafıza ters ters bakıyorum. Gerçekten de dev gibiler, kaşları çatık, etle kaplı iki boz ayı gibiler.

"Mayolarınızı giymiyor musunuz?" Onlara soruyorum.

Yüz ifadeleri hızla daha da acımasızlaşır. Kafası tıraşlı olan Martina'ya seslenir. "Neden bunu giyiyor?"

Martina dudaklarını büzüyor ve duruşunu düzeltiyor. "Havuza gidiyoruz."

Görünüşe göre korumalar bu ayrıntıdan haberdar edilmemiş.

İçlerinden biri, "Senyor De Rossi'nin onayladığı şey bu değil," diyor.

"Eğer ikiniz sürekli yanımızda olursanız odasından çıkabileceğini söyledi." "Evin içinde kaldığı sürece."

"Havuz evin bir parçası, değil mi?" Martina, sahip olduğunu fark etmediğim bir omurga sergileyerek meydan okudu. "Tamamen duvarla çevrili."

"Kardeşinizin aklında bu yoktu. Oraya gidemezsin."

Martina, "Kardeşim biraz güneş ışığı almamı engellediğini öğrenince çok üzülecek," diyor.

Muhafızlar birbirlerine bakar. Sessiz olanın burun delikleri nefes verirken genişliyor. Bana döndü. "Yarım yamalak bir şey yaparsan seni buraya geri götürürüz. Bir vuruşta dışarı çıkarsın."

"Sanırım yüzmek için bize katılmayacaksın?" Masum numarası yaparak sordum. Beni görmezden geliyorlar ve bize el sallıyorlar.

Birinci katta, oturma odasının tavandan tabana pencerelerinin ardında havuz var. Martina pencerelerden birini kaydırarak açıyor, ben de eşikten adımımı atıyorum ve hemen güneşin sıcaklığını tenimde hissediyorum. Muhteşem bir Ibiza günü.

Önümüze birkaç şezlong serpiştirilmişti ve Martina onlardan birine oturdu. Kıpırdamadan duramayacak kadar özgürlüğümün tadını çıkarmaya hevesliyim, bu yüzden havuzun kenarına kadar yürüyüp aşağıya bakıyorum. Havuzun dibi renkli desenli karolarla kaplı. Tek ayağımın üzerinde dengede durarak sağ parmağımı suya daldırıyorum. Soğuk değil ama ferahlatıcı olacak kadar serin.

Başka birinin sesini duyunca arkamı dönüyorum. Martina, beyaz bir üniforma giymiş, beline önlük bağlamış yaşlı bir kadınla konuşuyordu.

"Roze sever misin, yoksa şampanya mı tercih edersin?" Martina bana soruyor.

İnanılmaz bir kahkaha boğazımda düğümleniyor. Burada bir tutsağım ama görünüşe göre hangi şarabı içmek istediğimi seçme hakkım var. "Rosé harika."

Tekrar havuza bakıyorum ve yerleşkeden çıkış yolu olabilecek bir kapı fark ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, içimi umutla doldurmuyor. Gardiyanlar kaçmama izin vermeyecektir. Kaçmayı denersem muhtemelen kendimi yaralarım ve bu da Martina ile gelecekteki tüm gezintilerimin sonu olur. Belki de sadece rozenin tadını çıkarmalı ve Damiano'yla konuşmaya çalışmalıyım. Gün içinde bir ara kız kardeşini kontrol etmesi gerekir, değil mi?

"Kardeşin buralarda mı?" Diğer kadın gittiğinde Martina'ya soruyorum.

Bol yazlık elbisesini başının üzerinden çekip başka bir şezlonga atıyor. Altında parıltılı sarı bir bikini var. "Revolvr'da ama öğleden sonra dönecek."

"Şu an saat kaç?"

Telefonuna bir göz atıyor. "Saat 11'de."

Yanımdaki şezlonga oturdum ve cihaza göz attım. Eğer onu çalmayı başarırsam, yardım için kimi arayabilirim? Aklımda olan tek telefon numarası Gemma'nınki ve Papà muhtemelen onun tüm aramalarını takip ederken onu arama riskini göze alamam. Birini ararsam bu kişinin o olacağını biliyor.

Roze geldi ve yanında dilimlenmiş meyve ve sebzeler vardı. Martina ve ben yiyecekleri atıştırıp şarabı içerken bir yandan da hangi dizileri sevdiğimiz hakkında konuşuyoruz. Bu konuyu tamamen tükettiğimizde, kitapları tartışmaya başlıyoruz. Bana yanında getirdiği Jane Eyre kitabını gösteriyor. Sonra en sevdiği konu olan yemeğe geçiyoruz. Saatler geçiyor ve şişelerimizi bitirdiğimizde

akırkeyif, terli ve yüzmeye hazır bir halde oluyorum.

Havuzda daldım ve geri çıkmadan ne kadar ilerleyebileceğimi görmeye çalıştım. Yarısına kadar geldim. Fena değildi. Güneş ve alkol yüzünden düşüncelerim durgun ve su beni umduğum kadar çabuk ayıltacak kadar serin değil. Onuncu turumdayken yumuşak bir esinti tanıdık bir sesi taşıyor. Döndüm.

Damiano evden çıkıyor, üzerinde bembeyaz bir gömlek, siyah pantolon ve her zamanki İtalyan derisi ayakkabıları var. Bakışları hemen beni buluyor ve bana sanki havuzcusunun bir gece önce sudan çıkarmayı unuttuğu bir tutam saçmışım gibi bakıyor. Sanırım onun soğukluğuna geri döndük. Bu dikkatli bakışlar altında içimde hiçbir şey olmaması gerekirken, bunun yerine karnımın çukurunda sıcak ve baygın bir şey kıvrılıyor. Havuzun kenarına kadar yüzüyorum, avuçlarımı güverteye koyuyorum ve kendimi sudan çıkarıyorum. Ayaklarımın tabanını yakan sıcak taşların üzerinden atlayıp şezlonglara doğru ilerlerken gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissedebiliyorum.

Damiano'nun arkasında görüş alanıma giren takım elbiseli bir adam var. Ona şöyle bir bakmak yanaklarıma kan hücum etmesine yetiyor. Vay canına, adam çok çekici. Jilet gibi keskin kemik yapısı, sürekli birbirine örülmüş gibi görünen kalın kara kaşları ve delici mavi gözleri. Böyle bir adamı gülümsetirseniz oyun biter, kalbinize elveda dersiniz.

Martina'nın yanında duruyorum ve kurulanmak için bir havlu alıyorum. Onun da yüzü biraz pembe ve uzun boylu yeni gelene doğru kaçamak bakışları bana belki de aseksüel olmadığını söylüyor.

"Doğaçlama havuz günün nasıl gidiyor?" Damiano kız kardeşine soruyor. "Eğlenceli," diyor ve ona gülümsüyor.

Yan masanın üzerinde ne olduğunu fark etmeden önce ifadesi bir anlığına yumuşuyor.

Boş şarap şişemizi su dolu kovadan çıkardı. Buz uzun zaman önce erimişti. "Bunu görebiliyorum. Nasıl hissediyorsun? Baş ağrısı başladı mı?"

Martina onun ses tonuna sinirleniyor. Yakışıklı misafirinin önünde ona çocukmuş gibi davranmasından hoşlanmadığını hissediyorum. "Tabii ki hayır. İlk kez şarap içmiyorum."

Dudakları inceldi. "İlk kez değil ama uzun zaman oldu." "Her şey yolunda."

Şişeyi tekrar suyun içine bırakıyor ve Martina'nın omzunu dürtüyor. "Çok fazla güneş almışsın," diyor Damiano. "Cildin yanmak üzere. Belki de bir gün ara vermenin zamanı gelmiştir."

Arkasındaki adam yavaşça bakışlarını ayırmadan önce solmakta olan parmak izine odaklanıyor. Fark ettiğimi anladığında, hafızamı silmem gerektiğini söylercesine gözlerini bana dikeyyor. İçimden bir don dalgası geçiyor ama göz temasını sürdürüp kaşlarımı çatıyorum.

"Her şey yolunda dedim," diye tersliyor Martina.

Ses tonu Damiano'yu şaşırtıyor. Önce ona sonra da bana kaşlarını çatı. "Kız kardeşimle bir gün geçirdin ve tavırların şimdiden ona bulaşmaya başladı."

"Benimki seninkinden daha iyi."

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Konuşmamız gerek."

"Daha kurulanmam bitmedi," diyorum havluyu göbeğime sürterek.

Aramızdaki mesafeyi iki uzun adımla geçiyor, havluyu kavırıyor ve fırlatıp atıyor. "Artık sen varsın. Mari, belki Giorgio'yu hatırlarsın? Uzun zaman önce tanışmıştınız. Valentina ve ben konuşurken o sana eşlik edecek." Sıcak avucunu dirseğime doluyor. Panik içindeki Martina'yı Damiano'nun siyah saçlı misafiriyle bırakıp eve dönüyoruz.

"Kız kardeşimle geçirdiğin zamanın yarardan çok zarar getirdiğini düşünürsem, buna bir son veririm" diyor.

Bir kahkaha attım. "Kız kardeşine çocuk gibi davranılmasını istemediği için beni suçlayamazsın. O on sekiz yaşında, sekiz değil."

"Yaşı önemli değil. Mari her zaman beni dinler."

İçimde kızgınlık titreşiyor. "Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum." "Neyi görmediğine?"

"Tıpkı diğerleri gibisin. Beni kendinin yapmak istemekle ilgili tüm o konuşmalar... Tüm mafya erkeklerinin sahip olduğu o dayanılmaz maçoşluk. Sana bir haberim var: Hayatındaki kadınlar sadece onlara patronluk taslamam için var değiller. Buna kız kardeşin de dahil."

Dirseğimi sıkıca kavırıyor. "Kız kardeşimle olan ilişkim seni ilgilendirmez. Ve hatırladığım kadarıyla *sana* patronluk taslamamdan hoşlanıyordun."

Oturma odasını geçerken, ne kadar güzel koktuğunu ve elinin tenimi nasıl yaktığını görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparken, "Her yere damlatıyorum," diye onu bilgilendiriyorum.

"Bu sorunlarınızın en küçüğü."

"Bu benim için hiç sorun değil. Ben sadece evinizdeki bir güvenlik tehlikesine dikkat çekiyorum."

Mutfağa gittiğimizde aşçıyı kovuyor ve beni duvara yaslıyor. Neredeyse çıplak olan vücuduma bakarken gözleri parlıyor. Deri ayakkabılarının uçları çıplak ayak parmaklarıma sürtünüyor. "Benim için endişeleniyor musun?" diye soruyor. "Ben de gecelerini beni nasıl öldüreceğini planlayarak geçiriyorsundur diye düşünüyordum."

"Gecelerimi seni düşünerek geçirmemi diliyorsun," diyorum. Sesim çok nefesli çıkıyor.

Göğüslerimin arasındaki vadiden bir damla su akıyor ve bakışlarıyla onu takip ediyor. Tenim güneşten hâlâ karıncalanıyor ama damarlarımda dolaşan elektrik yükü tamamen ona ait.

Çenesini çalıştırıyor, içinden fışkırmak isteyen bir şeyi evcilleştirmeye çalışıyor. Çelişkili görünüyor.

Sonra avuç içi başımın yan tarafına geliyor ve bakışlarını vücudumdan kaldırarak eğiliyor. Beni öpeceğini sanıyorum ama onun yerine elimi tutuyor ve bileklerimin etrafındaki kabukları incelemek için kaldırıyor. Gözlerindeki ateş sönüyor.

"Bandajları çıkarmışsın."

"Yüzerken ıslanabilirlerdi."

Çalkantılı duygular yüzünde kayıyor. Çok yavaşça parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve ben nefes almayı kesiyorum. Dışarıda bir kuş cıvıldıyor.

Onu öpmek istemekle, bana davranışları yüzünden onu kendimden uzaklaştırmak arasında gidip geliyorum. Göğsümde acı çiçekleri açıyor. Ona her şeyi anlattım. Martina'yı yakalamakla hiçbir ilgim olmadığını biliyor. Neden gitmeme izin vermiyor?

"Lütfen gitmeme izin verin," diye fısıldıyorum.

Nefesini içine çekiyor ve elimi bırakıyor. "Hayır."

Avuçlarımı göğsüne koyup onu itmeye çalışıyorum ama vücudu granitten yapılmış gibi davranıyor. Kımıldamıyor.

Çenemi tutuyor ve yüzümü ona doğru eğiyor. İçimden güçlü bir ürperti geçiyor.

"Soğuk mu?" Bakışlarını mayoma doğru kaydırıyor, orada meme uçlarımın keskin hatlarını bulacağını biliyorum.

Üzerimde yarattığı etkiyi bilmesine izin veremem. "Sana söylemeye çalıştığım gibi, sırılsıklamım ve klima açık."

Öne doğru eğiliyor ve sıcak bedenini benimkiyle aynı hizaya getiriyor. Göğüslerim onun sert göğsüyle birleştiğinde nefesim kesiliyor.

"Daha iyi mi?"

"Hayır."

Bir kolunu belime doluyor ve diğer elini enseme yerleştiriyor. "Bu nasıl?" Sanki vücudumun her yerinde Pop Rocks patlıyormuş gibi hissediyorum. "Berbat," diye nefes alıyorum.

"Yalancı," diyor sırtarak. Gözleri arzuyla parlıyor ve bu sefer bunu gizleme zahmetine bile girmemesi bana bu oyunu kazandığını düşündüğünü söylüyor.

Yanılıyor.

"Bırak beni," dedim.

"Bunu yapar yapmaz seni odana geri götüreceğim. İstedğin bu mu?"

Dudağımı ısırdım.

"Ah, yani yukarı çıkmak istemiyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Odanı sevmiyor musun?" Sırtımın küçük kısmında daireler çiziyor.

"Burası bir kafes. Pencerede gerçek parmaklıklar var."

"Bunları kendi güvenliğiniz için olduğunu düşünün." "Benimle ne yapacaksın?" diye sordum.

Bunun üzerine geri çekildi ve bana baktı. "Henüz bilmiyorum."

"Daha ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum."

Gözlerim kısıılıyor ve rozenin ve onun yakınlığının neden olduğu bulanıklık kayboluyor. Bu arafta olmaktan çok yoruldum. Belirsizlik her geçen gün üzerimde daha da ağırlaşıyor. "Yukarı çıkmaya hazırım."

Bu sefer, avuçlarımı ona doğru ittiğimde, uzaklaşıyor.

Göğsümde bir sancı var. Kendime bunun sadece bedenimin onun fiziksel sıcaklığını özlemesi olduğunu söylüyorum.

Odama girdiğimde ve kapıyı arkamdan kilitlediğinde, neredeyse kendimi bunun gerçek olduğuna ikna etmeyi başarıyorum.

BÖLÜM 25

DAMIANO

Valentina'yı odasında bıraktıktan sonra havuza geri dönüyorum ve göğsüme bastırıldığı kıvrımlarının içgüdüsel hissini unutmaya çalışıyorum.

Onun her yerine dokunmuş olmam daha da kötü, çünkü teninin ne kadar yumuşak olduğunu ve göğüslerinin avuçlarıma ne kadar mükemmel oturduğunu çok iyi biliyorum. Mayosunun küçük üçgenini birkaç santim yukarı çekip meme ucunu ağzıma götürdüğümde çıkaracağı küçük sesi bile biliyorum.

Neden ona ve Mari'ye gittim? Bir an Napoletano ile ofisime doğru yürürken, bir an sonra havuzun güvertesinde durmuş, sudan çıkan o çılgın vücudu görünce sesli bir şekilde inlememeye çalışıyordum.

Sanırım onun ipeksi siyah saçlarının camdan görünen görüntüsü rotamı değiştirmeme neden oldu. Napoletano'ya Mari'yi kontrol etmem gerektiğine dair bir şeyler havladım ve muhtemelen kendini beğenmiş piç herif bunu hemen anladı. Ondan hiçbir şey kaçmaz.

Şaşkınlık içindeyim, kız kardeşim yeniden yemek pişirmeye başladı. Birkaç gün önce onu mutfakta hamur yoğururken gördüğümde gözlerime inanamadım. Haftalardır ona bir şeyler yaptırmaya çalışıyordum. *Herhangi bir şey*. Her zaman bir bahanesi vardı. Ama mahkûmumuzla geçirdiğimiz bir gün her şeyi değiştirdi.

Tekrar dışarı çıktığımda Napoletano ve Mari'nin Valentina ve ben ayrıldığımızdan beri bir santim bile kıpırdamadıklarını fark ediyorum. Kız kardeşim kollarını dizlerine dolamış, bir elinden kitap sarkıtmış oturuyor. Döndüğümü fark edince bana suçlu bir bakış fırlattı. Daha önce bana ters konuştuğu için kendini kötü hissediyor olmalı.

Şezlongunun yanında duran Napoletano her zamanki gibi soğukkanlı, elleri ceplerinde, güneş saatinin yüzünde parlıyor. Ben yokken tek kelime ettiler mi? Pek olası değil. Eski dostum işle ilgili olmadığı sürece pek konuşkan biri değildir.

"İşim bitti," diyorum ona. "Ras bizi ofisimde bekliyor."

Napoletano başını sallıyor. Beni takip etmesini bekleyerek içeri giriyorum, ama beni şaşırtarak geri çekiliyor ve Mari'ye bir şeyler söylüyor.

Yüzünü kitabına gömmeden önce kız kardeşimin kaşları havaya

kalkıyor. "Neydi o?" Bana evde katıldığında soruyorum.

"Okuduğu kitap hakkında konuşuyorduk," diyor kalın sesiyle. "Hangi kitap?"

"Okumamışsın."

"Neyi okuyup okumadığımı nereden biliyorsun?"

Verdiği yanıt dudaklarındaki ince bir seğirme oluyor ve bu da omuzlarımı dikleştirmeme neden oluyor.

"Cevap verme," diyorum. Muhtemelen bir Pazar günü canı sıkıldı ve sırf eğlence olsun diye kütüphanedeki kamerayı hackledi. Henüz Napoletano'dan etkilenmeyen bir güvenlik sistemi duymadım. O en iyinin de en iyisi. Bu yüzden klanın son birkaç on yılda topladığı ganimetin çoğunu -mücevherler, güzel sanatlar ve paha biçilmez tarihi eserler- saklamakla görevlendirildi. Bunlar İtalya'nın dört bir yanına, onun tasarladığı hiper-güvenli depolama tesislerine yayılmış durumda. Eğer saklamam gereken değerli bir şey olsaydı, onun yanında güvende olacağından bir an bile şüphe etmezdim.

Ofise girdik ve yerlerimize oturduk. Ras'ın karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "İstediğim araştırma sende mi?"

Ras yanındaki sehpadan kahverengi bir dosya aldı. "Al." Dosyayı bana doğru fırlatıyor. "Kağıt izi bırakmamalısın," diyor Napoletano. "Planlar bu şekilde açığa çıkar."

Dosyayı açıyorum ve içindeki iki kâğıdı tarıyorum. "Ne planı?" "Don'u devirme planı."

Bunu nasıl bilebilir ki? Ras'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu havaalanından aldığında söyledin mi?"

"Ona hiçbir şey söylemedim," diyor Ras, alışılmadık bir şekilde şaşkın görünerek.

Napoletano bacaklarını önüne doğru uzatır ve bileklerinden çaprazlar. "Bana bu yerleşkeyi saldırılara karşı dayanıklı hale getirmeniz gerektiğini söylemişsiniz. Tüm turistleri buraya toplu halde saldıracak kadar kızdırmayı başaramadıysan, endişelenebileceğin tek bir şey var."

Ras ve ben baktık.

"Bugünlerde Sal ile aranız nasıl?" Ben soruyorum.

Misafirimiz takım elbise ceketinin içinden küçük metal bir sigara tabakası çıkarıyor ve bir tane yakıyor. "Aylardır konuşmuyoruz. Böyle olmasını tercih ederim."

İlginç. Eğer Sal, Ras ve benim şüphelendiğimiz gibi paranoyaklaşıyorsa, neden klandaki en zeki güvenlik elemanından takviye istemesin ki?

"Peki ya baban? Hâlâ her Pazar Napoli sokaklarında dolaşıyor mu?"

Ağzından dumanlar çıkıyor. "Babam ölene kadar Pazar yürüyüşünü yapacak."

Klanın denizaltılarının, yani *sistema*'nın alt düzey üyelerine maaşları ulaştırmakla görevli adamların kaderi böyle. Napoletano'nun babası yaklaşık yirmi yıldır bu işi yapıyor, bu da onu klandaki en uzun süreli denizaltılardan biri yapıyor. Çok fazla güçleri yok ama genellikle ortalıkta dolaşan söylentilerin nabzını en iyi onlar tutuyor. "Ne duymuş?"

Napoletano sigarasından bir nefes daha çeker ve pencereden dışarı bakar. "Kaptanlar sinirlenmeye başladı. Söylentiye göre, geçen hafta Forgione'nin cenaze törenine saldırı emrini Sal vermiş."

"Ölen adamın çocuğunu öldüren bombalama mı?" Ras'ın ses tonu kuşkuluydu. "Bunu neden yapsın ki? Forgione'lar yıllardır bir sorun teşkil etmiyor."

"Birkaç olası açıklama var ama hiçbirisi makul değil. Bu mantıklı bir adamın davranışı değil. Bugünlerde kimseye güvenmiyor."

"Sen bile mi?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Bana hiç güvenmedi. Annesini öldürdüğü erkeklerden hoşlanmama eğilimindedir." Gözlerimiz buluşuyor ve aramızdaki havada bir anlayış pekişiyor. O da en az benim kadar Sal'den intikam almak istiyor ve tıpkı benim gibi zamanını kolluyor.

Masamdaki bir toz zerresini siliyorum. "Bunca zamandır neden Ibiza'dan ayrılmaya çalışmadığımı biliyor musun?" Napoletano başını sallıyor. "Kız kardeşin."

"Burada kaptan olmanın ve Casal'dan uzak durmanın onu güvende tutacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre durum öyle değilmiş. Martina'ya suikast emri verdi."

Yüz ifadesinden kara bir bulut geçiyor. "Ne zaman?" diye ısıırır.

"Geçen ay. Havuzun yanında gördüğünüz kadının yardımıyla kaçmayı başardı."

Napoletano bakışlarını Ras'a çevirir. "Birkaç gün önce sistemden geçirmemi istediğin kişi. Valentina Garzolo."

"Evet," diyorum. "Bize olayın arkasındaki kişinin Sal olduğunu doğrulayacak kadar bilgi verdi." Olanlar hakkındaki bilgilerimizi özetliyorum ve bitirdiğimde odayı düşünceli bir sessizlik kaplıyor.

"Bu gerginlikten sonra kenarda durmak artık bir seçenek değil," diyorum. "Her zaman bana ait olması gereken şeyi geri almaya hazırım."

Napoletano masamın üzerindeki kül tablasına uzandı ve sigarasını söndürdü. "O halde bana güvenmeye karar verdin."

"Affedici biri olmadığını biliyoruz," diyor Ras.

Bağlılığını dile getirmesini bekliyoruz. Napoletano olmadan bu çok daha zor olacak.

"Bu yıl otuz iki yaşındayım," diyor sonunda, bacağındaki bir tiftik parçasını silkeleyerek. "Annem ben on beş yaşındayken öldü. Bazen kendime hayatıma devam etme zamanının geldiğini söylüyorum. Onun tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyorum. Ama cesedini gördüğümdeki yakıcı öfkeyi ve bunu ona ödetmek için ettiğim yemini hatırlıyorum."

"Bu duyguyu iyi bilirim," diyorum.

Bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor. "Değişim zamanı geldi."

Sana yardım edeceğim." Odadaki gerginlik azalıyor.

Yerleşkedeki güvenliğimizle ilgili ayrıntıları içeren dosyayı ona uzatıyorum. Göz gezdiriyor. "Buradaki düzeninizi denetleyeceğim ve Ras'a bir öneri listesi vereceğim," diyor ve dosyayı kolunun altına sıkıştırıyor. "Napoli'ye döndüğümde tohumları ekmeye başlayabilirim. Büyümeleri için onlara zaman tanımalısın."

"Sadece zaman değil. Onlara gübre vermeliyiz," diyorum. "Ailelere bizi Sal'dan daha iyi ynetebileceğimi göstermem gerekiyor."

Napoletano, "Onun iş atı olduğunuzda bunu yapamazsınız," diyor. "İbiza'dan para akışının durması gerekiyor."

Ras, "demeyi kesersek, tedarikçilerine malları teslim etmeyi durdurmalarını söyleyecek," diyor. "Gelirimiz bir gecede yarı yarıya azalacak."

Hala yasal işletmelerimiz olacak - restoranlar, oteller, kulüpler - ama müşteriye ihtiyaçları var. İbiza'da uyuşturucu bulmanın zorlaştığı söylentisi yayılır yayılmaz bunlar da kuruyacak.

Yapabileceğimiz tek bir şey var. "Yeni bir tedarikçi bulmalıyız. Sal'ı tamamen devre dışı bırakmalıyız."

"Bu onun sonunun başlangıcı olur," diyor Napoletano. "Tedarikçileri en zengin kaptanını kontrol edemediğini anlarsa, güvenlerini kaybederler. Onu terk etmeleri ve doğrudan sizinle çalışmayı kabul etmeleri an meselesi."

"Doğru ortağı bulmalıyız," diye mırıldandım. "Sal'ın Faslılar ve Cezayirliyle çok iyi bağlantıları var. Ben gücümü kanıtlayana kadar ona sırt evirmezler. Daha ileri gitmeliyim. Kolombiyalıları mı? Ama neden benim üzerime bahse girsinler ki, özellikle de Sal'ın tedarikçileri ona sırt çevirene kadar onların tedarikine ihtiyacım varken? Hayır, geçici bir çözüme ihtiyacım var."

Napoletano, "Havuzunuzun yanında bir tane var," diyor. "Garzolo'nun ana işi kokain." nsezi omurgamdan aşağı kayıyor.

"Amerikalılar aracılığıyla gidebilirsin," diyor nabzım kulaklarımda daha da yükselirken. "Seni idare etmeleri için onlardan birkaç sevkiyat iste. Kabul edeceklerdir çünkü sende onların istediği bir şey var."

"Valentina," diyor Ras.

Onun adı onun ağzından çıkınca yanlış geliyor. Benden başka kimsenin onun adını söylediğini duymaktan bile hoşlanmazken, onun bütünlüğünü nasıl takas edebilirim?

Ama Napoletano'nun önerisinde bir kusur bulamıyorum. İşe yarıyor ve temiz. Onu babasına göndermek bana Sal'ı mat etmek için ihtiyacım olan şeyi sağlayacak ve onu mat ettiğimde Garzolo'ya Martina'ya yaptıklarını ödetmek için çok sayıda yolum olacak.

İstediğim her şeye giden açık bir yol.

Neredeyse her şeyi.

Oturduğum yerden kalktım. "Eğer babası onu geri istiyorsa, ihtiyacımız olan her şeyi bize sağlamanın bir yolunu bulacaktır."

Ale Romero'nun gerçekte kim olduğunu öğrendiğim andan itibaren, onu bir koz olarak kullanmak zorunda kalma ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum ve yine de bu bilgi ofisimden çıkarken hissettiğim ağırlığı hafifletmek için hiçbir Şey yapmıyor.

Mükemmel bir plan. O kadar basit ki, kağıt üzerinde neredeyse çok kolay görünüyor, ama bir şekilde, şimdiye kadar yaptığım en zor şey gibi geliyor.

Ayaklarım beni Valentina'nın odasına götürüyor. Ona neden gittiğimi bilmiyorum. Sözümü bozmaya niyetli olduğum haberini paylaşmanın darbeyi yumuşatacağından şüpheliyim, ama nedense yine de bunu yapmak istiyorum. Birbirimizi tanıdığımız tüm süreyi birbirimize yalan söyleyerek geçirdik. Gerçek tatlı olmayacak ama en azından gerçek olacak.

Cebimden odasının anahtarını çıkarıp kilide sokuyorum. Ona ne yapmayı planladığımı söylediğimde ağlayacak. *Cazzo*. Onun gözyaşları beni dünyanın en sefil adamı gibi hissettiriyor.

İçeri girdiğimde orada değildi. Banyoda duş çalışıyor ve kapının altından yavaşça buhar sızıyor. O çok nefret ettiği pencereye doğru yürüyorum. Suyun üzerinde birkaç yelkenli var, ama neredeyse hiç rüzgar yok ve yavaş hareket ediyorlar. Uzun bir süre yelkenlileri izliyorum ve hala duş çalışıyor. Ne yapıyor orada?

Birkaç dakika daha geçti ve onu kontrol etmeye karar verdim. Tek bildiğim, kendini boğmaya çalıştığı. Bu düşünce beni banyoya itti.

Paspaslı camın arkasından silüetini görüyorum ve yaklaşıyorum. Ah, işte orada.

Ne yaptığını anladığımda ağzım kurudu.

Duşun duvarlarından birine yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış, bir eli güvenlik çubuğunda, diğeri duş başlığını amına doğru tutuyor. Gözlerini sıkıca kapatmış. Akan suyun sesiyle yutulan bir iniltiyle dudaklarını ayırmasını izliyorum.

Vücudumdaki her damla kan sikime hücum ediyor. Başım dönüyor. Bunun bu küçük odanın içindeki bunaltıcı sıcakla hiçbir ilgisi yok ve her şey onunla ilgili. Karnı kasılıyor ve orgazmı yaklaşırken duvarı tırmalıyor.

Ağzı hareket ettiğinde onu duyamıyorum ama dudaklarını okuyabiliyorum. İnlediği benim adım.

İnsanlık dışı bir hırıltı boğazımı yırtıyor. Lanet olası hayatım boyunca bir kadını hiç bu kadar istememiştim.

Duyuyor. Gözlerini açıyor ve tam orada durduğumu görüyor. Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum. Sanki odanın içindeki son oksijen parçası da yok olmuş gibi.

Durmak yerine başını geriye atıyor ve kapüşonlu bakışlarını benden ayırmadan önümde işini bitiriyor.

"*Merda*," diye nefes alıyorum.

Ben parmaklarımı düzgün bir şekilde çalıştırmaya çalışırken o duvara yaslanmış titriyor. Daha önce düğmeli gömleklerden hiç nefret etmemiştim ama şu anda ediyorum.

Gözlerim açgözlü. Ağır göğüslerinin, belinin eğiminin, kalçalarının kalınlığının üzerinde geziniyorlar... *Becer beni.*

"Neden buradasın?" diye soruyor.

Gömleğimi yere bıraktım ve kemerimi çözdüm.

"Konuşmaya geldim," diyorum kısık sesle. "Çok uzun

sürdü." Parmakları emniyet çubuğunda sıkılaşıyor.

"Gitmelisin."

Pantolonum çıktı. "Şu anda o kapıdan çıkıp gidebileceğimi düşünüyorsan, beni tamamen yanlış anladın."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve tembel bakışlarını boxer külotuma

indiriyor. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye geveliyor.

Siktir et hepsini. Şu anda bunu düşünmüyorum. Duşa giriyorum, duş başlığını elinden alıyorum ve suyu yeniden yönlendirmek için bir düğmeye basıyorum. Su üzerimizden akıyor, saçlarımı ıslatıyor ve onun kalın koyu kirpiklerine damlalar bırakıyor.

Bana bakıyor, yüzünde istek ve şüphe oynuyor. Onu o kadar çok istiyorum ki, gerekirse seve seve dizlerimin üzerine çöküp yalvarırım.

Ama beni yalvartmıyor. Nefesini içine çekiyor ve parmak uçlarını ıslak boxerımın üzerinde gezdirerek sikimin alt tarafına dokunuyor. Neredeyse devriliyordum. Avuçlarımı başının iki yanındaki duvara dayayarak onun boşluğuna doğru eğiliyorum.

"Adımı söyledin," diyorum burnumu kulağının kabuğuna sürttüğümde. "Tatlı amını yaladığımı mı hayal ettin?"

Yavaş ve sakın bir nefes veriyor. "Seni bununla boğmayı hayal ettim." Diğer eli belime dolanıyor ve tırnaklarını kığımın kıvrımlarında gezdiriyor. Gözlerimde beyaz noktalar belirmesine neden oluyor.

"Gitmek için fena bir yol değil," diyorum nefes nefese, sikimi karnına bastırırken.

Beni itti ve boxerımı indirmeye başladı. "O zaman önce seni kötü bir mavi taşak vakasıyla baş başa bırakmam gerekecek."

"Bunun için hala kızgın mısın?"

"Hiç de değil. Duşlarımın tadını çıkarmak için ihtiyacım olan tüm ilhamı bana verdi."

"Bana bunu bütün hafta boyunca kendine yaptığını mı söylüyorsun?" Saçımdan bir avuç

tutuyorum. "Evet. Bir dahaki sefere beni yalnız bırakmaya karar verdiğinde bunu bir düşün."

Havanın her molekülü ciğerlerimi terk ediyor. Onu bir daha asla tek başına bırakmayacağım. Ne

anlamı var ki? Kafamda bu görüntü varken başka bir şey yapamayacağım.

Tamamen çıplak kaldığımda, avuçlarımı uyluklarının arkasından aşağı doğru kaydırıyorum ve onu duvara doğru kaldırıyorum. O kadar yumuşak ki, gerçek gibi görünmüyor. Dişlerimin arasında bir meme ucunu yakalıyorum ve bana karşı kıvranmaya başlayana kadar emiyorum, nefesleri daha hızlı ve daha az eşit geliyor.

"Siktir. Damiano."

Çekiliyorum ve dudaklarını yakalıyorum.

Öpücüğü derinleştirmeme izin vermiyor. "Sikini istiyorum, ağzını değil." Bana sürtünmeye çalışırken pantolonunu indiriyor.

"Çok kötü," diyorum onu içine iterken. "İkisini de alacaksın."

Vermeyeceğini söylediği öpücüğü çalmak için nefes nefese kalmasından yararlanıyorum. Bu konudaki fikrini çok çabuk değiştirdi. Dillerimiz birbirine karışıyor ve içine girmeye başlıyorum. Kaybolacağımdan korkuyormuş gibi etrafımda kenetleniyor ve tırnaklarını kürek kemiklerime geçiriyor. Tanrım, umarım iz bırakır.

Su üzerimize yağıyor ve buhar o kadar yoğun ki onu zar zor görebiliyorum. Onu duvara daha sıkı bastırıyorum ve bir elimle sıcaklığı ayarlıyorum. Sıcaklık düşerken ve hava temizlenirken inliyor.

Gözleri benimkileri buluyor. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor hiçbir inancı olmadan.

Aletimi tekrar tekrar içine soktuğumda omurgamın dibinde zevk birikmeye başlıyor. "Beni bağladın ve beni istediğin gibi kullanacağını söyledin" diyor.

Dudaklarını ısıırıyorum.

"Uh-huh." "Bana şaplak attın."

"Evet, yaptım."

"Beni vahşi bir hayvan gibi besledi."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Benim küçük canavarım."

"Aklımı kaçırarak kadar sıkılana kadar beni yalnız bıraktı ve seninle ilgili fantezilerimi öfkeyle sikmeye başladım." Açımı değiştirirken, "Bunu gerçekten aklımdan hiç çıkaramayacağım," diye mırıldanıyorum.

Gözleri geri döner. "Senden çok nefret ediyorum," diye pantolonunu indiriyor. "Bütün bunları bana neden yaptın?" "Benden gerçekten bu yüzden mi nefret ediyorsun?" Elimi kalçalarının arasında gezdiriyorum ve klitorisini buluyorum.

Acı dolu bir ses çıkarıyor ve gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Hayır."

Hareketlerim daha çılgınca oluyor. Boynuyla omzunun birleştiği yeri ısıırıyorum. "O zaman neden?"

Beni o kadar sert sıkıyor ki bayılmak üzere olduğuma eminim. O kadar yakın ki, bunu hissedebiliyorum. Kendini sikimin her tarafına geçirene kadar kendimi bırakmayacağım.

Topukları kalçalarımın arkasına saplanıyor ve bir nefes veriyor. "Çünkü seni hâlâ istiyorum ve bundan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum."

Göğsüm çatlamış gibi hissediyorum. Ama sonra boşalmaya başladığını hissediyorum ve kontrolümü bırakıyorum. Tohumlarım onun içine akıyor ve ben havaya uçuyorum.

Orgazm sonrası o berraklık anında, çok uygunsuz bir şeyin farkına vardım. Onun benim olduğunu iddia ettim.

Ve onu asla bırakmayacağım.

BÖLÜM 26

VALENTINA

Çok kötü bir şey yaptığımı biliyorum. Kafamın karışmasına izin verdim. Benim istediğim Damiano aslında var olmayan bir adam. Edepsiz sözleri ve zekâsıyla beni baştan çıkaran zeki iş adamı değil.

Uzanıp suyu kapatıyorum. Son damlalar düşerken, sanki gerçeklik bir kez daha kendini yeniden başlatmış gibi oluyor.

Önümde duran mafya babası kalın bir havluyu tenimin üzerinde gezdiriyor. Bunu nazikçe yapıyor, sanki çok fazla baskıdan paramparça olabileceğimden korkuyormuş gibi. Biraz önce içime girerken kırılabilirliğimle ilgili hiçbir endişesi yoktu ama belki de kendi gerçekliği de devreye giriyordur.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve haklı olduğumu anladım. Bu bir vedaydı. Beni eve gönderecek ve bunun için onu asla affetmeyeceğimi biliyor. Her şey bitti.

Kaderinde asla bir aşk hikayesi olmak olmayan bir şeyin acı dolu sonu.

Düşün yanındaki halının üzerinde ayaklarımın tabanını kuruluyorum ve o da peşimden yatak odasına doğru yürüyor. Yatağa tırmandığımda o da beni takip ediyor. Yetmedi mi? Bir orgazm daha yaşayabileceğimi sanmıyorum. İçimdeki tüm zevki çıkardı ve şimdi kendimi bomboş hissediyorum. Verecek hiçbir şeyim kalmadı.

Yan yattığımda avucunu omzuma doluyor ve beni sırtüstü çeviriyor. Dirseğine dayanmış, çatık kaşlarıyla bana bakıyor.

İşte burada. Bana New York'a döneceğimi söylemek üzere.

"Özür dilerim."

Gözlerimi kapattım. Kalbimi ikinci kez kırarken neden ona bakayım ki?

"Seni böyle incitmemeliydim." Dudakları hafifçe bileklerime değiyor. "Bu izleri sende her gördüğümde kendimi bir uçurumdan aşağı atmak istiyorum."

Boğazımın arkasında bir sızı beliriyor. Beni bundan çok daha kötü incitmek üzere.

Bileklerimi rahat bırakıyor ve sert bir başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Sonra iç geçiriyor. "Seni bırakırsam ne yaparsın?"

Sözlerini algılamam biraz zaman alıyor. Bunu yaptığımda, göğsümü garip bir his dolduruyor. Bu bana çocukken beslediğim bir kuşun kafesini açıp uçup gitmesini izlediğim zamanı hatırlatıyor.

Ona göz kırpıyorum. Cevabımı bekliyor, bakışları yüzümde sabit.

"Ben olsam uzak bir yere giderdim," diyorum. "Mafyayla karşılaşma riski olmayan bir yere."

Dudaklarının kenarları acı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Öyle bir yer yok. Yeraltı dünyasının erişim alanı dünyanın her köşesine uzanıyor."

Buna inanmayı reddediyorum. "Bir yer olmalı."

"Ya yoksa? Baban seni bulursa ne yapacaksın?" Ağzım kurudu.

"Geri dönemem."

Düşünceli bir ses tonuyla, "Sürekli söylüyorsun ama bana hâlâ nedenini söylemiyorsun," diyor.

Hiçbir zaman evim gibi hissetmediğim evin bodrumunda olanları birine anlatmak katartık bir his verebilir. En büyük sırrımı ve en büyük utancımı itiraf edersem kim olurum? Geceleri uyumama yardımcı olur mu? İyileşmemi sağlar mı?

Öğrenmek çok cazip geliyor. Ama son anda korkup vazgeçiyorum. "Benden çok kişisel bir şey paylaşmamı istiyorsun," diyorum usulca. "Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun," diyor göbek deliğimin etrafında bir daire çizerken.

Acımasız bir kahkaha atıyorum. "Kimseyi içeri almadığın için mi? Hayatımı erkeklerle çevrili olarak geçirdiğimi unutuyorsun. Diğer insanlarla nasıl ilişki kurduğunu biliyorum."

"Nasıl yani?"

"Arkanda gizli bir silahla."

Derin bir nefes alıyor ve başını iki yana sallıyor. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?" Bir teklif. Onunla eşit bir zeminde hissetmem için ne gerektiğini soruyor.

Aklıma bir düzine soru geliyor ama onları gerçek Damiano'yu bana gösterecek birkaç soruya indirgiyorum. "İbiza'daki asıl işiniz nedir?"

Parmağını göbek deliğimin içine daldırıyor. "Emlak, restoranlar, kulüpler ve... uyuşturucu." "Kulüplerdeki uyuşturucu satıcıları senin mi?"

"Hepsi işime yarıyor," diyor parmak uçlarını göğsümün alt tarafını sıyırmak için hareket ettirirken. "*Hepsi* mi?"

"Evet. Sahibi olmadığım kulüplerde bile. İbiza benim bölgem ve ne pahasına olursa olsun bu şekilde kalmasını sağlamakla görevliyim. Rekabetle sessiz ve hızlı bir şekilde başa çıkılır."

Sanki vücuduma dokunması bile hipnotize ediciymiş gibi yumuşak bir sesle konuşuyor. Sağ meme ucuma ulaştığında bacaklarımın arasında ince bir sızı belirliyor. Tükenmek için çok fazla. Sanırım beni nasıl tekrar dolduracağını biliyor.

Odaklanmam gerek. Kim bilir kaç soruma cevap verecek? "Baban Don'du," diyorum.

"Mhm."

"Sen neden değilsin?"

Hareketleri duruyor ve odanın sıcaklığı birkaç derece düşüyor. Gözlerinde bir şey görüyorum.

Bir kapı kapanıyor, ama son anda içindeki bir şey onu tekrar açmaya zorluyor. Bana ağır, ağır bir bakış atıyor ve avucunu karnımın üzerine koyuyor. "Babamın gücü, Casalese usulüne uygun bir şekilde elinden alındı. Oturan bir donu gasp etmek için onu boğarak öldürmen gerekir. Uzak bir amca olan Sal Gallo babamı öldürdü ve ben on bir yaşındayken hüküm sürmeye başladı. Don olabilmem için benim de aynısını yapmam gerekecek."

Kalbim hızlanıyor ve onun bunu fark edecek kadar yakınımda olduğunu biliyorum. Bu bir perimasalı değil ve Damiano da prens değil. O yaratılmış bir adam ve onu teklifini yapmaktan alıkoyan şey cinayet işleme düşüncesi değil. "Neden yapmadın?"

Başını geriye doğru eğdi. "Bu çok yüklü bir soru, Vale."

Bana ilk kez Valentina ya da Ale yerine Vale diyor ve bu aşinalık göğsümde bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor. Kız kardeşlerim de bana böyle seslenir.

Elini benden çekiyor ve avucunu ağzının üzerinde gezdiriyor. Bana ne anlatması gerektiğine karar vermeye çalıştığını söyleyebilirim. "Casalese'liler arasında nispeten yeni bir efsane haline gelen bir hikaye var. Bunu çocuklara bir aşk ve ihanet hikâyesi olarak sunuyorlar ama bence bu ibretlik bir hikâye. Hikaye şu şekilde. Casalese'li bir kadın kocasını o kadar çok seviyormuş ki onsuz yaşamaya dayanamıyormuş. Bir gün kocası öldürülmüş. Beş adam, kocasının hala sıcak olan cesedini bir saygı göstergesi olarak ona geri vermeye çalıştıklarında, kadın onları yatak odasının penceresinden görmüş ve kan donduran bir çığlık atmış. Onlar ön kapıdan içeri girerken, o mutfığa koştu, kileri yırtarak açtı ve yedek benzin bidonunu aldı. Kendini onunla ıslattı. Adamlardan ilki odaya daldığında, bir kibrit çaktı ve kendini ateşe verdi. Yangın tüm adamları öldürdü ve kocasının cesedini cayır cayır yaktı. Adamın ve karısının kalıntılarını yan yana buldukları söylenir, ancak kimse nasıl bu hale geldiklerini açıklayamaz. Belki de kadın son bilinçli anlarını adamın bedenine olabildiğince yaklaşmak için kullanmıştır. Böylece ölümden bile birlikte kalabildiler."

Etrafımızdaki hava durgunlaşıyor.

Boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkunuyorum. "Kadın..."

"Annem." Yatakta doğrulup oturuyor ve öğleden sonrasının loş ışığında yaşından daha büyük görünüyor. "Size az önce anlattığım versiyonda önemli olduğunu düşündüğüm bir kısım atlanmış. Bu gerçekten utanç verici. Bence hikayeyi çok daha ilginç kılıyor. Pek sık söylenmeyen şey, o evde kadınla birlikte iki çocuğunun da olduğudur. On bir yaşında bir oğlan ve iki yaşında bir çocuk."

Korku, nefes alamayana kadar ciğerlerimdeki havayı yoğunlaştırıyor. Elim Damiano'nunkine uzanıyor ama tutmama izin vermiyor. Onun gibi adamlar rahatlığı nasıl kabul edeceklerini bilmezler ve belki de bunu ona öğretmeninin zamanı değildir. Onu rahat bırakıyorum.

"Çocuk annesinin oturma odasındaki gölgelerden benzini dökmesini izledi. Annesinin çığlıkları onu uyandırdı ve onu kontrol etmek için aşağı koştu. Mutfakta gördükleri... Hala uyuduğunu, bir kabus gördüğünü sanıyordu. Yangın yayılmaya başladığında, kız kardeşini odasından çıkarmak için koştu ve her şey alevler içinde kalmadan önce evden kaçmayı başardılar. Tüm hayatlarının yanışını izlediler. Bu insanın asla unutamayacağı bir görüntü."

Sert bir nefes çekiyorum. "Damiano, çok özür dilerim."

Sanki bu anının üzüntüsünü üzerinden atabilecekmiş gibi başını sallıyor. "Takip eden haftaları zar zor hatırlıyorum, ama birkaç görüntü öne çıkıyor. Sal beni yeni ofisine -babamın eski ofisine- davet etti ve kız kardeşimle benim hayatta kalmamızın tek yolunun, Sal'in devralmasını meşrulaştırmak için babamın vücudunda boğulma izleri olduğunu doğrulamam olduğunu açıkça belirtti. Kurallara göre canlı bir tanık olması gerekiyor, aksi takdirde iddiaya itiraz ediliyor. Bir fotoğraf yeterli değil. Beş tanığının hepsi yangında öldü ve Mari konuşmak için çok küçüktü. Bana hediyeler veren ve benimle kağıt oynayan tüm kaptanların önünde durmak ve onlara ölen babamın cesedinin neye benzediğini tarif etmek zorunda kaldım. Tam olarak hatırlayamıyordum, bu yüzden bir sürü şey uydurdum.

"Ras'ın ailesi bizi yanına aldı - onun annesi benim annemin kız kardeşi. Sal'ı sözünü tutması ve Mari ile benim yaşamamıza izin vermesi için ikna ettiler. Ona defalarca öfke beslemek için çok genç olduğumu söylediler. Ama Sal her zaman buna inanmayacak kadar paranoyaktı. İş zekam bana ün kazandırmaya başladığında, beni buraya göndermeye karar verdi, burada izole olacaktım ve diğer kapolarla güçlü bağlantılar kuramayacaktım. Kabul ettim çünkü Mari'yi korumak benim için her zaman intikamımı almaktan daha önemli olmuştur."

Tanrım, babama hiç benzemiyor. Daha fazla güç kazanma şansını feda etmek zorunda kalsa bile ailesini ilk sıraya koydu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, babamın benim ya da kardeşlerim için böyle bir şey yapacağını hayal bile edemiyorum.

"Martina'nın kaçırılmasının arkasında Sal mı var?" diye sordum. "Evet."

"Konuştuktan sonra biliyordun."

Başını sallıyor. "Lazaro'nun ona küçük Casalese faresi dediğini söylemiştin. Sal, Martina'ya hep küçük fare derdi. Bir noktada Lazaro'ya söylemiş olmalı."

"Sal bunu neden yapsın ki?"

"Beni hizada tutacak bir şeye sahip olmak için. Son birkaç yıldır giderek daha fazla kötü karar veriyor ve ben de onu bu konuda uyarmaya başladım. Ona para kazandırmaya devam etmem için bana ihtiyacı var ama bunu ağzımı kapalı tutarak yapmamı istiyor."

Elini tekrar uzattım ve bu sefer tutmama izin verdi. Parmaklarımız birbirine

dolanıyor. "Ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Her zaman bana ait olması gereken şeyi geri al." Bana bakışı sanki bir uçurumun üzerinde duruyormuşum gibi hissettiriyor. "Ve bunu yapmama yardım etmeni istiyorum."

BÖLÜM 27

VALENTINA

BAŞIM DÖNÜYOR. "NASIL YARDIM EDEYİM?" Şu anda kendime yardım edebileceğim gibi bile hissetmiyorum.

Sorumu havada bırakıyor, bacaklarını yataktan sarkıtıp banyoya doğru yürüyor ve bana yontulmuş kışını gösteriyor. Keşke bunu doğru düzgün değerlendirebilecek bir ruh halinde olsaydım ama konuşmamızdan dolayı çok sarsılmış durumdayım.

Ofisinde gördüğüm Damiano ve Martina'nın fotoğrafını düşünmeden edemiyorum. O zamanlar bana anne ve babalarının öldüğünü söylemişti ama şimdi bunun nasıl olduğunu bildiğim için kız kardeşiyle arasındaki bağ çok daha anlamlı geliyor. Martina'yı onun yaşında biri için kesin ölüm olabilecek bir durumdan kurtarmış ve tüm hayatını onu koruyarak geçirmiş. Bu açıdan şanslı, muhtemelen bildiğinden çok daha fazla. Benim tecrübelerime göre, bizi koruması gereken insanların bunu gerçekten yapmaları nadirdir. Babam beni kınadı, annem beni terk etti, kocam beni mahvetti.

Kapının arkasında kayboluyor ve ben avuçlarımın içiyle gözlerimi ovuşturarak tekrar yatağa yığılıyorum. Az önce bana söylediklerine inanamıyorum. Annesi onun gözleri önünde *kendini yakmış*. Bunu çocuklarına nasıl yapabildi? Hayatının aşkını kaybetmenin acısıyla onunla empati kurmak ve bunu atlatacak kadar güçlü olmadığı için onu suçlamak arasında gidip geliyorum.

Sonra kaçtığımda ailemi de geride bıraktığımı hatırladım. Kız kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Şimdi hala bana ihtiyaçları var mı?

Damiano banyodan pantolonunun fermuarını çekerek çıkıyor, gömleğini omzuna atmış. "İşte teklifim," diyor parmaklarını ıslak saçlarında gezdirirken. "Babanın geçici tedarikçim olmayı kabul etmesine ihtiyacım var. İlk düşüncem seni pazarlık kozu olarak kullanmaktı ama biraz daha düşündükten sonra bu planda bazı kusurlar tespit ettim."

"Ne kadar rahatladım," diye mırıldanıyorum doğrulup battaniyeyi çıplak göğsüme kadar çekerken.

"Baban seni elimde tuttuğumu öğrenirse, doğruca Sal'a gidip seni geri vermesini isteyecektir. Sal, Mari'nin kaçırılmasının arkasında onun olduğunu bildiğimi öğrenecek ve ben karşılık vermeye hazır olmadan önce saldırgan bir hamle yapacaktır."

"En azından babama, Sal ile temasa geçerse beni öldüreceğini söylemeyi planlamıyordun." "Bunun bir blöf olduğunu bilirdi. Ölüyken işime yaramazsın."

"Bana romantik biri olduğunu göstermeye devam ediyorsun."

Kollarını gömleğinin kollarından geçiriyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni hayatta tutmayı tercih ederim. Bunda romantik olmayan ne var?"

Bir kahkaha attım. "Peki yeni planın ne?"

"Yeni planım babana sopa yerine havuçla yaklaşmak. Söylesene, baban başkaları için çok fazla

vurgun yapıyor mu?"

Benim bu konuda bilgi sahibi biri olduğumu düşünmesi gözlerimi devirmeme neden oluyor. "Nereden bilebilirim ki? Bu babamın ofisi için ayrılmış bir konu, aile yemek masası için değil."

"Onun en iyi infazcısıyla evliydiniz. Kocanızla onun işi hakkında konuştunuz mu?"

Saçmalık. Onun işini ben *yaptım*. Ellerime baktım. "Biraz."

"Hedefleri kimlerdi?"

Lazaro herkesi bodruma getirmedi. Kriterlerinin ne olduğunu bilmiyordum. Hiç sormadım. Tahminimce ruh haline ve bunu hak edip etmediklerine göre karar veriyordu. Ama gördüğüm insanlar arasında.

"Çoğunlukla hırsızlık yapan veya klanla karşı gelen klan ortakları. Klan dışında sorun çıkaran ya da yükümlülüklerini yerine getirmeyen birkaç kişi. Muhtemelen bir tür anlaşmazlık olduğunda diğer New York klanlarının üyeleri."

"Ama asla rastgele vuruşlar değil," diyor Damiano.

"Asla demezdim. Yani, hiçbir fikrim yok. Ama Lazaro'nun bana söylediğine göre, hayır. O bir infazcıydı, kiralık katil değil."

"O halde babanın Sal'in isteğini kabul etmesinin iyi bir nedeni olmalı. Sence bu ne olabilir Vale?"

"Bilmiyorum," diyorum.

Damiano başını sallar. "Düşün."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Sıra dışı görünen herhangi bir şey duydunuz ya da gördünüz mü? Herhangi bir şey... garip geldi mi?"

Bir anı yerine oturuyor. Gelin partisi. Sadece bir aydan biraz daha uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen o gün sonsuza kadar önceymiş gibi geliyor.

Damiano dikkatle beni izlerken yataktan kalkıp kıyafetlerimi giyiyorum. "Ben bir şey görmedim ama kız kardeşim..." Gemma, Papa'nın güvenlik önlemlerini artırdığını söyledi. Başka ne dedi?

Giyindiğimde "Peki ya kız kardeşin?" diye soruyor.

Ona cevap vermek yerine pencereye doğru yürüdüm. Evet, o gün yapılan bazı tuhaf yorumlar vardı. Bana pek bir şey ifade etmeyen ama belki Damiano'ya bir şey ifade edebilecek yorumlar, tıpkı Lazaro'nun Martina hakkında bana söylediklerinin ona bir şey ifade etmesi gibi.

Pazarlık edecek bir şeyim var. Babama beni kaçırdığını söylememeye karar verdi, ama bu beni nereye götürür?

Arkamı dönüyorum ve yüz ifademi düzleştiriyorum. "Sana bildiklerimi anlatırsam, bana özgürlüğümü geri verir misin?"

Gözleri sinirli bir eğlenceyle parlıyor. "Ah, yine bu oyuna geri döndük."

"Buradan yürüyerek çıkabilecek miyim?"

"Evde dolaşmana izin vermeye hazırım."

"Kastettiğim bu değildi. Gitmeme izin verecek misin?" "Henüz değil," diyor açıkça.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bir planınız yok. Bu adadan ayrılmaya çalıştığınızda Sal'ın adamları tarafından yakalanma ihtimaliniz son derece yüksek."

"Buraya geldiğimde Don'un beni yakalayamadı."

"Muhtemelen baban o zamana kadar aramalarını hızlandırmadığı ve takviye çağırmadığı içindir. Bir gün daha bekleseydiniz bu kadar şanslı olmazdınız."

"Şansımı deneyeceğim."

"Vale, bir *gün bile*

dayanamazsın."

"Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Burada kal."

"Tutsağınız olarak mı? Hayır, teşekkür ederim."

"Tutsağım olarak değil. Misafirim olarak. Yeni Casalese donu olduğumda, benim korumam altında olacaksın."

Sözleri beni o kadar çabuk çileden çıkarıyor ki, kelimelerimi dikkatlice seçmek için durmuyorum. "Yine mi bu? Hayatım boyunca güçlü bir Don'un koruması altında yaşadım. Tahmin et ne oldu? Beni *hiçbir şeyden* korumadı. Babamdan pek çok önemli ders aldım, en sevdiğim de senin gibi adamların tutmaya hiç niyetli olmadıkları sözler vermeleridir. Hepsi yalan. Hepsi, istisnasız. Hayatımı bir daha asla bir Don'un ellerine bırakmayacağım."

Patlamamın beklenmedik olduğunu görebiliyorum. Cildi renginin bir kısmını kaybediyor ve ifadesi kararıyor. "Ben senin baban değilim. Sana ne yaptığını bana anlatmayacaksın ama kızıma verdiğim bir sözden asla dönmeyeceğimi biliyorum."

"Çünkü henüz bir kızın yok," diye karşı çıkıyorum.

"Hayır, ama Martina benim kızım sayılır ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Buna ne diyebilirim ki? Damiano kız kardeşini korumak için hırslarını on yıldan fazla bir süre askıya aldı. Babam benim için asla böyle bir fedakarlık yapmazdı.

Ama Martina onun kanı, ben değilim.

"Ya sen don olduğunda ayrılmak istersem? Bana izin verecek misin?"

Omuzları düşüyor ve ağzında acımasız bir bükölme oluyor. Bu fikirden nefret ettiğini görebiliyorum ve bu fark ediş göğsümde sıcak bir şeyin yerleşmesine neden oluyor.

"Seni burada zorla tutmayacağım," diyor sonunda.

Bana yalan söylemesi kolay olurdu ama bir şekilde doğruyu söylediğini biliyorum.

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitiriyor. "Bu gece düşün ve yarın bana cevabını ver."

Bir gece yeterli bir zaman değil ama başımı sallıyorum ve o da gidiyor.

Oda aniden çok boş geliyor. Kendimi çok boş hissediyorum.

Dirseklerim yatakla birleşiyor ve başımı arkaya atıp tavana bakıyorum. Düşünmem gereken çok şey var.

Gemma ile geçirdiğimiz o güne dair ayrıntılar yavaş yavaş aklıma gelmeye başladı. Tito ile arabada yaptığımız konuşma da vardı. Babam Tito, Lazaro ve Vince'e başka biri için iş yaptıırıyordu. Sal için mi? Öyle olmalı. Ama bunun ailenin güvenliğini artırmasıyla ne ilgisi var? Neyden korkuyordu?

Gemma her zaman babamın iş konularıyla daha çok ilgilenirdi. Daha küçükken babamın ofisinin kapısının önünü dinlerdi, ama sorduğumda ne duyduğunu bana asla söylemezdi. O zamanlar sır saklamayı sevdiğini düşünürdüm. Şimdi, o yaşta bile *gerçekten* bilmek istemediğimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Babamı öcü gibi görmektense cesur bir koruyucu olarak görmeyi tercih ederdim, her ne kadar ikincisi gerçeğe çok daha yakın olsa da.

Akşam olduğunda, bir gardiyan bana akşam yemeği getiriyor. Son derece aç olduğumu fark ediyorum ve bunun nedenini düşündüğümde, Damiano'nun duşta sıırıslıkam olduğu görüntüler göğsümü ısıtıyor. Soğuk gazpachoyu mideye indiriyorum ve İspanyol tortillasını mideye indiriyorum. Bir dilim inanılmaz kremalı cheesecake olan tatlıyı bitirdiğimde nihayet doymuş oluyorum.

Ya Damiano beni Martina'ya olan bağlılığıyla korusaydı? O zaman kalır mıydım? Tabii ki, bu gerçekçi bir senaryo değil. Beni fiziksel olarak istiyor olabilir ama sevmiyor. Onun için gerçekten önemli biri olmama imkan yok. Şu anda verdiği sözleri tutmaya niyetli olsa bile, bizim dünyamızda güç için her zaman yapılacak fedakârlıklar vardır. Bir gün benim de onlardan biri olmayacağımın garantisi yok.

Yine de, ne gibi seçeneklerim var? Eğer onunla istediği gibi işbirliği yapmazsam, o zaman ne olacak? Havuçlar hakkındaki fikrini değiştirip sopalara geri dönebilir.

Hayır, reddetmek bir seçenek değil.

Onabildiklerimi anlatacağım ve Don olduğunda gideceğim.

BÖLÜM 28

DAMIANO

Ertesi sabah terasta ögle yemeği için oturduğumuzda Ras'a Valentina'yı babasına geri vermemeye karar verdiğimi söyledim.

Açıklamamı bitirdiğimde çatal bıçak takımını yere bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu işe yaramayacak."

"Neden?" diye sordum. Bana çok mantıklı geldi.

"Çünkü hiçbir şey bilmiyor. Kız kardeşiyle ilgili cümle sadece kendine daha fazla zaman kazandırmak için bir numaraydı."

"Değildi."

Gözlerini devirir. "*Mio Dio*, onun yüzünden aklını kaçırmışsın. Bunu ne zaman itiraf edeceksin?" "Tam olarak neyi itiraf edeceğim?"

"Ona aşık olduğunu."

Ağzım kuruyor ve göğsümün içinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Bu çok saçma."

"Revolvr'da çalışmaya devam ederken, orada daha çok zaman geçirmeye başladın. Sırf onun etrafında olabilmek için."

"Yapacak işlerim vardı."

"Ofisinde ya onunla konuşuyordun ya da onunla ilgili hayaller kuruyordun."

"Ne hakkında hayal kurduğumu nereden biliyorsun?" Sözlerindeki gerçek üzerinde durup düşünmek istemeyerek karşılık veriyorum.

Ras başını sallar. "Onun kim olduğunu anladıktan sonra yoluna devam edeceğini düşünmüştüm ama sen daha da derine indin. Ve şimdi de bu. Onu planımıza dahil etmek istiyorsun. Benim, Napoletano'nun ve diğer pek çok adamın hayatlarını ortaya koymasını gerektiren bir plan. Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğimi biliyorsun ama Don'u ele geçirme stratejinin pusulasının sakin olduğunu görürlerse diğer kaptanların saygısını kazanamazsın."

Sözleri öfkemin fitilini ateşliyor ama bir nefes alıp patlamadan söndürüyorum. "Onun kim olduğunu anladım. *Kız kardeşimi kurtaran* kadın. Bu onu saygıya değer biri yapar, benim ve sizin için."

Kıkırdıyor. "Ona saygı duyuyorum. Hem de çok. İmkansızı başardı. Seni dize getirdi."

Elim çatalı sıkıca kavıyor. "O zaman belki de eksik olan bana duyduğun saygıdır."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun." İçini çekti. "Lanet olsun, Dem. Don olmanı istediğimi biliyorsun. Sadece kardeşim olduğun için değil, Sal'in aksine gerçek bir lider olduğun için."

"O zaman biraz inancın olsun. Yalan söylemiyordu. Bir şeyler biliyor." Güvenlik monitöründeki bir titreşim dikkatimi oraya çekiyor. "Korumalar az önce bir arabayı içeri aldı. Birini mi bekliyorsunuz?"

Ras'ın kaşları birbirine yaklaşır. "Hayır. Mari mi?"

Endişe içimi kemirirken arabayı yakınlaştırıyorum. "Şoförüyle birlikte Mercedes'in içinde. Alışverişten dönmesine daha birkaç saat var. Bu beyaz bir BMW. Korumalar neden size sormadan birinin geçmesine izin versin ki?"

Arabanın evin önüne park etmesi için tam zamanında ekrana bakmak üzere yürür. Kapı açılır.

Ras yemin ediyor. "Bunlar Pirozziler. Nelo ve

Vito." "Ne oluyor lan?"

"Sal'in emriyle burada olmalılar. Muhafızların geçmelerine izin vermesinin tek nedeni bu." Ras'ın telefonu çaldı ve açtı. "Konuş."

İki saniye geçmeden Ras telefonu kapatır. "Güvenlik görevlisi az önce onayladı."

"Martina'nın şoförüne söyle, biz ona temiz olduğunu söyleyene kadar geri gelmesin," diyorum masanın çekmecesinden silahımı alıp dolu olduğundan emin olmak için kontrol ederken. "Ben onları karşılamaya gidiyorum. Desteğe ihtiyacım olduğunu düşünmüyorsan burada kal."

Ön kapıya doğru yürürken zil çaldı. İçeri dalmak yerine bunu kullanmaları iyiye işaret. Silahımı pantolonumun ön tarafına sokup ceketimin düğmelerini ilikliyorum. Ne için geldiklerini bilmiyorum ama bugün bir savaş başlatmamayı tercih ederim. Henüz buna hazır değiliz. Bize zaman kazandırmalıyım, yani bu her neyse onu yatıştırmalıyım.

Kapının diğer tarafında duruyorlar ve yüzlerinde boktan bir sırıtış var.

"*Ciao, cugino*. Bugün burada olmayacağından korkuyorduk," diyor Vito.

"Arabam tam şurada," diyorum, yanına park ettikleri Mercedes'i göstererek. "Manzarayı seyretmek için uzun bir yürüyüşe çıktığımı falan mı düşündün?"

Nelo eşikten adımını atıyor. Kolonyası o kadar yoğun ki neredeyse gözlerim sulanacak.

"Bugünlerde düşünecek çok şeyin var," diyor Vito bir elini jöleli saçlarında gezdirirken.

"Her zamanki gibi. İş kendi kendine yürümez."

"Martina burada mı?" diye soruyor yanımdan geçerken.

Kan dolaşıma buz damlıyor. Neden kız kardeşimi soruyorlar ki? "Hayır."

Oturma odasına giriyoruz, Nelo hemen bara gidip kendine bir içki koyuyor ve Vito mutfaktan gelen kokuları takip ediyor. Aşçı orada öğle yemeğimizi hazırlıyor.

"Bu *spezzatino di manzo* mu?" Vito abartılı bir neşeyle haykırıyor. "Annemin yaptığından daha güzel kokuyor."

Arkasında duruyorum ve aşçıya gitmesini işaret ediyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ama Vito'ya sıkı bir gülümseme vermeyi başarıyor. "Evet, öyle. Neredeyse hazır. Sadece beş dakika daha kaynaması gerekiyor."

"Biraz ara ver Angela," diyorum ve o da hiç tereddüt etmeden önlüğünü çıkarıp arka kapıdan kayboluyor.

"Sanırım öğle yemeğine kalacağız," diyor Vito, oturma odasına geri dönerken göğsüme bir tokat atıyor. Yumruklarım sıkılıyor. Onları zorla açıyorum.

Kendilerini kanepede rahat hissediyorlar. Nelo başının üzerindeki avizeyi incelerken duble viski içiyor gibi görünüyor. "Bu muhteşem bir parça."

Koltuğa oturuyorum. "Murano'dan."

"Çarpıcı bir çalışma. Cam eşyalarım oradan. Don bana kendi cam eşyalarını aldığı atölyeyi tavsiye etti."

Vito bileğini dizine dayayıp sırtıyor. "Don gerçekten cömert bir adam."

"Gerçekten öyle. Değil mi, Damiano? Şunlara bir bak." Nelo kollarını açıyor. "Bütün bunları sana o verdi."

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Sal bana hiçbir şey vermedi. Ras'ın babasının bana verdiği ilk yatırıma bir servete dönüştürdüm ve ancak kendimi kanıtladıktan sonra Sal bana kullanmam için daha fazla sermaye vermekte ısrar etti. Parasını alıp her yıl büyüterek ona bir iyilik yaptım.

"Neden buradasın?" diye sordum. Benim bile sabrım sonsuz değil.

Nelo içkisinden bir yudum alır. "Revolvr'da bana ne olduğunu hatırlıyor musun? Aslında o kadar da büyük bir şey değildi." Elini kaldırıp bana kabuğu gösteriyor. "Neredeyse iyileşti. Hayatıma devam etmeye ve unutmaya hazırdım ama bir şekilde don-"

"Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım her yerde gözü var."

Nelo'nun kendisine söylediğine hiç şüphem yok. Bu ikisi İbiza'daki Don'un gözleri.

"Mutlu değildi," diyor Vito omuz silkerek. "Biri bize hakaret ettiğinde, bunun ona hakaret etmiş gibi olduğunu söyledi."

"Ve Sal kendisine saygısızlık edilmesinden hoşlanmaz," diye ekliyor Nelo.

Tükürmek için tatlı zamanlarını kullanıyorlar. "Ne istiyorsun?"

Nelo'nun gözlerindeki muzaffer parıltı beni alarma geçiriyor. "Yaşadığım onca eğlenceyi düşünmek için biraz zamanım oldu ve sanırım birkaç ömür yetecek kadarını yaşadım," diyor. "Yuva kurmaya hazırım. Don bu fikri onayladı. Martina'nın bana iyi bir eş olabileceğini söyledi."

Parmaklarım ahşap kolçaklara öyle sert batıyor ki tırnaklarımın kırıldığını hissediyorum. Kırmızı

görüşümü dolduruyor. Böyle iğrenç bir şeyi önermeye nasıl *cüret* eder?

Sal hâlâ kız kardeşimi kontrol altına almaya çalışıyor. Kaçırma girişimleri başarısız olunca onu onlara teslim edeceğimi mi sanıyor? Hayal dünyasında yaşıyor. Martina asla Nelo'nun karısı olmayacak. Bu pisliğin onu almasına izin vermeden önce boğazını keserim.

İkisinin de yüzümde gördükleri her neyse, daha dik oturmalarına neden oluyor. Vito eliyle ince bir hareket yaparak arkasına sakladığı silahına yaklaşıyor. Kendi silahım karnımı yakıyor.

"O senin kuzenin," diye homurdandım. "Bu senin için bile iğrenç."

Boş bardağını sehpanın üzerine koyarken, "Büyük büyük büyükannemizden akrabayız," diyor. "Hadi ama. Bunun pek sayılmadığını biliyorsun."

"Martina bir koca aramıyor." "Neden aramasın? Neredeyse on dokuz yaşında."

"Bekâr," diyor Vito.

"Ve güzel," diye ekliyor Nelo. "Onu içimi ısıtırken görebiliyorum-" Eğer bu cümleyi bitirirse, dilini koparacağım.

CRASH.

Vito oturduğu yerde sarsılır. "O da neydi?" diye soruyor, merdivenlere doğru bakarak. Nelo kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Burada başka biri mi var?"

Vale'nin odasından gelmiş olmalı. Dişlerimi sıkıyorum. Onun orada ne işi var?

"Martina'nın evde olmadığını söylediğini sanıyordum," diyor Nelo, merdivenlere doğru ilerlerken bana bakarak. Ayağa kalkıp yolunu kesiyorum. "Martina değil."

"Kim o zaman?"

Cazzo.

"Bana biraz müsaade edin," diye ısırdım. "Benimle kalan bir misafirim var."

Nelo'nun bana daha fazla soru sormasına fırsat vermeden merdivenleri tırmanıp Valentina'nın odasına giriyorum.

Yatağın yanında duruyor, kahvaltı tepsisi ayaklarının dibinde kırılmış. Martina'nın kıyafetlerini giyiyor - bir çift tayıt şort ve beyaz bir tişört. Gözlerini bana dikti. "Yataktan düştü."

Kapıyı arkamdan kilitliyorum. "Beni dinle. Nelo ve Vito burada etrafı kokluyorlar. Onları Don gönderdi. Benimle aşağıya geleceksin. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, anladın mı? Sen sadece benimle yatan bir çalışansın."

Dudakları şokla aralandı. "*Bıçakladığım* adam burada mı?"

Kız kardeşimin kazaklarından birini yerden alıp ona fırlatıyorum. "Bunu giy. Evet. Duydun mu?"

Ne dedim ben?"

"Birbirimizle yatıyoruz, anladım. Neden oraya gitmek zorundayım?"

"Çünkü kazayı duydular." Onu dirseklerinden tuttum. "Açıklamalar için vaktimiz yok. Sadece beni takip et."

Başını salladı ve odadan çıktık.

Nelo merdivenlerin dibinde, onu bıraktığım yerde bekliyor ve Valentina'yı yanımda gördüğünde yüzündeki şaşkınlık gözlerden kaçmıyor.

"Sen." Bu sözcük bir suçlamadır.

"Ben," diye karşılık veriyor

Valentina.

Geçmemize izin vermek için hareket etmediğinde, ona sinirli bir bakış attım. "Odamda kimin olduğunu çok merak ediyordun, sana göstereyim dedim."

Boynunda belirgin bir damar belirir. "Vito, bunun kim olduğunu biliyor

musun?" "Kim?" diye sesleniyor kardeşi hâlâ kanepede oturduğu

yerden.

"Beni bıçaklayan şişe servisi yapan kız," diyor. "Görünüşe göre Damiano'nun yeni sevgilisi de o." Kenara çekilirken bile ifadesi kararıyor.

Vito yanımıza gelerek, "Bir bakayım," dedi. "Ah, ne kadar güzel. Bizden kurtulmak için bu kadar sabırsız görünmene şaşmamalı, *Cugino*," diyor. "O benim yatağымda olsaydı ben de öyle olurum."

Vito bakışlarını onun üzerinde gezdirirken Valentina başını dik tutuyor. Gözlerini oyma dürtüsü midemde katılaşıyor. Aralarına giriyorum.

Bir an için herkes sessiz kalır. Sonra Vito yüksek sesle koklar. "*Spezzatino* hazır gibi kokuyor." Başını Vale'ye doğru eğiyor. "Neden gidip kontrol etmiyoruz?"

"Hadi gidelim," diyor Nelo, bakışları Valentina ile benim aramda gidip gelirken. "Damiano'nun yeni sevgilisini biraz daha yakından tanımak istiyorum. Önceki iki buluşmamız kısa sürdü, öyle değil mi?"

Valentina sessiz kalıyor ama Vito mutfığa doğru ilerlemeye başlayınca onu takip etmesi için dürtüyorum. İkisinin de gözümün önünden ayrılmasını istemiyorum.

Valentina tencereye doğru ilerlerken üçümüz mutfak adasının etrafındaki ahşap taburelere oturuyoruz.

Nelo'nun ona bakışını beğenmedim. Utanç verici sakatlığını atlatmaktan çok uzak olduğu açık ve onun gibi erkekler utançla tek bir şekilde başa çıkıyor.

Şiddet.

"Ale miydi?" diye sorar Vale'nin başının arkasına.

"Evet," diyor arkasını dönmeden. Aşçının tezgâha bıraktığı tahta kaşığı alıyor ve yahniyi onunla karıştırıyor.

Bir sonraki sorusunu bana yöneltti. "Seninle mi yaşıyor?"

Nereye varmaya çalıştığını biliyorum. Vale'nin benim için önemli olup olmadığını bilmek istiyor, bu da ona onun öyle olmadığını göstermem gerektiği anlamına geliyor.

"Gece kaldı."

"Buraya pek fazla kadın getirmiyorsun, değil mi? Bunu gerçekten seviyor olmalısın."

"Hiçbir kadını seninle birlikte evine dönmeye ikna edemiyor olman, başkalarının da böyle bir sorunu olduğu anlamına gelmez."

Vito kıs kıs gülüyor ama Nelo ona ters ters bakınca hemen susuyor.

Vale, kaselerin bulunduğu dolabı bulmadan önce bir sürü dolap açar. Dört tanesini çıkarır ve içlerine bir kepçeyle yahni dökmeye başlar.

"Eskisinden daha sessizsin," diye not ediyor Nelo. Bakışları onun kışına kayıyor ve bu bende onu boğma isteği uyandırıyor. "Damiano'nun sevişmesi bu kadar iç karartıcı mıydı?"

Omuzları dikleşti. Arkasını dönüyor ve ilk kaseyi bana getiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Bir şey değil."

Nelo'nun yüzü kızarır. "Beni görmezden geliyorsun."

Vale'ye temkinli bir bakış gönderiyorum. Nelo gibi egosu olan bir adam için görmezden gelinmekten daha kötü bir hakaret olamaz.

Bir sonraki kaseyi Vito'ya servis ediyor. "Dikkatli ol, çok

sıcak." "Tabii," diyor Vito.

Valentina'nın sobanın başına dönmesini izlerken Nelo'nun şakağındaki bir damar seğiriyor. Kendini daha fazla aşağılanmaktan kurtarmak için sessiz kalmaya karar verdiğini umuyorum, ama bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum.

Kadın onun yanına geldiğinde, odadaki gerginlik bir ateş perdesine ulaşır. Kase yumuşak bir tıngırtıyla ahşap adaya düşer. Yanına bir kaşık koyar.

Nelo yahniye bakıyor ve yüksek sesle mırıldanıyor. "Sulu görünüyor. Tıpkı senin koca kışın gibi, *güzelim*," diyor elini Vale'nin arkasına koyup sıkarken.

Sert.

Onu ürkütecek kadar sert.

Acıdan nefesini kesecek kadar sert.

Etrafımdaki oda titremeye başladı.

Bu sefer kendimi tutamıyorum.

İrkilmek. Nefes nefese.

Bir öfke cehennemine yol açıyor.

Şimşek gibi hızlı hareket ediyorum. Kasem ve içindekilerin tamamı Vito'nun suratına geldi. Yanık yüzünden çığlık atıyor. İyi oldu. Umarım kör olur.

Nelo sıçrayıp silahına uzanır. Ras aniden oradadır, Vale'yi iterek yolundan çeker ve Nelo'nun silahını elinden alır.

Nelo'yu bileğinden tutup çekiyorum ve Vale'ye dokunan eli adaya çarpıyorum. Silahımın namlusuyla kapatmadan önce koyu renkli kabuk bir an için bana bakıyor.

"Onu ilk kez aşağıladığında gerçekten dersini aldığını sanmıştım." Vahşi

gözleri benimkilerle buluştu. "Sen kafayı yemişsin. Ne sikim-" *İrkilmek.*

Nefes nefese.

Tetiği çektim.

BÖLÜM 29

VALENTINA

EN SON bir silah sesi duyduğumda kocamı vurmuştum. Martina ve ben onun bilinçsiz bedenine ve giderek büyüyen kan gölüne bakarken oluşan sessizliği hatırlıyorum.

Bu kez sessizlik yerini ıglıklara bırakır.

Çıglıklar bir dizi başka anıyı tetikliyor. Özellikle Nelo'nun sesi, Lazaro'nun bana satın aldığı yaşlı adama benziyor. Dördüncü çocuğum. Çok gürültücüydü. Sanki ne kadar yüksek sesle bağırsa o kadar az acıyacağını düşünüyordu.

Bakışlarım Nelo'nun elindeki deliğe kaydığında öğürmeye başlıyorum.

Damiano silahını Nelo'nun kafasına dayadı. "Çıkarın onu buradan," diye Ras'a çıkıştı.

Ras bana doğru bir hamle yaptı ama başımı salladım. Burada kalması gerekiyor. Vito hâlâ cenin pozisyonunda kıvrılmış, yüzüne yapışmış güveç kalıntılarıyla yerde inliyor ama acısı eninde sonunda geçecek. Damiano burada ikisiyle yalnız kalmamalı.

Ras'a "Ben iyiyim," diyorum ve mutfaktan çıkıyorum.

Odama dönene kadar hareket etmeyi bırakmıyorum. Bir kez olsun, keşke kapıyı içeriden kilitleyebilseydim. Daha önce kırılan tabaklar hâlâ yere saçılmış durumda ve bir parçaya bastığımda ayağıma keskin bir acı saplanıyor. Kahretsin.

Yere çöküyorum ve ayağımı kucağıma alıyorum. Cam parçası içeride kalmış ama sadece sığ bir kesik olduğunu söyleyebilirim.

Aynı şey Nelo için söylenemez.

Damiano ne yapacak?

Don adına etrafı kokladıklarını söyledi ve eğer klanları Garzololar gibiyse, Don'un adamlarından birini vurmak hiç de iyi bir şey değil. Damiano ve Sal arasındaki ilişki hakkında bildiklerimi göz önüne alırsak, bu Sal'in Damiano sorununu sonsuza dek halletmek için ihtiyaç duyduğu bahane olabilir. Tırmanıştan kaçınmak için çok fazla.

Benim için tüm planını tehlikeye attı. Benim

için ayağa kalktı.

Belki de ilk kez mafyadan biri rahatsızlığımı gerçekten umursuyor. Yaptığı şeyi yapacak kadar beni önemsemesi iyi hissettirmemeli mi?

Ama iyi hissetmiyorum. Midem bulanıyor.

Damiano'nun bana gerçekten koruma sağlayabileceğine inanmaya başlıyorum, ama bu koruma benim için boşa giderdi, değil mi?

Aşağıda bir kargaşa kopuyor. Damiano misafirlerini dışarı atıyor gibi geliyor. Bir an aşağı inmeyi düşünüyorum ama hemen yerimden kıpırdamamaya karar veriyorum. Sadece yollarına çıkardım.

Bardağı çıkarmalıyım ama daha fazla kırmızı görmek istemiyorum. Biri hayatımın hikayesini yazacak olsa, kanla yazardı. Bazen gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim kanla yıkanan ben oluyorum. Az önce çılgılık attığında Nelo için empati hissettim mi? Yoksa yine o şeyi mi yaptım? O nemli bodrumda çok iyi yaptığım şeyi.

Sesler kesiliyor, yerini hızlı ayak sesleri alıyor. Yatak odasının kapısı açılıp Damiano içeri daldığı anda parmaklarım ayağımın etrafında geriliyor.

Beni yerde otururken buluyor ve derin bir nefes alıyor. "Vale."

"Merhaba." Sesim fısıltı gibi.

Yanımda diz çöküyor ve bakışlarının ayağımın tabanına düşmesine izin veriyor. Ağır nefesleri omuzlarının inip kalkmasına neden olurken kaşları birbirine çarpıyor. "Kendini yaralamışsın. Hadi seni temizleyelim."

"Hayır." Yaramı ondan saklamak için eğildim.

Harekete kaşlarını çatıyor ve sonra iç geçiriyor. "Keşke bunu görmek zorunda kalmasaydın. Şok geçirmiş olmalısın. Çok fazla kan vardı."

Vücudum sarsılıyor.

Damiano'dan uzaklaşıyorum ama ondan uzaklaşmama izin vermiyor. Bir el omzuma dolanıyor. "Konuş benimle."

"Çok fazla değildi."

Anlaması bir kalp atışını aldı. "Kan mı?"

"Çok fazla değildi. Radyal arteri ıskalamış olmalısın. Eğer vurmuş olsaydın, kanaması mutfak zeminine yayılırdı. Öte yandan, tamamen içinden geçtiyseniz, vücut onu emmiş ve akışı durdurmuş olabilir."

Odadaki hava bir noktaya kadar sıkışıyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye soruyor yavaşça.

Her zaman bıçağı tutan sağ elime bakıyorum. Bir sırrı saklamak zamanla kolaylaşmaz. Sırrın ağırlığı birikir, ta ki bir seçimle karşı karşıya kalana kadar; sırrın altında ezilmek ya da sırrı bırakmak.

Parçalanmak istemiyorum.

"Olay başladıktan sonra bir sürü anatomi öğrendim," diyorum. "Belki onları hızlıca öldürmenin bir yolunu bulabilirim, böylece çok fazla acı hissetmezler diye düşündüm. Birkaçı için işe yaradı. Tüm atardamarları öğrendim ve kesmemi söylediği bölgedeki en yakın atardamarı kesiyordum. Anladı ve bir dahaki sefere çok erken öldüklerinde, onlara yapmam gereken şeyi bana yapacağını söyledi."

"Lazaro?" Damiano soruyor, sesi o kadar alçak ki kalbimin içinde bir titreme hissediyorum.

"Sık sık en çok zevk aldığı şeyin benim karar vermemi izlemek olduğunu düşünürdüm. Onun emirlerine uyacak mıydım? Diğer insanlara karşı empatimi terk eder miydim? Hayır, terk etmek bile değil, sadece bir kenara itmek, sıfıra indirmek. Sanırım bu onun için ilginçti çünkü bana her zaman bir seçim yapma şansı veriyordu. Ona hayır diyebilirdim. Ama bu sadece bir yanılsamaydı. Eğer bana getirdiği kişiyi öldürmezsem, sevdiğim birini öldürecekti, mesela hizmetçimiz Lorna'yı. Günün sonunda kan dökülecekti."

"Sana insanları öldürttü mü?"

"Önce bana onlara işkence ettirdi. El ve ayak parmaklarını kesti. Etlerini kelimelerle işaretledi. Canlı canlı derilerini yüzerdi. Bunu kendisi yapmaktan hoşlanıyordu ama nedense beni izlerken daha çok hoşlanıyordu."

Damiano'nun derisi tüm rengini kaybeder.

O gecelere dair anılarım bulanık. Ne yaptığımı biliyorum ama beynim ayrıntıları gizlemeye çalıştı.

Elimi boynumun yan tarafında gezdiriyorum. "Bir insana böyle bir şey yapmak için, onu bir insan olarak görmeyi bırakmanız gerekir. Onları insanlıktan çıkarmalısın ki bir et ve kemik torbasına dönüşsünler. Gerçek değiller. Hayatları ve aileleri olan insanlar değiller, ne kadar kusurlu olsalar da. Onlar gerçek acıyı hissedemeyen fiziksel bir nesneymiş gibi davranmalısınız. Bu tür bir ilişkisizleştirme yeteneğine sahip olmak korkunç bir şey. Sizi kendinizden de koparır."

"Çok hızlı bir şekilde insan olduğumu hissetmeyi bıraktım. Ailemi görmeyi bıraktım. O zamanlar nedenini tam olarak açıklayamasam da onları görmemek benim için gerçekten çok önemliydi. Geriye dönüp baktığımda bunun birkaç şeyden korktuğum için olduğunu görüyorum. Onları incitmekten korkuyordum. Bunu nasıl ya da neden yapacağımı bilmiyordum ama gerçek bir olasılık gibi geliyordu. Ve benim hakkımdaki gerçeği görmelerinden korkuyordum. Gözlerimin içine bakacaklar ve ruhumun kalmadığını göreceklerdi. Gerçek bu olsa bile bunu bilmelerini istemiyordum."

Elini omzumdan bileğime doğru sürüklüyor. "Vale..."

Onun paramparça bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bana korkunç şeyler yaptırdı. Bana getirdiği ilk adamı bir sandalyeye ters oturttu. Hareketsiz kalması için bileklerini ayak bileklerine bağladı. Adamın etli sırtı izler ve dövmelemlerle kaplıydı. Lazaro dövmelemlerden birini beğendiğini ve ona vermemi istedi. Anlamamıştım. Onun için kesmemi istediğini açıkladı."

"Pek anlaşılır bir şey değildi. Sandalyedeki adam yalvarmaya başlarken ben ona baktım. Yumruk yumruğa kavga etmek istemeyeceğiniz bu iri yarı adam Lazaro'ya -ve bana- dövmesini kesmemesi için yalvardı. Lazaro'ya bunu yapamayacağımı söyledim. Yeni kocamın gerçekten anlamadığım bir kara mizah anlayışı olduğunu düşündüm ama bana bir bıçak verdi ve çok sakın bir şekilde dikkatli olmamı, dövmeyi beğendiğini ve elinde tutarken ona hayran olmak istediğini söyledi."

Kelimeleri zorla çıkarmak zor, ama zorundayım. Damiano'ya her şeyi anlatmak zorundayım çünkü durursam bir daha bunu yapacak gücü bulamayacağımı biliyorum. "Şoka girdim. Sanırım güldüm. Ona yapmayacağımı söyledim ama o hayır cevabını kabul etmedi. 'Yap yoksa canını yakarım Valentina' dedi. Ona kocam olduğunu söyledim. Bana zarar veremezdi. Buna güldü ve bana zarar verebilecek tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Ağlamaya başladım ve elimden tutup beni

kucakladı, beni teselli etti. Sakinleştiğimde, iyi bir insan olduğumu, birini kendi pahasına koruyacağımı görebildiğini, bu yüzden seğimi benim için kolaylaştıracağını söyledi. Eğer onun dediğini yapmazsam

Lorna'ya da aynı şeyi yapacağını söyledi. Ve bunu söylerken bıçağın soğuk ağzını sırtıma, bu adamın dövmesinin olduğu yere bastırdı. Bıçağı aldım. O anda tek seçeneğin bu olduğunu hissettim. En çılgın kabuslarımda bile böyle bir şey beklemiyordum. Daha yeni evlenmiştik."

O kadar çok titriyorum ki kelimelerimin üzerinde tökezlemeye başlıyorum. Damiano tam önümde yere çömelecek şekilde hareket ediyor ve cam, elbise ayakkabılarının altında çıtırdıyor. "O deli bir adamdı," diye bitiriyor sözlerini. "Seni imkânsız bir duruma soktu. Bu senin için çok zor. Bana anlatmana gerek yok-"

"Sana her şeyi anlatmam gerek," diyorum. İçimdeki zehri dışarı çıkarmazsam boğulacağım. "Lazaro'ya dövmele adamın kim olduğunu sordum. Lazaro onun babamın sevkıyatlarından birini çalan ve üç adamımızı öldüren biri olduğunu söyledi. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi ama ona yaklaştığımda ve tekrar bağırmaya başladığında, bu yeterli değildi. İşte o zaman kendime onun gerçek bir insan olmadığını söyledim. O sadece bir et parçasıydı. Dövmeyi kestim. Lazaro et parçasını aldı ve uzun süre hayranlıkla inceledi. Bir süre sonra beni övdü. İlk seferim için iyi iş çıkardığımı söyledi.

"Bir sonraki adam bir hafta ya da daha uzun bir süre sonra geldi, hatırlayamıyorum. O ilk geceden sonra zaman anlamını yitirdi. Tuvaleti kullanmak ve Lorna etrafta olmadığında mutfaktan yiyecek almak dışında hiçbir şey için yataktan çıkmadım. Kendime ölmek istediğimi söyledim ama yalan söylüyordum. Ölmek isteseydim, iki ay boyunca ona itaat etmezdim. Yaşamak istiyordum ve Lorna'nın da yaşamasını istiyordum. Benimle Lazaro'ya gelmeden önce, on yıldan fazla bir süredir ailem için çalışıyordu. Elli beş yaşındaydı, sürekli bahsettiği iki torunu vardı ve ben neredeyse katatonik haldeyken benimle ilgilenen iyi bir insandı." Şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. İyi olması için dua ediyorum.

"Lazaro ile ne kadar uzun süre kalırsam, kaderime o kadar boyun eğdim. Bu sürdü..." Derin bir nefes alıyorum. "Sonunda Martina'nın ortaya çıkması beni kendime getirdi."

Gerçek, kan, et ve kandan yapılmış iğrenç bir heykel gibi hissettiriyor. Bir süre dikkatimizi çekiyor. Damiano'nun düşündüğünü söyleyebilirim. Muhtemelen bana günahlarımın bedelini ödetmek için uygun yollar arıyordur. O Lazaro gibi değil. Şiddete tapmaz ama Martina'ya ne yapmış olabileceğimi bildiği için benim için bir istisna yapabilir.

Kolları beni sardığında tamamen hareketsiz kalıyorum. Bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma doluyor ve beni yerden kaldırıyor.

"Hadi seni temizleyelim," diyor huysuzca. "Banyomda ilk yardım çantam var."

Beni odamdan çıkarıyor ve koridorda onun odası olması gereken yere kadar taşıyor. İçerisi serin ve karanlık. Panjurlar çekilmiş. Yatağı dağınık ve dağınık, mavi çarşaf sanki bütün gece onunla boğuşmuş gibi karışmış. Belli ki temizlikçi bu sabah buraya gelmemiş. Belki de insanların kendi alanında olmasından hoşlanmıyor ama yine de beni buraya getirdi.

Banyonun ışıkları yanıyor ve Damiano beni lavabonun yanındaki soğuk mermer tezgâha yatırıyor. Çekmecelerde bir şey aramak için eğildiğinde siyah saçları alına dökülüyor ve elinde plastik beyaz bir kutuyla doğrulduğunda gözlerimin içine bakmıyor. Artık beni görmeye bile dayanamıyor. Beklediğim tepki buydu, ama nedense bu beni hala yaralıyor. Bana bakamaması, sahip olabileceği herhangi bir öldürme niyetinden bir şekilde daha korkunç.

O lavaboda ellerini yıkarken ben de ellerimi sıkıyorum.

"Ayağını kaldır," diyor ve almak için avucunu açıyor.

Yaramı temizlerken dokunuşu nazikti. Parçayı çıkardığında, keskin acıyı hissetmiyormuş gibi yapıyorum ama daha sonra bastırıldığı alkole batırılmış pamuk, içimden bir tıslama çıkarıyor.

"Derin değil," diye mırıldanıyor. "Dikişe ihtiyacın olmayacak. En kötüsü de buydu."

Cinayet işlemeye hazırlanan birine benzemiyor ama artık neler yapabileceğimi bildiği için beni kız kardeşiyle aynı çatı altında istemeyecektir.

Kesğin üzerine bir bandaj koyduğunda, artık dayanamıyorum. "Kim olduğumu biliyorum. Ben bir canavarım. Kötünün de kötüsüyüm. Bunları sana daha önce anlatmalıydım. Nelo'nun yaptığı hiçbir şeydi. Çok daha kötüsünü hak ediyorum."

Boğazından çıkan hırıltı kalp atışlarımı durduruyor. Eli boynumun arkasına dolanıyor ve yüzümü kendine doğru çekerek bakışlarını sonunda benimkine sabitliyor. "Bunu bir daha asla söylemeyeceksin, tamam mı? Sen bir canavar değilsin. Sen hayatta kalan birisin. En sert insanların bile geri dönemeyeceği bir şeyden kurtuldun ve kız kardeşimi kurtarmak için kendini tehlikeye attın. Bana anlattığın hikayede tek bir canavar var, kocan. Sana yaptıklarının bedelini ödeyecek Valentina. Tanrım, *çok büyük* bir bedel ödeyecek."

Yüzünü boynuma bastırıyor ve ben nefes almayı kesiyorum.

"Ve senin yanında olamayan herkes de öyle olacak," diye fısıldıyor tenime doğru. "Lazaro seni tüm o şeyleri yapmaya zorlarken baban neredeydi? Haberi var mıydı?"

"O yaptı," diyorum. "Annem de babam da Lazaro'nun normal olmadığını biliyordu. Ben kocama itaat etmek ve onun isteklerini yerine getirmek üzere yetiştirildim. Onlardan yardım istediğimde, evliliğime müdahale etmelerinin doğru olmayacağını söylediler."

"Peki ya kardeşlerin?"

"Hiçbir fikirleri yoktu. Onlara söyleyemedim. Bunun tüm boyutlarını bilen tek kişi sensin."

Derin bir nefes aldı ve bakışlarımla buluşmak için geri çekildi. "İşte bu yüzden eve gitmek istemiyorsun."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Onları kırpmaya çalışıyorum ama onun yerine yanaklarımdan aşağı dökülüyorlar. "Lazaro'nun hayatta olup olmadığını hâlâ bilmiyorum. Eğer yaşıyorsa, babam beni hemen ona geri verir. Ondan bir kez kaçabildim ama ikinci kez kaçamayacağımı biliyorum. Ve eğer Lazaro öldüyse, farklı türden bir canavar olabilecek biriyle yeniden evlenmek zorunda kalma ihtimalim çok yüksek. Bunu yapamam, Damiano. Beni burada kilit altında tutuyor olabilirsin ama New York'a dönmek beni çok daha kötü bir hapishaneye sokar."

Sert eli yanağımı kavırıyor. Bana onun gibi erkeklerin hissedemeyeceğini düşündüğüm türden bir sempatiyle bakıyor. "Seni artık burada tutmayacağım. İstersen gitmekte özgürsün."

Göğsümde garip bir boşluk belirirken başımı eğiyorum. Gitmeme izin veriyor. İstedğim bu değil miydi? Özgürlüğümü geri aldığım için rahatlamalıydım.

Ama bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, özgürlüğün bu evin duvarlarının ötesinde yaşamadığını fark ediyorum. Onun gözlerine yansıyan anlayışta yaşıyor.

Elime uzandı. "Ama gitmeni istemiyorum. Benimle kal, Vale. Benimle kalırsan bir daha asla savaşmak zorunda kalmazsın. Onlarla senin için savaşacağım. Seni koruyacağım. İntikamını alacağım."

Onun dokunuşuna yaslanıyorum. Affetmek zor bir şeydir. İbiza'ya geldikten sonra birçok kez kendimi affetmeye çalıştım ama bu çabalarım hep kuru, verimsiz toprağa bir demet tohum atıp filizlenmelerini beklemeye benzedi. Hiçbir zaman filizlenmediler.

Damiano'nun sözleri yağmur gibi.

Tozlu toprağı ıslatıyorlar ve ruhumun saklandığı yere kadar ulaşıyorlar. Bir gün, belki bir çiçeğimiz olur.

BÖLÜM 30

DAMIANO

Yüzünü göğsüme bastırıyor, ben de avucumla başının arkasını kavıyorum. Arkasındaki banyo aynasında yansımam bana bakıyor. Kalp kırıklığı ve öfke ile kaynıyor.

Odasında yerde titrerkenki görüntüsünü silemiyorum.

Onu o halde bulduğumda, beni bir adamın elinde bir delik açarken gördüğü için böyle olduğunu düşündüm. Ona bunu yaşattığım için kendimden nefret ettim. Onun yanında sayamayacağım kadar çok kez kontrolümü kaybettim. Sanki tüm duygularımın kadranını patlayana kadar açıyor. Beni bu kadar canlı hissettirmesi korkunç.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve onu kendime çekiyorum. Göğsümde donuk bir ağrı var. Boğazımın arkası yanıyor. Kocasından başlayarak ona zarar veren herkesi yakıp kül etmek istiyorum.

Eğer yaşıyorsa, uzun süre öyle kalmayacaktır.

Kanım buz gibi oldu. Tam kendimi şiddet fantezilerinde kaybetmek üzereyken, ellerini belime doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Her şey eriyip gidiyor. Saçlarını avuçluyorum ve dilimi ağzına daldırıyorum. Karşılık olarak nazik bir ses çıkarıyor, o kadar tatlı bir inilti ki acıtıyor. Şu anda onu koruma ihtiyacı çok büyük. Bir uçuruma düşüyormuşum gibi hissediyorum. Ben romantik biri değilim. Aşka inanmayı reddediyorum. Tecrübelerime göre, zehirli ve insanlara aptalca, affedilemez şeyler yaptırıyor.

Ama ne kadar araştırırsam araştırayım, hissettiklerimi tarif edecek başka bir kelime bulamıyorum.

Cazzo. Bu kadına karşı o kadar yumuşadım ki hâlâ ayakta durabildiğime şaşıyorum.

Bacaklarını belime doluyor ve düşüncelerim daha basit şeylere dönüyor. Kasıklarına kan hücum ediyor. Dişlerimle alt dudağını çekiştiriyorum. Onu çok fena becermek istiyorum.

O da aynı fikre kapılmış gibi görünüyor. Parmaklarıyla fermuarımı indiriyor ve beni titreyen avucunun içine alıyor.

Neden titriyor?

Çekiliyorum ve gözlerinin cam gibi ve ıslak olduğunu görüyorum. "Vale, üzgünsün."

Cevap vermiyor. Sadece beni okşamaya başladı. Bunu istediğine dair yeterli bir onay olmalı. Başka bir durumda olurdu ama bu sefer değil. Onu durduruyorum. Fiziksel olarak acıtıyor ama onu durduruyorum. "Şimdi olmaz."

İç çekiyor ve alnını göğsüme yashıyor. Sonra ona iyi olup olmadığını sormak üzereyken ağlamaya başladı.

Evet, bunun beklemesi gerekecek. Kendimi tekrar içeri sokuyorum, onu makyaj masasından kaldırıyorum ve yatağa yerleştirmek için yatak odama geri götürüyorum.

Ona verdiğim bir bardak suyu içiyor, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve sonunda sessizleşiyor. Bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyorum, bu yüzden ona zaman veriyorum. Ras muhtemelen aşağıda ne olduğunu merak ediyordur.

Burada ne işim var? Biraz daha bekleyebilir.

Boş bardağı komodinin üzerine koyuyor. "Nelo'yu vurman bir sorun, değil mi?" "Bunu düzeltmek için Sal'i aramam gerekecek. Bunu yapıp yapamayacağım başka bir soru." "Bu babamla olan planın için ne anlama geliyor?"

"Çabuk hareket etmeliyiz." Bu konuda acele etme lüksümü kaybettim. Nelo olanları kulağına anlatır anlatmaz Sal alarma geçecektir. Yanımdaki kadını merak edebilir ve onun Valentina Garzolo olduğunu öğrenirse, yaptıklarının farkında olduğumu anlar. Beni ortadan kaldırmak için ordusunu buraya göndermeden önce harekete geçmemi beklemeyecektir. Ona kazandırdığım paraya değer veriyor, ama sadece onun ölümüyle sonuçlanabilecek bir ayaklanma başlatmamı göze alacak kadar değil.

Valentina başını sallıyor ve yanaklarını kuruluyor. Bana baktığında gözlerinde kesin bir inanç var. "Sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Fazla bir şey değil."

Umut seline kapıldım. "İhtiyacımız olan her şey olabilir."

Pek ikna olmuş görünmüyor ama bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Önce biraz temizleneyim."

"Git, Ras'ı kontrol etmem gerek," diyorum yataktan kalkarken. Kapıya doğru yöneldiğinde, elimi bileğine doluyorum. "Seni yatağымda istiyorum."

Cildinde tüyler diken diken oluyor. "Öyle mi?"

"Eşyalarını buraya getir."

"Onlar Martina'nın eşyaları."

"Yarın sana yeni bir gardırop alacağım."

Yumuşakça gülüyor. "Hapis cezam ne olacak?"

"Dediğim gibi, bitti."

Bakışları dudaklarıma düşüyor. Yutkunuyor. "Babamın işi hakkında bildiklerimi sana anlatacağım ama kalır mıyım bilmiyorum."

Yapacak, sadece henüz bilmiyor. O benim ve bunu fark etmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

İçgüdülerime karşı geldim ve elini bıraktım. "Anlaşıldı. Karar verirken burada daha rahat edeceksin."

Küçük bir gülümsemeyle kabul ettiğinde hissettiğim rahatlama elle tutulabilir.

Aşağıda, Ras oturma odasında volta atıyor. Yaklaştığımı duyunca başını kaldırdı ve küfretti. "Dem, Sal ile telefonda konuşmalısın. Muhtemelen dikiş atıldığı için Nelo'nun ona ulaşamamış olma ihtimali hâlâ çok düşük."

Bana kızgın. Vale'e olan hislerim yüzünden her şeyi mahvettiğimi düşünüyor.

Ama Nelo'yu vurmak bana bir hata gibi gelmiyor, şimdi sakinleşmiş olsam bile. Adalet gibi geliyor.

"Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorsun," diyorum.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan durumu sakinleştirmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız."

"Ona dokunmamalıydı," diyorum telefonumu cebimden çıkarırken. "Mutfak temiz mi? Mari eve gelmeden önce her şeyin düzenli olması gerekiyor."

Ras uzun bir nefes verir. "Şimdi temizliyorlar. Şoföre onu iki saat içinde geri getirmesini söyledim."

"Vale babası hakkında bildiklerini paylaşacak," diyorum. Bu Ras'ın şu anda Vale yüzünden sağlıklı düşünemediğim konusundaki endişelerini gidermeye yetecektir. Endişelendiği şeyin bu olduğunu biliyorum, bunu yüzünden anlayabiliyorum. Her ne kadar benden şüphe ettiği için onu azarlamak istesem de, ailemde aşk yüzünden aceleci ve yıkıcı kararlar veren insanların geçmişi olduğunu inkâr edemem.

Ama Valentina'ya aşık değilim. Aşık olamam. Cazibe aşk değildir. İhtiyaç aşk değildir. Ona karşı hissettiğim bu sözsüz şey... Aşk olamaz.

Sal'in numarasını çevirirken, onun sesini duyma ve kız kardeşime ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yokmuş gibi davranma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Duygularımın ortaya çıkmasına izin veremem. Benim bilgisiz olduğumu düşünmeli.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Damiano, *ragazzo mio*. Beni tam da geç öğle yemeğime başlamak üzereyken yakaladın," diyor günde bir paket sigara içme alışkanlığından kaynaklanan hırıltılı bir sesle. "Chiara bütün günü *risotto alla piscatora* ile geçirdi."

Herkes bunun bir maskaralık olduğunu bilse bile, en iyi arkadaşmışız gibi davranmayı seviyor. "Şanslısın. Seni uzun süre aç tutmayacağım."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. En sevdiğim *topolina* nasıl? New York gezisinden sonra iyileşti mi?" Lanet olası pislik. "Çok daha iyi hissediyor."

"Olanlardan kim sorumluyorsa onu bulacağız" diyor. "Bu tür şeyler zaman alabilir ama adalet her zaman yerini bulur."

Bilmiyor muyum?

"Nelo ve Vito ile küçük bir yanlış anlaşılma oldu," diyorum. "Öyle mi? İstedğim gibi bugün seni ziyaret ettiler mi?"

"Onlar yaptı."

"Nelo sana iyi haberi verdi mi? Bence o ve Mari çok güzel bir çift olacaklar."

Kendime evliliklerinin gerçekleşmesinin Sal'ın risottosunu yerken boğulup ölmesi kadar olası olduğunu hatırlatıyorum, ama sözleri yine de içimde bir öfke ateşi yakıyor. "Bundan bahsetti,"

diyorum sertçe.

"Ne düşünüyorsun?"

"Korkarım Nelo'nun bugünkü davranışı onu kız kardeşim için potansiyel bir koca olarak diskalifiye etti."

Sal esprisiz bir kahkaha atmadan önce uzun bir sessizlik oluyor. "Yeğenim bu sefer ne yaptı?"

"O uğradığında evimde bir kadın vardı. Elleşti." "Büyük bir suç sayılmaz."

"Ona dokunamazdı."

Bir hışırtı sesi duyuyorum ve Sal'in koltuğunda öne doğru eğildiğini hayal ediyorum.

"Kimin bu kız?" "Benim."

Bu sefer neşeli bir kahkaha atıyor. Araştırması için yeni bir zayıf nokta. "Buna sevinmemiş olmalısın."

"Elini vurdum. İyileşecek."

"*Mio Dio*. Seni bu kadar sahiplenen bu kadını görmek isterdim. Nelo'ya bunun iyi yapılmadığını söyleyeceğim. Ne de olsa evinizde misafirdi."

"Buna minnettar olurum," diye zorladım.

"Mari ile olan iş... Bu kadar çabuk unutmayalım. Nelo bir dahaki sefere geldiğinde mükemmel bir beyefendi gibi davranacaktır. Bu konuda sana söz veriyorum."

Nelo bir dahaki gelişinde bu evden canlı çıkamayacağını artık çok iyi biliyor ama ben Sal'la bu konuya girmeye zahmet etmiyorum. "Madem öyle diyorsun. Ben sizi yemeğinizle baş başa bırakayım."

"Yeni arkadaşına benden selam söyle. Bu arada onun adı ne?" "Ale

Romero," diyorum tereddüt etmeden. "O sadece mevsimlik bir işçi."

"Belki de sezon bitmeden uğramam gerekecek," diye düşünüyor. "Hoşça kal,

Damiano." Telefonu kapattım ve Valentina'yı almak için yukarı çıktım.

Onu yatak odamda, yatağımın üzerinde kıyafetlerini katlarken buluyorum. Onu benim alanımda görmek sıcak bir okşama gibi. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla memnun ediyor.

İçeri girdiğimi duyuyor ve elinde kıyafetlerle dönüyor. "Bunları nereye koyacağımı bilemedim."

"Hizmetçi senin için dolapta yer açacak," diyorum. "Şimdilik bırakın. Ras bizi aşağıda bekliyor."

Duruşu sertleşiyor. "Ona Lazaro ve benden bahsettin mi?"

Gerçekten de onu terk eder etmez sırrını paylaşacağımı mı düşünüyor? "Hayır, eğer istemezsen paylaşmam."

Rahatlıyor. "Teşekkür ederim."

Hâlâ utandığımı söyleyebilirim. Kocasının onu yapmaya zorladığı şey için kendini suçluyor.

Hayır, yeter. Ona ödeteceğim tüm acımasız yolları düşünmeden önce hayatta olup olmadığını öğrenmeyi bekleyeceğim.

Oturma odasına iniyoruz ve ofisime doğru ilerliyoruz. Ras kitaplığın yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Vale'nin yürümesine yardım ettiğimi görünce başını yana eğiyor, böylece yaralı ayağına fazla baskı yapmasına gerek kalmıyor. Bir sandalyeye çöküyor ve ona bakıyor. "Zamanınızı boşa harcamayacağım. İşte bildiklerim."

Açık sözlülüğü karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Martina'yla kaçtığımız günün sabahı, yakın çevremizdeki tüm kadınların katıldığı bir gelin partisi vardı."

"Kız kardeşlerin orada mıydı?" Ras soruyor.

"Sadece Gemma geldi. Cleo gelemedi. Annemle büyük bir kavga ettiler, o yüzden gitmesine izin verilmedi. Annem benim gelmemin önemli olduğunu söyledi."

"İlginizi çeken bir şey duydunuz mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar da derinden dinlemiyordum. Ben..." Ellerini kalçalarında aşağı yukarı ovuşturuyor. "Sadece herkesin önünde kendimi toparlamaya çalışıyordum."

Ras'ın kaşları çatılır. "Neden?"

"Kocamla aramız kötüydü ve kimsenin bunu anlamasını istemedim," diyor. "Ayrıntıların bu hikayeye bir ilgisi yok." Bana bir bakış fırlatıyor. "Her neyse, Gemma babamız için endişeleniyordu. Babamızın keyifsiz görüldüğüne dair bir şeyler söyledi. Tüm aile için ek güvenlik önlemleri almıştı."

"Bir şeyden korkuyordu," diye sonuca varıyorum.

"Babam güvenlik konusunda her zaman temkinli olmuştur ama Gemma gerçek olmayan bir şeyi abartmazdı. Onun işlerine her zaman benden çok daha fazla dikkat etmiştir."

"Başka ne var?" Ras bastırır.

"Partiden erken ayrıldım. Lazaro eve dönmemi istedi. Kuzenim Tito beni eve bıraktı ve konuşmaya başladık. Her zaman dostça davranmışızdır. Bir pislik için uzun saatler çalışmak zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğradığını ima etti. O pisliğin kim olduğunu belirtmedi. Kendisinin, babasının, Lazaro'nun ve kardeşim Vince'in işin içinde olduğunu söyledi."

"Kardeşin mi?" diye sordum.

"İsviçre'de yaşıyor."

Ras çenesini kaşıyor. "Babanın paralı adamı mı?"

"Evet. Benim izlenimim, hepsinin aslında klan dışından birilerine ödünç verildiği ve onların emirlerini yerine getirdiği yönündeydi."

"Bu Sal olmalı," diye düşünüyor Ras. "Lazaro'nun Martina'nın izini sürdüğünü

biliyoruz." "Babanın iyilik yapmak gibi bir alışkanlığı var mı?"

Valentina üst dudağını dişlerinin arasına alır. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Onun işinden uzak durmayı tercih ettim."

Ras duvarı itiyor ve yaklaşıyor. "Ama kız kardeşin daha ilgili?"

"İşin içinde olduğunu söyleyemem. Sadece merak ediyor. Biz çocukken babamın ofisinin dışında gizlice dinlerdi. Onun sırlarını duymak hoşuna giderdi." Vale bacak bacak üstüne attı. "Ben yapmadım."

Ras ve ben bakıştık. Fazla bir şey yok, tıpkı Vale'nin beni uyardığı gibi. Garzolo'nun Sal ile bir tür anlaşma içinde olduğunu doğrulamaya yaklaştık ama daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var.

"Babanın Casalese Don ile çalışmayı neden kabul ettiğine dair bir fikrin olmadığına emin misin?"

Başını sallıyor, suratı asılıyor, sonra gözleri açılıyor. "Gemma ayrıca babamın onu Messeros'lardan birine vereceğini ima ettiğini söyledi. Onlar New York'ta yaşayan başka bir aile, ama bildiğim kadarıyla onlarla aramıza hep mesafe koyduk. Evlilikten bahsedilmesi beni şaşırttı. Papa'nın neden onlarla bir ittifak arayışında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ya kız kardeşinle konuşabilseydin?" Ras sorar. "Bakalım başka neler biliyor. Eğer doğası gereği meraklı biriye, senin gizemli kayboluşunun onu daha az meraklı yapacağını düşünemiyorum."

Valentina'nın yüzü asılır. "Gemma'yla konuşmak mı? Ama... nasıl? Onun cep telefonunu arayamam. Babam her zaman telefonlarımızı izlerdi."

"Lojistiği çözersek, onunla konuşur musun?" diye sordum. "Nerede olduğunu sır olarak saklayacağına güveniyor musun?"

Cevap vermeden önce dudağını çiğniyor. "Evet, sanırım öyle. Ailemize her zaman sadıktı ama bana ihanet etmezdi. Bunun değişmediğini ummak zorundayım."

Ras'a dönüyorum. "Daha fazla bilgi almak için en iyi şansımız bu. Onun eline bir yazıcı

verebilir miyiz?" "Yeni Y'de hangi bağlantılarımız olduğuna bakabilirim-"

"Bağlantılar satın alınabilir," diye araya giriyor Valentina. "Kız kardeşimi bu işin içine çekip, biz onunla konuşmadan önce Papa'nın bunu öğrenmesi riskini almak istemiyorum."

Ras bir an onu düşündü ve sonra bana baktı. "Gidebilirim."

İşi yapması için sağ kolumu göndermek, oldukça basit olması gereken bir görev için aşırıya kaçmak gibi gelse bile, işin düzgün bir şekilde yapılmasını sağlayacaktır. Ama Vale'in teklifini duyunca gözle görülür bir rahatlama yaşaması beni razı ediyor. "En hızlı yolu seç, kırk sekiz saat içinde dönmeni istiyorum."

"Kız kardeşin evin dışında ne yapıyor?" Ras, ayarlamaları yapmaya başlamak için telefonunu çıkararak soruyor. "Güvenlik görevlilerinin onu rahat bıraktığı bir yer var mı?"

"Evet. Pilates stüdyosu. Haftada dört gün orada." Vale topallayarak kalktı ve masamda bir kâğıt kalem buldu. "Adresi ve özel ders programını yazacağım. Sadece o, eğitmen ve resepsiyonist olduğu için korumalar arabada kalacak. Eğer içeri girmenin bir yolunu bulabilirsen, onu soyunma odasında yalnız yakalayabilirsin."

Ras gazeteyi ondan alır ve başını sallır. "New York. O lanet şehirden nefret ediyorum."

Sırtını tokatlıyorum. "Bu kısa bir yolculuk. Manzaraları takdir etmeye çalış."

Ve eğer Gemma'da ihtiyacımız olan şey varsa, bu Garzolo'ları ziyaret edeceğimiz ilk sefer olabilir.

BÖLÜM 31

VALENTINA

DAMIANO üst kattaki odasına çıkmama yardım etmeye çalışıyor ama ona iyi olduğumu söyleyip Ras'la yalnız bırakıyorum. Onların halletmesi gereken lojistik işleri var ve benim de önümüzdeki iki gün içinde kız kardeşimle konuşma ihtimalim olduğu için düşünmem gereken şeyler var.

Midemde özlem ve sinirin garip bir karışımı dolaşıyor. Elbette Gemma'nın sesini duymak beni heyecanlandıracak. Ama haftalarca kayıp kaldıktan sonra benden haber almaya nasıl tepki verecek? Tek bildiğim, öldüğümü düşündüğü.

Benim bir hain olduğumu da düşünebilir.

Damiano'nun yatak odasının kapısını kapattım ve sırtımı kapıya dayadım. Kaçtığım için beni affetmesi için ona evliliğimle ilgili gerçeği söylemem mi gerekecek? Onu hayatımın dehşetinden korumak için o kadar uzun zaman harcadım ki, içimdeki her şey bu fikre isyan ediyor. Ama ben ona her şeyi açıklamadıkça babamın sırlarına ihanet etmeyecektir. Onu zorlanmadığıma ikna etmeliyim. Aksi takdirde, telefonu kapatır kapatmaz Papa'ya koşup hayatta olduğumu söyleyebilir. Bana iyilik yaptığını bile düşünebilir.

Onu karanlıkta tutmam adil değil. Eğer ben yokken nişanlanmadıysa, yakında nişanlanacak ve bana ne olduğunu bilirse, kötü seçilmiş bir eşe karşı daha fazla mücadele edebilir. Orada olsaydım, onun adına savaşıbilirdim. Bir canavara verilmediğinden emin olabilirdim.

İçimden Damiano'nun ofisine koşup Ras'tan beni de yanına almasını istemek geliyor ama bu bir hayal. New York'a dönsem bile -düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor- dışlanmış biri olarak etiketlendiğimde kız kardeşim için yapabileceğim hiçbir şey yok. Muhtemelen kardeşlerimi görmem yasaklanacak ve ev hapsine alınacağım.

Hayır, ablalık görevim söz konusu olduğunda her şeyi berbat ettiğimi itiraf etmenin zamanı geldi. Bunu da listeye ekle. Gemma'ya gerçeği söylemek ve ondan yardım istemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Bir sandalyeye çöküp pencereye dönüyorum ve yansımamı görüyorum. Damiano bana hayatta kalan demişti. Evet, sanırım öyleyim. Lazaro'nun kurbanlarının aksine ben hâlâ hayattayım ama ne pahasına?

Kalmak kolay olurdu. Damiano'nun korumasını kabul etmek ve tahtını geri alıp alamayacağını görmek için beklemek. Onun sakladığı kadın olabilirdim. Benden sıkılana kadar yatağını paylaşabilirdim, ki kaçınılmaz olarak öyle olacaktı. Sonrasında, muhtemelen bana bir yer ayarlar. Rahat bir hayat olurdu.

Ve günlerimi suçluluk ve pişmanlık içinde yuvarlanarak geçireceğim bir yer. Midem bulanıyor.

Kurtuluşa giden uzun yolda kolay yolu seçmek için çok erkenciyim.

Kapının alınması beni düşüncelerimden kopardı.

"Evet?" Geçici olarak sesleniyorum.

"Ben Mari."

Oturduğum yerden kalktım. "İçeri gel."

Damiano'nun kız kardeşi elinde birkaç alışveriş torbasıyla odaya giriyor. "Sana bedenine uygun bir şeyler alayım dedim," diyerek poşetleri bana uzattı.

Damiano'nun adamları daha önce Nelo'yla olanlara dair tüm kanıtları temizlemeyi başarmış olmalı, aksi takdirde Martina'nın bu kadar endişesiz görüneceğinden şüpheliyim.

"Teşekkür ederim," diyorum çantaları alıp içine bakarken. "Vay canına, Mari. Bu çok fazla. Gerçekten buna gerek yoktu."

"Kıyafetlerimi geri istiyorsam yaptım," diye alaycı bir sırıtışla

karşılık veriyor. "Ah, doğru."

"Sadece şaka yapıyorum," diyor. "Seninle paylaşmak benim için sorun değil ama kardeşimin seni benim kıyafetlerimle görmesinin tuhaf olabileceğini düşündüm." Etrafına bir göz atıyor. "Özellikle de buraya taşındıktan sonra..."

Garip bir şekilde gülüyorum. Eski kaptanınızın kız kardeşiyle onunla yattığınız gerçeğini nasıl konuşacağınızda dair bir oyun kitabı var mı?

Hayır mı?

Konuyu değiştirsek iyi olur.

"Havuz günü için sana hiç teşekkür etmedim," diyorum.

Mari yatağa tırmanır ve bacaklarını altına katlar. "Merak etme, Dem'in sana pek şans vermediğini biliyorum. Eğlenceli vakit geçirdim." Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama tereddüt ediyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Tişıörtümü çıkarıp yeni bir tane giyerken gözlerini kaçırıyor. "Onunla birlikte gelen adam..."

Aklında kalmasına şaşırmadım. "Giorgio, değil mi?"

Martina'nın yanakları pembeleşir. "Sence o..."

"Yakışıklı mı?" diye tahmin ediyorum.

"Hayır, yani tabii ki öyle," diyor aceleyle. "Ama benim sorum bu değil. Sizce o kötü biri mi?"

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. "Bunu neden sordun? Bir şey mi yaptı?" Gözleri

büyüdü. "Yapmadı. Sadece söylediği bir şeydi. Ne var biliyor musun? Unut gitsin."

"Ne dedi?" Bastırıyorum. Giorgio Damiano'nun arkadaşı gibi görünüyor ama hakkında hiçbir şey bilmediğim bir arkadaşlığa körü körüne inanacak değilim. Martina'ya karşı haddini aştıysa, Damiano'ya arkadaşlarını daha dikkatli seçmesini söyleyebilmem için bunu bilmem gerekiyor.

Martina yeni tişörtlerimden birini eline aldı ve etiketini incelemeye başladı. "Kardeşim tanıştığımızı söyledi,

ve hatırlayamadığım için kendimi garip hissettim. Giorgio'ya aklımdan nasıl çıktığından emin olmadığımı söyledim. İlk başta bir şey söylemedi. Kırıldığını düşündüm ama sonra onu hatırlamamamın en iyisi olduğunu söyledi. Benim gibi kızların tanınması gereken biri olmadığını söyledi. Bununla ne demek istedi?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Mafya adamları. Bazen kadınları sebepsiz yere, hatta onlara ilgi duymayan kadınları bile korkutmanın kendilerini iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Martina muhtemelen onu bir daha asla görmeyecek. "Ben olsam endişelenmezdim," diyorum ona. "Gerçekten kötü adamlar ne kadar kötü oldukları konusunda sizi uyarmakla vakit kaybetmezler."

Bakışlarını etiketten kaldırdı ve söylediklerimi düşündü. "Hmm. Muhtemelen haklısın."

Bir saat daha giydirme oyunu oynuyoruz ve Martina'nın beden ölçülerini tahmin etmede oldukça başarılı olduğu ortaya çıkıyor. Bana aldığı neredeyse her şey üzerime tam oturuyor. Güneş battığında akşam yemeği için aşağı iniyoruz ve Damiano'nun daha önce ayrıldığını ve henüz dönmediğini fark ediyoruz, bu yüzden onsuz yiyoruz. Ras'ın görevi hakkında bilgi almak için o dönene kadar ayakta kalmaya çalışıyorum ama çok geçmeden gözlerim açık kalmakta zorlanıyor ve yatağa giriyorum. Kokusu etrafımı sarıyor ve beni uyutuyor.

Bir süre sonra yanıma kayan sıcak bir beden beni uyandırıyor. Büyük pencerenin dışında hava neredeyse zifiri karanlık, bulutlar ayı gizliyor ve gökyüzünde sadece birkaç yıldız parlıyor.

Bir el kalçamın etrafında kıvrılıyor. "Uyandırdım mı seni?" Sesi boynumdan ve göğsümden süzülüp bacaklarımın arasında bir yere yerleşiyor.

"Evet, ama yaptığına sevindim." Sırt üstü dönüp ona bakıyorum. Karanlıkta tek gördüğüm burnunun düz çizgisi ve gözlerinin parıltısı. "Ras nerede?"

"Az önce New York'a indiğini mesaj attı."

"Çok hızlı oldu."

"Valencia'ya giden bir uçağa bindi ve oradan da kiralık bir uçağa atladı."

"Sal nereye gittiğini merak etmeyecek mi?"

"Ras Valencia'daki havaalanında kuyruğunu

kaybetti." "Ama Sal şüphelenmez mi-"

İşaret parmağını dudaklarıma koyuyor. "Vale. Derin bir nefes al. Bu hesaplanmış bir risk, tıpkı yaptığım her şey gibi. Ras'ın kısa bir süreliğine New York'a gitmek için pek çok nedeni olabilirdi ve kız kardeşinle konuşmaya gitmek Sal'ın radarında olan bir şey değil."

Nefes veriyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum. "Yorgun olmalısın."

"Evet," diyor sessizce, "ama senin için asla çok yorgun değilim." Elini kalçamdan kaydırıp sağ göğsümü avuçluyor. Boğazından tatmin olmuş bir gümbürtü çıkıyor. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun Vale. Bu göğüslere bayılıyorum."

Başını göğsüme doğru eğiyor ve bir meme ucunu yaladıktan sonra diğerine geçiyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve onu daha yakına çekiyorum.

Damiano burnunu göğüslerimin arasındaki vadiye bastırıyor ve içine çekiyor. "Bütün gün seni becermek istiyordum."

"Sadece bugün mü?" Alay ediyorum.

Kollarının üzerinde üzerime doğru yükseliyor ve kıkırdıyor. "Seni ilk gördüğümünden beri her gün. Bir şekilde o mavi üniformayı bile güzel gösterdin, ofisimi temizlerken küçük kıçın havadaydı."

Gülümsüyorum. "Baktığınızı biliyordum."

Yüzü yeni külotumun hizasına gelene kadar vücudumdan aşağı kayıyor. Üzerinden beni yalıyor, klitorisimle birazcık alay ediyor. "Her zaman sana bakıyordum," diyor amıma karşı ve bu lezzetli bir şekilde kirli hissettiriyor. "Şimdi, bir bakayım."

Kalçalarımı kaldırıyorum, böylece iç çamaşırlarımı aşağı kaydırabiliyor ve sonra bacaklarımı aralıyor. Nefesini içine çekiyor, İtalyanca onaylarcasına mırıldanıyor ve başını bacaklarımın arasına gömüyor.

Kısa sakalının kalçalarımaya sürtünmesi beni en az dilinin klitorisimi yalaması kadar çıldırtıyor. Saçlarını parmaklarımın etrafına doluyorum ve tellerini çekiştiriyorum ama onu kendime doğru nasıl çekersem çekeyim, rahatlamıyor. Bir sarmal alt karnımın içinde gittikçe daha da sıkılaşıyor, ta ki ben onun devasa yatağında serbest kalmak için çaresizce çırpınana kadar.

Büyük ellerini kalçalarımaya doluyor ve beni yukarı kaldırıyor, ağzının amımdan ayrılmasına asla izin vermiyor. Tam şimdi boşalmazsam öleceğimi düşündüğüm anda klitorisimi ağzına alıyor ve emiyor. *Sertçe*.

Patladım. Tüm vücudum zevkle doldu taşı. Beni yatağa yatırıyor, ben hala serbest bırakılmamla titreşirken iki parmağını içime sokuyor ve bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde beni tekrar uçurumun kenarına gelene kadar onlarla sikiyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Sırıttıyor. "O burada değil. Ben buradayım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Sanırım tekrar

boşalabilirim." "Aferin kızıma," diyor kısık sesle. "Neyin

var göster bana."

Acımasızca, içimdeki bu noktaya tekrar tekrar vuruyor ve sonra aniden oluyor. Sanırım tüm hayatım gözümün önünden geçiyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, adını haykırıyorum ve kendimi tekrar o uçurumdan aşağı düşerken hissediyorum.

İnliyor. "Sik beni. Bebeğim, az önce fişkırttın."

Aklımı başımdan alan coşkuya rağmen, sözleri o kadar şok ediciydi ki aklım başıma gelmekte gecikmedi. "Ne?" Hiçbir şey göremiyorum ama doğrulup ellerimi çarşafıma bastırıldığımda ıslak olduklarını görüyorum. "Yok artık." Kesinlikle mahcup oldum.

"Kahretsin, görmediğime inanamıyorum." Damiano komodinin üzerindeki ışığı yakmak için bana

doğru uzanıyor ve sonra olduğu yere geri dönüyor.

Rahatsız görüneceğini düşünmüştüm.

Onun yerine, harap olmuş çarşafı bakarken gururla yaptığı işe hayranlık duyan biri gibi görünüyor. Çok memnun görünüyor ve bu benim utancımı hemen hafifletiyor. Sonra gözlerini bana kaldırıyor ve neşeli bir bakış atıyor. "Bunu ışıklar açıkken tekrar yapacağız."

Gülüyorum ve yatağa geri düşüyorum. "Sonra lütfen. Bir tanesine daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

Saniyeler sonra üstümdeydi. Ağzı benimkini buluyor ve beni uzun uzun öpüyor. Onun bana yaptığı kadar becerikli olamayacağımdan emin olsam bile, bu iyiliğe karşılık vermek için çaresizim. Yatağın kenarına oturmasını istediğimde ve niyetimi anladığında, bakışları kapüşonlu bir hal alıyor.

Gerginliğimi bir kenara itip dudaklarımı ıslatıyorum. Ne söylemek üzere olduğuma inanamıyorum. "Bana bütün deliklerimi döllerinle dolduracağını söylemiştin. Şimdiye kadar, söylediğinin altında kaldın."

Dudaklarında tembel bir sırıtış yayılıyor. "Çok pissin, Vale."

Bir yanağımı onun sert uzunluğuna sürtüyorum, sonra diğerini. Parmakları saçlarıma dolanıyor ama hareketlerimi kontrol etmeme izin veriyor. Sikiinin alt tarafını yalıyorum ve dilimi tepesinde gezdiriyorum.

İnliyor. "Ağzına sok."

Yapıyorum ve becerebildiğim kadar uzağa götürüyorum, ki bu o kadar da uzak değil. Kalın ve uzun ve ağzım yarısından fazlasına ulaşmadığında, elimi tabanın etrafına sarıyorum.

Hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Ben onu okşadıkça nefesi daha da sertleşiyor ve beni kavrayışı sıklaşıyor. "Boğazını gevşet," diyor. "Beni daha uzağa götürebilirsin, bebeğim."

Doğru söylüyor. Popomu topuklarıma doğru daha sert itiyorum ve o da kalçalarını öne doğru eğiyor, böylece sikiyle ağzım arasında düz bir çizgi oluyor. Boğazımın arkasına çarpıyor ve gözlerim sulanıyor ama bir şekilde öğürmemeyi başarıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun," diye fısıldıyor. "Kahretsin, Vale. Sen mükemmelsin."

Bir dahaki sefere çekildiğinde, klitorisimi emmesinin ne kadar harika hissettirdiğini hatırlıyorum, bu yüzden aynısını onun üzerinde deniyorum. Acı dolu bir inilti çıkarıyor. "O güzel küçük ağzını döllerimle dolduracağım," diye pantolonunu indiriyor. "İstedğin bu, değil mi?"

Konuşamıyorum ama ona tam olarak istediğimin bu olduğunu göstermek için hızımı artırıyorum ve birkaç dakika sonra daha da sertleştiğini ve dilimin üzerinde patladığını hissediyorum.

İlk defa bir erkeğin tadına bakıyorum. Tadı pek hoş değil ama Tanrım, ona kontrolünü kaybettirme eylemi bile başlı başına yeterince lezzetli. Ellerimin üzerine düşüyorum ve kendini toplamaya çalışmasını izliyorum. Kendini zar zor ayakta tutuyor. Dirsekleri dizlerinin üzerinde duruyor ve o kadar bitkin, o kadar *paramparça* görünüyor ki, bu beni gururlandırıyor. Onu bu hale ben getirdim.

Alnını avucunun içine dayıyor ve bana bakıyor. "Biraz daha pratik yaptıktan sonra bana

yapacaklarından korkuyorum."

"Belki seni bağlar ve seninle yoluma devam ederim," diyorum. "Ödeşmenin kötü olduğunu söylerler."

Bir kahkaha atıyor ve beni kucağına çekiyor. "Sanırım bu tür bir intikam hoşuma gidecek." Yüzümü boynuna gömüyorum ve tenine karşı gülümsüyorum.

İçimi bir huzur kaplıyor. Keşke güneş doğmasaydı.

Keşke her şeyi unutabilsem ve sonsuza dek onunla böyle kalabilsem.

BÖLÜM 32

VALENTINA

Geç uyandığımda Damiano'nun çoktan gitmiş olduğunu gördüm. Gece yarısı yatağı soyup çarşafı değiştirildikten sonra tekrar uyumam biraz zaman aldı ve şimdi sersemlemiş durumdayım.

Duvarında asılı olan saate göz kırpyorum. Öğlen buçuğu gösteriyor.

Gemma'nın dersi sabah onda ve saat farkını hesaba katarsak, kız kardeşimle sadece birkaç saat içinde konuşuyor olabilirim. Birdenbire uyandım. Ona ne söyleyeceğim?

Yataktan fırladım, üstümü giyindim ve aceleyle aşağı indim. Martina mutfakta yemek yapıyor ve benim telaşlı halimi görünce bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Sınava geç kalmış gibi görünüyorsun. Neler oluyor?"

"Kardeşin buralarda mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Birkaç saat önce ayrıldı. Nereye gittiğinden emin değilim."

Gemma'yla konuşurken Damiano burada olmalı. Onun burada olmasına *ihtiyacım var*. Kaçmaya çalıştığım adamdan, desteğini istediğim adama ne kadar çabuk dönüştü.

Martina endişeli yüz ifadem karşısında kaşlarını çattı. "Otur, Vale. Sana kahve getireyim." Yumurta ve jambonla kaplanmış patates madalyonlarından oluşan bir tabağı adanın diğer ucuna kaydırıyor. "*Huevos rotos*. Ye."

Taburelerden birine tırmanıyorum - Vito ile Nelo geldiğinde oturdukları tabureye - ve bir çatal alıyorum. Yemekler her zamanki gibi çok lezzetli ve Martina bana bir espresso uzattığında bir dikişte içiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.

Karşımdaki tabureye oturdu. "Seni rahatsız eden ne?"

Patatesleri yumurta sarısının etrafında gezdiriyorum. "Bugün kız kardeşim Gemma ile konuşacağım."

Martina kendi espressosunu yudumluyor. "Bu iyi bir şey değil mi? Kız kardeşlerini özlediğini söylediğini sanıyordum."

"Biliyorum, sadece... ona ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum." Martina'nın berrak ele bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Onu New York'ta bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Başka seçeneğin yoktu," diyor. "Biz kaçarken onu yakalamanız için zaman yoktu. Eğer dursaydık, yakalanabilirdik."

Ayaklarımı bileklerimden çapraz yapıyorum. "Biliyorum. O sırada onu dışarı çıkarmam mümkün değildi, ama belki seni havaalanına götürdükten sonra onun için geri dönebilirdim." Bunu söylediğim anda, bunun sadece çocukça bir fantezi olduğunu fark ediyorum. İçimi çektim. "Dürüst olmak gerekirse, benimle geleceğinden bile emin değilim. Ona her şeyi açıklamak zorunda kalırdım. Seni, Lazaro'yu ve o ana kadar olan her şeyi." Midem bulanıyor. "Kocam kötü bir adamdı Martina."

"Biliyorum," diyor sessizce, fincanına bakarak. Bir şeyler hatırlıyor. Benim hatırım için hatırlamaması gereken şeyleri.

"Gerçek türden, sizi ne kadar kötü oldukları konusunda uyaran türden değil," diyorum, çünkü konuşmayı ima ederek ve ona yumuşak bir gülümseme vererek.

Kıkırdamasını gizlemek için elini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Benimle dalga geçme. Verdiğim tepki yüzünden kendimi çok aptal hissediyorum. Muhtemelen bir domates kadar kızarmışımdır."

Gülüyorum. "Bu konuda endişelenme. Onu tekrar görme ihtimalin

ne kadar?" Yüz ifadesi kararıyor. "Sanırım pek olası değil."

Martina boğazını temizlemeden önce bir süre yemek yiyoruz. "Bana Gemma konusunda farklı bir şey yapabilirmişsin gibi gelmiyor. O anda yapabileceğinin en iyisini yaptın. Eminim anlayacaktır."

"Belki de. Sadece kendimi suçlu hissetmeyi nasıl

bırakacağımı bilmiyorum." "New York'ta mutlu

mu?"

Gerçek şu ki, bilmiyorum. Kız kardeşimin ne istediğini bilmiyorum ve muhtemelen o da bilmiyor, çünkü tıpkı benim gibi o da biz hayatta olduğumuz sürece Papa'nın kuklasıydı ve bir o kadar yıl boyunca ailemiz hakkında yalanlarla beslendi. Babamın onu Lazaro gibi bir canavarla evlendirmesine izin veremem.

"Sanırım yakında öğreneceğim," diye mırıldanıyorum ve kahvaltımı bitiriyorum.

Oturma odasında uzanıyoruz ve bir film açıyoruz ama ben pek dikkat etmiyorum. Damiano kapıdan içeri girdiğinde ayağa fırlıyorum. "Ras'tan bir şey var mı?"

Martina ve beni görünce gözleri yumuşuyor. "Stüdyoya girmeyi başardığını ve onun gelmesini beklediğini mesaj attı" diyor. "Hadi ofisime gidelim, böylece aradığında hazır oluruz."

Gerçekten oluyor. Ras içeri girmeyi başardıysa Gemma'yı bulmaması için bir neden olmamalı.

Martina'yı kanepede bırakıp ofisinin kapısını arkamızdan kapatıyoruz. Biri aradığında arayan numarayı görebilmemiz için cep telefonunu yüzü yukarı bakacak şekilde yerleştiriyor ve beni göğsüne çekiyor. Ben de ona gömülüyorum. Onun rahatlığını kabul etmenin bu kadar kolay olması, dokunuşuna boyun eğmenin bu kadar doğal hissettirmesi şok edici. Zamanı geldiğinde bundan gerçekten vazgeçebilir miyim?

İşaret parmağıyla çenemi yukarı itiyor ve bana bir öpücük veriyor. Geri çekildiğinde gözleri kısılıyor. "Gerginsin."

"Onunla konuşmayalı uzun zaman oldu."

Elini kolumdan aşağı kaydırды. "O hâlâ senin kız kardeşin."

Telefon çalmaya başladığında ikimiz de ona bakıyoruz. Damiano bir kez çalmasına izin veriyor ve sonra hoparlörü açıyor.

"Ras?"

Neden cevap vermiyor? Yakalandı mı? Gemma'nın korumalarından biri mi arıyor?

"Evet."

Bir nefes çektim. Tanrım, bu hayatımın en uzun saniyesiydi. "Ras!

Gemma seninle mi?"

Hattın diğer ucundan Sahra kadar kuru bir kahkaha geliyor. "O burada, tamam. Valentina, ne Kız kardeşinin nesi var?"

Damiano ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Ne demek istiyorsun? Ne ha-

" "Telefonu bana ver, seni manyak!"

Bu Gemma'nın sesi. Göğsüm rahatlıyor. "Onunla konuşmama izin ver."

Ras yemin ediyor. "Birkaç vidası gevşemiş. Beni *ısırdı*."

"Beni taciz ettin."

"Seni taciz etmedim, seni küçük psikopat. Al, kız kardeşinle konuş da senden uzaklaşayım."

"Bizi bu tozlu dolaba kilitleyen sensin." Bir hışırtı sesi duydum. "Gemma," diye seslendim.

"Vale, bu gerçekten sen misin?"

Kız kardeşimle konuştuğuma inanamıyorum. Boğazıma bir yumak düğümleniyor ama kelimeleri zorlayarak geçiştiriyorum. "Evet. Gem, benim."

Boğuk bir ses çıkarır. "Oh, Vale, yaşıyorsun. Çok endişelendik. Sen gittiğinden beri tam bir gece bile uyuyamadım, Cleo da öyle. Sen iyi misin? Neredesin?"

"Ben iyiyim. Dersinin başlamasına ne kadar zaman var?"

"Dersi unut. Atlayabilirim."

Damiano elini sırtıma koyuyor ve "Hayır, yapamaz" diye fısıldıyor. "Dersini asamazsın," diyorum. "Konuştuğumuzu kimse bilmemeli."

"Beş dakikanız var," diyor Ras, sesi hafif boğuk çıkıyor.

"Nasılsın?" Başka bir şey konuşmadan önce onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor.

"Sen gittiğinden beri perişan halde. Annem daha da katı oldu ve Cleo sürekli onunla savaş halinde. Evden sadece önceden ayarlanmış geziler için çıkmamıza izin veriliyor ve bu da bizi çok fazla insanla bir araya getirmiyor. Sen neredesin?"

"Güvenli bir yerdeyim," diyorum ona. "Peki ya Messeros? Hâlâ seni onlarla evlendirmekten mi bahsediyorlar?"

"Ben nişanlıyım."

Midem bulanıyor. "Hayır."

"Rafaele'ye. Sözleşme çoktan imzalandı ama henüz bir tarih belirlenmedi." Umutsuzluk sırtımdan aşağı soğuk bir damla gibi akıyor.

"O nasıl?"

"Gerçekten bilmiyorum. Sana bahsettiğim o yemekte bir kez karşılaştık. Soğuk ve ilgisizdi. Beni istediğini sanmıyordum ama sen kaçtıktan sonra babam bir şekilde bunu gerçekleştirdi."

Avucumun içini alnıma götürüyorum. "Çok üzgünüm Gem."

"Üzülme. Ben iyiyim. Annem hep böyle olacağını söylerdi. Tabii Cleo müstakbel kocasını beğenmezse, senin yaptığın gibi onu vuracağını çoktan ilan etti."

Eğlenceli bir nefes çekiyorum. "Yapardı, değil mi?"

"Ona daha keskin bir nişan alması gerektiğini söyledim." İğne batmaları kollarımda geziniyor. "Ne demek istiyorsun?" "Lazaro hayatta kaldı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Birden başımın döndüğünü hissettim. İki el belimden tutup beni sabitlemeden önce bir an sallanıyorum. "Otur," diyor Damiano ve beni bir sandalyeye götürüyor.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım telefona. "Bunu neden yaptın Vale?"

Uzun açıklamalar için zaman yok. Gözlerimi kapattım. "Lazaro'ya Papa masum bir kızı yakalayıp zarar vermesi için emir verdi, ben de kaçmasına yardım ettim. O ve ben birlikte kaçtık. Şimdi güvendedeyim ama nerede olduğumu söyleyemem."

"Anlamıyorum," diyor Gemma. "Babam Lazaro'dan rastgele bir kıza zarar vermesini istemez. Bu hiç mantıklı değil."

"Yapacaktı ve yaptı da. Hayatım üzerine yemin ederim ki bunu o emretti. Lazaro'nun bunu yapmasına izin veremezdim." Diğer uçta uzun bir sessizlik oldu. "Emin misin? Biri sana bunu söyletiyor mu?"

Sesindeki şüpheciliği duyabiliyorum. Babamıza sadık ve gardını almış durumda ama bana inanmasına ihtiyacım var.

"Lazaro beni taciz ediyordu," diye zorladım. "Bana korkunç, korkunç şeyler yaptırdı. O kötü biri ve babam da biliyor ama yine de beni onunla evlendirdi. Babamın her zaman güvenliğimize öncelik verdiğine dair bir sözümüz var ya? Bu bir yalan. Papa'nın öncelik verdiği tek şey güçtür."

Damiano'nun eli gömleğimin içine giriyor. "Üç dakika, Vale," diye fısıldıyor.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Gemma soruyor. Sesi titriyor ve sanırım ağlıyor.

"Anlatamam. Beni dinle, bir gün sana her şeyi anlatacağım ama şimdi zamanımız yok. Yardımına ihtiyacım var."

Hadi, Gem. Lütfen bana bir can simidi ver.

"Tamam. Neye ihtiyacın var?"

Rahatlamak için zaman yok. "O gün Belinda'nın gelin partisinde bana Papa'yla ilgili bir şeyler olduğunu söylemiştin. Herkesin güvenlik detaylarını arttırdı. O zamandan beri başka bir şey oldu mu? Neden endişelendiğini biliyor musun?"

Derin bir nefes alıyor. "Lazaro'dan senin gittiğini öğrendikten sonra babam kendini kaybetti. Tüm ailenin bedelini ödeyeceği korkunç bir hata yaptığını söyledi. Kendisine verilen basit bir görevi yerine getiremediği için Lazaro'ya amatör dedi. Papa, üzerinde çalıştığı büyük anlaşmayı tamamlayamayacağını söyledi, bu da ateşkesin sona ereceği anlamına geliyordu. Annem ona benim ve Cleo'nun önünde diline dikkat etmesi için bağırdı ve o da gitti. O geceden beri hiçbirimizle neredeyse hiç konuşmadı. Bütün gününü ofisinde geçiriyor. Uyumak için bile oradan ayrıldığını sanmıyorum."

"Ne anlaşması?"

"Bilmiyorum, ama Lazaro'nun onun için yapması gereken şeyle bir ilgisi vardı." "Sal ile bir anlaşma," diye mırıldandı Damiano. "Bir şey üzerinde çalıştıklarını zaten biliyorduk."

"Kimmiş o?" Gemma sorar.

"Açıklayacak zaman yok," diyorum. "Ateşkes olduğunu mu söyledin? Kiminle?"

"Diğer klanlardan biriyle -Riccis- ama artık ateşkes yok. Sen gittikten bir hafta sonra Tito'yu öldürdüler."

Acı karnıma saplanıyor. "Tanrım, zavallı Tito..."

"Bir şey için misilleme yapıyorlar ama annem bize ayrıntı vermiyor. Yine de kuzenimizin ölümünü saklayamaz. Tehlikeli bir şeyler döndüğünü biliyoruz. Sanırım bu yüzden nişanım bu kadar aceleye geldi. Babamın müttefiklere ihtiyacı var."

"Bir dakika," diyor Damiano.

"Gem, daha fazlasını öğrenmenin bir yolu var mı?" diye sordum.

Sorumu düşünürken alt dudağını kemirdiğini hayal edebiliyorum. "Papa'nın ofisinin önünde sürekli bir koruma var, o yüzden kulak misafiri olamadım. Ama belki yarın nöbetçinin görev yerini terk etmesi için bir şeyler deneyebilirim. Düşük bir ihtimal ama bir şeyler elde edebilirim."

"Bu iyi. Brülörü al, iyice sakla ve bir şey bulursan üzerindeki numarayı ara. Kimse konuştuğumuzu bilmemeli, tamam mı?"

"Kimseye söylemem."

"Zaman neredeyse doldu," diyor Ras.

Gözlerim yine yaşlarla doluyor. "Seni seviyorum. Seni hayal edebileceğinden çok

"Tamam. Lütfen dikkatli

olun." Damiano telefonu

kapatır.

Avuçlarımı masasının üzerine koyup öne doğru eğildim. Kalbim vahşi bir at sürüsü gibi hızla çarpıyor. Kız kardeşimle konuşmanın beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm ama fena halde yanılmışım. Göğsüm yarılacakmış gibi hissediyorum.

Lazaro hala hayatta.

Kocam -işkencecim- şu anda bir yerlerde, beni nasıl bulacağını planlıyor. Korku etrafımı sarıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı sıkıyor.

Damiano avucunu omzuma koydu. "Vale, nefes al." "Beni

geri alana kadar durmayacak," diyorum.

Damiano yanımda diz çöküyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. Gözleri keskin bir inançla parlıyor. "Hayatım üzerine söz veriyorum, sana bir daha asla dokunmayacak."

Kendimi ona inanmaya zorluyorum. Belki tüm Casalese cephaneliği onun emrindeyken güvende olurum. Ama önce o cephaneliği ele geçirmesi gerek.

"Hâlâ yeterli bilgiye sahip değiliz," diyorum ellerimi yüzümde gezdirerek.

"Hayır, iyi iş çıkardın. Babanın başka bir New York klanıyla savaşta olduğunu biliyoruz. Bu da onun savunmasız olduğu anlamına geliyor. Bununla başa çıkabiliriz."

Sanırım haklı. "Babam Martina'yı öldürmeyi kabul edecek kadar neyi çok istiyor olabilir?"

Damiano'nun ifadesi gerginleşiyor. "Bizim işimizde genellikle para ya da güç söz konusudur."

Artık bildiklerime rağmen bu gerçeği kabullenmek benim için çok zor. "Masum bir kızı öldürmek için ne kadar para yeterli?"

Damiano dudaklarını büzüyor. "Muhtemelen düşündüğünden daha az."

BÖLÜM 33

DAMIANO

Günün geri kalanını Napoletano'nun önerdiği tüm yeni güvenlik önlemlerinin alındığından emin olarak geçiriyorum. Ras gittiğinden beri Jax -teknisyenlerinden biri- tüm ekstra kameraların ve yazılımların kurulumunu üstlendi ve bana önümüzdeki yirmi dört saat içinde her şeyi bitirmiş olacağını söyledi.

"Havuzun orada bir bağlantı sorunu var," diyor. "Sinyal için bir genişletici almamız gerekiyor ama bu kolay bir çözüm olacaktır."

"Yapabildiğin ilk şey onu

almak." "Tamamdır, patron."

Takip eden gece huzursuzdu. Vale kollarımda dönüp duruyor, keşke benimle konuşsa diyorum ama düşünceleriyle baş başa kalmak istediğini hissediyorum.

Acaba şu anda ne düşünüyor? Lazaro'nun hayatta olmasını mı? Kız kardeşinin nişanını mı? Ya da belki de babasının gerçekte kim olduğu ve yapmaya istekli olduğu şeylerle yüzleşiyordur.

Görünüşe göre tipik bir Casalese kadınına göre onun işlerinden çok daha fazla korunmuş. Yaklaşık on yıl boyunca annem klanın mali işlerini yönetti. Anlayabildiğim kadarıyla, babamın ondan sakladığı pek bir şey yoktu. Akşam yemeği için eve gelirdi, masaya otururduk ve hepimize, hatta çocuklara bile gününden bahsederdi. Mari anlayamayacak kadar küçüktü ama ağzından çıkan her kelimeyi yutuyordum. Onun zaferiyle sonuçlanan kavgaları ve itiş kakışları dinlemeye bayılırdım.

Kararlı mizacımlı ondan miras aldığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Anlattığı hikâyelerde, babam hainlerle uğraşırken bile her zaman sakin ve hesaplıydı. Babam düşmanlarının korktuğu acımasız bir adamdı ama Sal ve Garzolo'nun Martina'ya yapmaya çalıştığı şeyi yapmazdı.

Vale'nin nefes alışının derinleştiğini fark ettim. Sonunda uyuyor. Onu daha yakına çekiyorum, saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve kısa süre sonra kendi bilincim kaymaya başlıyor.

Gürültülü bir ping sesi gözlerimi açmama neden oluyor. Uyku perdesini aralamak bir anımı alıyor. Ne kadar süre dışarıdaydım?

Avucum telefonun etrafında kıvrılıyor ve yüzüme doğru kaldırıyorum. Gemma'dan bir mesaj. Açıyorum ve iki kelime buluyorum.

Lüks taklitler.

Harflere kaşlarımı

çatıyorum.

Bunu yapmaktan nefret etsem de Vale'yi dürterek uyandırıyorum ve mesajı ona gösteriyorum. Belki ne anlama geldiğini yorumlamama yardım edebilir.

Gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Tüm

gönderdiği bu mu?" "Evet. Baban sahte para
işiyile mi uğraşıyor?"

"Bildiğim kadarıyla hayır..." Düşünceli bir şekilde çenesini oynatıyor. "Bekle, Riccis'in var."

Garzolo'nun savaştığı aile? Sahte ürünler Sal ile yapılan anlaşmayla nasıl bağlantılı?

Doğrudum ve elimi saçlarımda gezdirdim. Casalese klanı Napoli çevresindeki çok sayıda sahte fabrikayı kontrol ediyor. Avrupa'nın tamamına gerçeğinden ayırt edilmesi imkânsız mallar tedarik ediyoruz ve bunun nedeni lüks evlerin kendi orijinal mallarının üretimi için de bizim fabrikalarımızı kullanması. Onların ışıltılı mağazalarında sattıkları ile bizim karaborsada sattıklarımız arasındaki tek fark fiyattır. Bu, çok az insanın bildiği moda endüstrisinin karanlık yüzüdür.

Garzolo'nun amacı ne? New York pazarını kendi mallarıyla doldurarak rakibinin işlerini baltalamaya mı çalışıyordu? Malını Sal'dan mı almaya çalışıyordu?

Kahretsin, bu olabilir.

Telefon çalmaya başlar.

Valentina doğruluyor ve çarşafı göğsüne doğru çekiyor. "Kim arıyor?" Arayanın kimliğine bakıyorum ve telefonu ona uzatıyorum. "Ben Gemma."

Gözleri büyüyor. Telefonu alır ve hoparlöre verir. "Gem? Nasıl geçti?" "Merhaba, Valentina."

Vale'nin çenesi kapandı. Çakıllı sesin kime ait olduğunu bilmek için sormama gerek yok. "Bunu yapmana ne sebep oldu kızım?"

Stefano Garzolo ne yapmaya çalıştığımızı anladı, bu da yaklaşımımı ayarlamam gerektiği anlamına geliyor.

"Baba," diye nefes alıyor Vale. "Gemma nerede?"

"Kız kardeşin odasında, koruma altında. İkinizin yaptığı numaradan sonra yakın zamanda oradan ayrılması pek olası değil."

Vale elini ağzına götürür.

Sessiz kalması için ona bir işaret yapıyorum. "Garzolo, sanırım tanışma faslına geçebiliriz. Benim adım Damiano De Rossi ve kızınız elimde."

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu ve Stefano Garzolo'nun beklediği şeyin bu olmadığını söyleyebilirim.

"Don'un bana kız kardeşinin sana döndüğünde yalnız döndüğünü söyledi."

"Yalan söylüyor, özellikle de emirlerini yerine getirmeyen insanlara." Şüphe tohumları ekmeliyim ve bunu hızlı yapmalıyım. Garzolo'nun kendi sahasında başı dertte. Bu onun ana sorunu. Kendimi bu sorunu çözmek için bir şans olarak konumlandırabilirsem, ondan istediğimi alırım.

"Sanırım artık her şey ortada," diyor.

"Valentina bana hikâyeyi kendi açısından anlattığında seni kimin tuttuğunu anlamak zor olmadı."

Hayal kırıklığıyla karışık bir kahkaha atıyor. "Tabii ki yaptı. Bahse girerim fazla sürmemiştir bile. Çocuğunuz var mı, De Rossi?"

"Hayır."

"Bir gün olacak. Umarım seninkiler de benimkiler gibi seni hayal kırıklığına uğratmaz."

Sözleri içimde bir öfke patlamasına yol açtı. Vale'in buna geri dönmek istememesine şaşmamalı. Çarşafı göğsüne doğru çekiyor, yanakları kızarıırken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Avucumu kalçasına koyarak onu sabitliyorum.

"Peki şimdi ne olacak De Rossi? Anladığım kadarıyla affedici bir adam değilsin."

Sal'e karşı bir hamle yapıp yapmayacağımı bilmek istiyor. Bunu onayladığımda, bu konuşmanın sadece iki olası sonucu olacak. Garzolo benim tarafıma geçecek ya da telefonu kapatır kapatmaz beni ispiyonlayacak.

Hayat bir dizi hesaplanmış risk değilse

nedir? "Değilim," diyorum ona.

Hattın diğer ucundaki adam bir iç çeker. "Peki kızımın ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu konuşmanın nasıl gideceğine bağlı." Vale'ye bakıyorum. *Gemma* deyince başımı salladım ve "Gemma ile ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Baba, lütfen onu cezalandırma," diye yalvarıyor Vale.

"Bu kadar Papa saçmalığı yeter," diye tersliyor. "Aileni terk ettikten sonra bana böyle hitap etme hakkını kaybettin. Şimdi doğrudan konuya girelim. Ne istiyorsun De Rossi?"

Gözlerim Vale'ye bana güvenmesi için yalvarıyor. Çıldırmanın eşiğinde olduğunu görebiliyorum. Garzolo ile bir anlaşma yaptığımda Gemma için daha fazlasını yapabileceğiz. Sonunda, zorlukla algılanabilir bir şekilde başını sallıyor.

"Aileme karşı yapılan yanlışları düzeltmeniz için size bir fırsat vermek istiyorum," diyorum. "Başarısızlığınızdan sonra Sal sizinle bir daha asla çalışmayacak, ama ben çalışabilirim."

"Sen bir adada kaptansın. Zengin ama izole. Kızımdan başka istediğim hiçbir şeye sahip değilsin," diyor Garzolo, sesi öncekinden daha sert.

"Bu adada çok uzun süre kalmayacağım," diyorum ona. Blöf yapmam gereken yer burası. "Her şey çoktan harekete geçti."

"Sen devralmak istiyorsun."

"Ben devralacağım. Bu benim doğuştan hakkım ve görevim. Sal klanı yerin dibine sokuyor ve insanlar bunu fark ediyor. Beni doğal rakip olarak görüyorlar, bu yüzden beni hizada tutmak için

Martina'yı almak istedi. İbiza'da kazandığım para klanın gelirinin yüzde ellisinden fazlasını oluşturuyor. Bensiz,

o bir hiç."

Bunun anlamı açık. Don olduğumda, Sal'den istediği sahte anlaşmayı yapabileceğim.

"Bunun sadece bir fantezi olmadığını nereden bileceğim?" diye soruyor. "Başarılı olacağını düşündüren ne?"

Garzolo kokainini bana vermeyi kabul ederse başarılı olacağım ama bunu ona söyleyemem. Elinde ne kadar koz olduğunu bilemez. "Sal son birkaç yılda çok düşman edindi. Aileler mutsuz ve değişime hazır. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki tüm büyük imparatorluklar içten yıkılır. Açık konuşayım, sana ihtiyacım yok Garzolo. Don olduğumda, daha az affedici olacağım. Aramızda bir borç var. Öyle ya da böyle ödenecek."

İçini çekti. "Ne tür bir ödeme istiyorsunuz?"

Dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Kısa süreli kokain tedariki. Malı İbiza'ya götürebilirsen sana yüzde on beş zam yaparım."

Uzun bir duraklama oldu. Babası düşünürken Vale elini sırtıma koyuyor.

Hadi ama.

"Tamam, ama Messeros ve benim Sal ile müzakere ettiğimiz anlaşmayı imzalamamız şartıyla."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Şimdi beni bilgilendirmek istemiyorsan, bir göz atmam gerekecek."

"Ricci'ler New York'ta çok güçlendiler. Messeros ve ben onları alt etmek ve hakimiyetimizi yeniden tesis etmek için ortaklık kurduk. Riccis'in Çin'deki ana sahte ürün tedarikçisi artık çalışmıyor. Triad tarafından ele geçirildi. Bu yüzden Sal'a gittiler."

Her şey netleşmeye başlıyor. "Ve sen de Sal'in seninle çalışmayı kabul etmesini sağlamaya çalıştın."

"Anlaşmamızı neredeyse imzalamıştık. Sal'in son şartı kız kardeşinle olan işti. Teslim etmediğimizde çok öfkелendi. Planlarımızı Riccis'e ifşa etti. Tansiyon çok yüksek. Bu işi acilen halletmeliyiz."

"Anlaşıldı. Ortalık yatıştıktan sonra bu benim en önemli

önceliğim olacak." "Güzel. Kızımı ne zaman geri

göndereceksin?"

Vale'in bakışlarıyla karşılaştım. "Benimle

kalıyor." "Pardon?"

"Beni duydun. Valentina benim."

"O evli bir kadın. Kocasını geri istiyor." "Kocasını onu

bir daha asla görmeyecek."

Sessizlik uzuyor.

"Lazaro, kız kaybolduktan birkaç gün sonra İspanya'ya gitti," diyor Garzolo sonunda. "Onu İspanya'ya kadar takip ettik. O zamandan beri arıyor. Daha önce telefonda bana adını söylediğinde, Valentina'nın İbiza'da olduğunu söylemek için ona mesaj attım. Şu anda yolda."

Valentina'nın nefesi

kesildi. "Onu geri çağır,"

diye bağıríyorum.

Babası iç geçirir. "Bu mümkün olmayacak. Bizim klanımızda, Don bile evliliğe müdahale edemez."

Elimle telefonu daha da sıkıyorum. "Güzel. Onunla birkaç kelime konuşmak istiyordum."

Garzolo, "Kız kardeşinle yaptığın iş kötü tasarlanmıştı," diyor. "İntikam almak istemeni anlıyorum."

Sanki Lazaro'yu öldürmek için onun iznine ihtiyacım varmış gibi. O pisliğin Valentina'ya yaptıklarından hiç bahsetmedi. Konuştuğumuz süre boyunca nasıl olduğunu bile sormadı.

"Ölmesi senin için sorun değil mi?" Valentina aniden sorar. "Onun senin sadık askerin olduğunu sanıyordum." "Öyleydi."

"Beni ona sen verdin."

"Son zamanlardaki başarısızlığının değil, önceki iyi çalışmalarının ödülü olarak."

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Artık senin işine yaramıyor." "Hayır."

Yanağından bir damla gözyaşı süzölüyor ve keşke telefona uzanıp adamı biraz sarsabilseydim diyorum. Hâlâ bir özür dileme girişiminde bulunmadı.

Ne yazık ki, bunu yapacağından şüpheliyim.

"Güle güle, baba." Valentina telefonu kapatır. "Lazaro buraya geliyor," diyor. Onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Canlı çıkmayacak, Vale."

Bu, tutmaya niyetli olduğum bir söz.

BÖLÜM 34

VALENTINA

Hayatımda İKİNCİ KEZ, babamın kazancı için takas edildim. Kaçtığımı fark ettiğinde bana davranışından pişman olacağına dair hiçbir fantezi beslemedim ama onun buz gibi acımasızlığını deneyimlemek hâlâ içime bir tekme gibi geliyor.

Bir konuda haklı. O artık Papa değil. Bu basit terim bile artık hissetmediğim bir sevgi çağrışımı taşıyor.

Ben onun için bir nesneyim.

Damiano için bundan daha fazlası olduğuma güvenmek zorundayım ama bugünlerde birine güvenmek benim için çok zor. Keşke Gemma hakkında daha fazla bilgi almak için daha çok çabalasaydı. Ona ne yapacaklar? İhaneti cezalandırılacak. Ne kadar sert? Bilmiyorum. Tek bildiğim, onu bu duruma soktuğum için ben suçluyum.

Babamın telefonunu kapattığımızdan beri, Damiano ve ben ayaktaydık. Babamın uyuşturucularını Ibiza'ya götürmenin lojistiğini çözüyor. Koridorlarda dolaşıp Lazaro'nun nereden girebileceğini bulmaya çalışıyorum, her ne kadar Damiano bana asla giremeyeceğine dair on kez güvence vermiş olsa da.

Beni oturma odasının penceresinin önünde görünce yanıma gelip arkamda duruyor. "Poliste fotoğrafı var," diyor saçlarımı ensemden tararken. "Adanın herhangi bir yerinde onu görür görmez bana getirmeleri talimatı verildi."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Polisle mi çalışıyorsun?"

"Şef yıllardır cebimde. Demek istediğim, seni bulamayacak Vale. Seni göremeden ölmüş olacak."

Ona inanmak istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi çok tuhaf. Dün gece onun kollarındayken, güvende ve sıcakken, söylediği her şeye inanırdım. O zaman onunla kalmamı isteseydi, evet derdim. Şimdi ise dünyam ince bir tahta direğin üzerinde dönen cam bir tabak gibi. Kendimle ne yapacağımı bilemiyorum. Geleceği düşünmek beni dehşete düşürüyor.

"Martina nerede?" Ben soruyorum.

Kızın odasına doğru bir bakış atıyor. "Hâlâ uyuyor. Uyandığında ona Lazaro'dan bahsetme, tamam mı? Adada olabileceğini bilirse bunu iyi karşılamayacağından korkuyorum. Arkadaşını öldürdü ve-"

"Anlıyorum." Bana açıklamasına gerek yok. Martina'nın ne hissettiğini çok iyi biliyorum. "Ona eşlik edeceğim."

Damiano'nun gözleri yumuşar. "Teşekkür ederim. Gözden geçirmem gereken birkaç şey var, iyi olacak mısın?" "Git, ben iyiyim."

Yumruğunu sırtımın alt kısmındaki gömleğimin içine sokuyor, beni kendine bastırıyor ve dudaklarımızı birleştiriyor. Ona sahip olduğum her şeyi veriyorum, ama Tanrım, bu çok yanlış hissettiriyor. Lazaro yaklaştıkça, daha çok düşünüyorum

Geçmiş ve yaptığım korkunç şeyler hakkında.

Martina uyandığında bile gün uzuyor ve biz mutfakta meşgul oluyoruz. Bana en sevdiği kekin nasıl yapılacağını öğretiyor ve tüm katları pişirmek ve aromalı kremaları yapmak için saatler harcıyoruz. Bir noktada durup kendimi toparlamak için banyoya kaçmak zorunda kalıyorum. Bir katil muhtemelen buraya doğru gelirken kek yapıyor olmak çok saçma. Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. Sonra mutfağa dönüp kendime büyük bir kadeh şarap dolduruyorum.

Akşam olup gökyüzü kararmaya başladığında yemeğe oturuyoruz. Izgara ton balığı bifteğimizi yarılamıştık ki kapı çaldı.

Yerimden sıçradım. Lazaro mu? Hayır, bu imkansız. Kapı zilini çalmazdı.

Damiano sakın bir bakışla beni yatıştırıyor. "Hemen döneceğim," diyor ve peçetesini kucağından kaldırıp tabağının yanına koyuyor.

"Sen iyi misin?" Martina soruyor, yüzü endişeyle kaplı.

Hâlâ ayakta olduğumu fark edip tekrar oturuyorum. "Evet, iyiyim. Sadece biraz gerginim."

Hızla atan kalp atışlarım ancak Damiano yanında Ras'la odaya yeniden girdiğinde

yavaşlıyor. "Dönmüşsün," diyorum Ras'ın yorgun gözlerine dikkat ederek.

Üzerime düşer düşmez yorgunluklarını kaybediyorlar. Sanki onu fena halde hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını sallayarak yaklaşıyor. "Bak." Elini uzatıyor.

İşaret parmağında çok net bir ısırık izi var. Gözlerim açıldı. "Bu Gemma'dan mı?"

Bir sandalye çekti ve içine gömüldü. Gözlerinde daha önce onda görmediğim karanlık bir merak parlıyor. "Sırtımda da birkaç uzun kesik var. Yemin ederim, boş zamanlarını tırnaklarını bıçak gibi bileyerek geçiriyor olmalı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne bekliyordun ki? Onu kadınlar tuvaletinde pusuya düşürdün. Karşı koymasaydı daha çok endişelenirdim."

Bir kahkaha atıyor. "Daha önce yatmadığım hiçbir kadın beni böyle hırpalamamıştı."

Bana mı öyle geliyor yoksa biraz etkilenmiş gibi mi?

"Yardım ederken yakalandığı için babanın ona ne yapacağını biliyor musun?" Ras soruyor ve Martina'nın önüne koyduğu tabağa bakıyor.

"Hayır. Bize söylemedi."

Damiano bakışlarımı karşılıyor. "Öğreneceğim. Sadece anlamayı sağlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Bahsettiğimiz kişi Martina olsaydı sabırla bekleyebilir miydi? Başka tarafa bakıyorum. Ras bu cevaptan da pek memnun görünmüyor. Çatalını ton balığına batırıyor ve bir parça koparıyor.

"Nasıl görünüyordu?" Ona sordum. "Mutlu görünüyor muydu?"

Ras kaşlarının altından bana bakıyor. "İyi görünüyordu." Boğazını temizliyor. "Seninle telefonda konuşana kadar pek konuşmadık."

Damiano'nun yanındaki yeni pozisyonumdan kız kardeşim için yapabileceğim bir şeyler olmalı.

Ama bu bana bağlı değil. Ona bağlı. O Don olacak ve önemli olan onun sözü olacak, benim değil.

Damiano ayağa kalkarken Ras'a "Yemeğini ofisimde bitir," dedi. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Endişelerime o kadar dalmışım ki gittiklerini bile fark etmiyorum. Şarap kadehim boşaldı. Neredeyse ağzına kadar dolduruyorum.

Gemma'yı tüm bunlara dahil etmeyi neden kabul ettim? Damiano bana özgürlüğümü teklif ettiğinde kaçmalıydım, etrafta kalıp yardım edebileceğimi düşünmek yerine. Şimdi onun için sorunlar yarattım ve bunları nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Dokunduğum her şey çürüyor sanki. Damiano bunu henüz anlamamış olabilir ama ben doğru olduğunu biliyorum.

Bundan bıktım. Olduğum kişi olmaktan bıktım. Bir korkak, bir aptal ve bir katil.

Masadan kalkarken Martina'nın da gittiğini fark ediyorum. Ras ve Damiano onun ofisine gittiğinde o burada değil miydi?

Ensemde önsezili bir his beliriyor. Muhtemelen sohbet edecek havada olmadığımı anlayınca odasına çıkmıştır. Yine de onu kontrol etmeye karar verdim. Yatak odasının kapısına geldiğimde, diğer tarafta sessizlik vardı. Kapıyı çaldım ve içeri girdim. Orada değildi.

Aşağı inip mutfağı kontrol ederken ayaklarım hızla hareket ediyor, onun olabileceği bir sonraki en olası yer. Mutfak boştu. Küçük bir kesme bıçağı alıp cebime atıyorum, kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Oturma odasına döndüğümde havuzun yanında bir şeyin hareket ettiğini görüyorum. Dışarı açılan cam kapılara doğru yaklaşıyorum. Dışarısı karanlık, sadece yerleşik ışıklar suya yumuşak bir parlaklık veriyor, ama bahçenin kenarlarını göremiyorum.

Işık düğmesini çeviriyorum. Birden her şey aydınlandı ve işte o zaman Martina'yı gördüm.

Sanki biri beni kalın bir katran fiçisinin içine atmış gibi. Her hareket daha zor geliyor, her nefes almak imkansız. Lazaro'nun pençesinde, bıçağı boğazına dayanmış. Buz gibi panik, nefes alamayana kadar ciğerlerime işliyor. İçeri nasıl girdi? Bu nasıl oluyor?

Sürgülü kapıyı iterek açtım ve onlara doğru koştum. "Martina!"

Lazaro gülümsüyor ve onu daha sıkı sıkıyor. Nadiren dişleriyle gülümser ama bu sefer dişlerini görüyorum. Yüzünde grotesk bir ifade var, sanki arkasındaki duyguyu anlamadan hareket eden bir uzaylı gibi.

Birkaç metre uzaklaşınca duruyorum. "Bırak onu."

Tekrar yüzüme yerleştirmeden önce bakışlarını üzerimde gezdiriyor.

"Karım." "Bırak. Onu. Gitsin. Lazaro."

"Hayatımın geri kalanında bir yara izim olacak," diyor, söylediklerimi görmezden gelerek. "Kurşun göğsümün tam ortasından geçti."

Martina'nın beti benzi attı ve korkudan kaskatı kesildi. En kötü kabusu canlandı. Tanrım, Lazaro'yu ondan uzaklaştırmak için her şeyi yaparım. Sadece bir fırsata ihtiyacım var.

"Keşke kalbinden geçseydi," diye fısıldıyorum.

Kuru kuru kıkırdıyor. "Sana henüz silah kullanmayı öğretmedim. Merak etme, eve döndüğümüzde sana bildiğim her şeyi öğreteceğim."

Ona ihanet ettikten sonra benimle işinin bitme ihtimali olduğunu düşünmüştüm ama şimdi yanıldığımı biliyorum. Beni öldürmeyecek. Beni geri alacak, cezalandıracak ve tekrar öldürtecek.

Bunu yapamam. Yapmayacağım.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Damiano ve Ras olduğunu anlamak için dönmeme gerek

yok. "Bıçağı bırak, yoksa kafana bir kurşun sıkarım."

Damiano'nun sesini duyuyorum ama onu göremiyorum. Gözlerimi Martina'dan bir an bile ayırmak istemiyorum. Birkaç metre arkamda olmalı.

Lazaro bileğindeki saati göstererek, "Nabzım herhangi bir nedenle durursa patlarım," diyor. Kalp atışlarını takip ediyor olmalı.

Gözlerim açıldı.

Yüzündeki o gülümseme geri geldi. "Ben amatör değilim Valentina. Beni bir kez kandırmayı başardın, bunu kabul ediyorum ama bir daha asla olmayacak."

Ona inanıyorum. Göğüs kafesimin içinde garip bir his oluşuyor. Bu andan çok korkuyordum ama şimdi o an geldi ve korkum arka planda kaldı. Martina'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Martina'nın gitmesine izin verirsen ben de seninle gelirim," diyorum.

"Sen ve ben tekneme binene kadar bizimle kalacak."

Tekne mi? Burada kumsal yok, sadece suya açılan keskin bir uçurum var. Damiano'nun adamları fark etmeden tekneyi buraya nasıl getirdi?

Damiano yaklaşmaya çalışıyor ama ben ondan

uzaklaşıyorum. "Vale," diyor nefesinin altından.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. Damiano'nun yüzünde bir düzine duygu oynuyor. Geçmişimde pişman olduğum pek çok karar verdim ama bugün listeye bir yenisini daha eklemeyeceğim. Yapacağım son şey olsa bile Martina'yı güvenli bir yere götüreceğim. Onu çok seviyor, ailemin beni sevdiğinden daha çok. Onu kaybetmesine izin vermeyeceğim.

Tekrar Lazaro'nun yüzüne dönerek bir adım öne çıkıyorum. "Bakın," diyorum kollarımı iki yana

açarken. "Silahsızım, telefonum bile yanımda değil. Beni tekneye götür ve onu rahat bırak. Eğer beni

Onu serbest bırakırlarsa beni vurmazlar."

Lazaro arkamdaki adamlara bakıyor. Burada sahip olduğum tek avantaj, Damiano ile olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyor olması. Bildiği tek şey, Damiano'nun bunca zamandır kız kardeşinin kaçırılması olayına karıştığım için beni cezalandırıyor olması.

"Bu doğru mu?" diye soruyor.

"Vale," diye homurdandı Damiano. "Ne-"

"Ona, kız kardeşinin gitmesine izin verirse beni vurmayacağını söyle," diye ısrar ediyorum. Bu şansı kaçıramaz. Nefes aldığını duyuyorum. "Onu vurmayacağım."

Lazaro'nun bıçağı ışıktaki parlıyor. "Güzel. Zamanı geldiğinde kız kardeşinin gitmesine izin vereceğim. Unutma, beni öldürürsen hepimiz ölürüz. Boğazını kesmemi istemiyorsan bizi takip etme."

Başını yana sallayarak havuz alanının dışına açılan kapıdan geçmemi söylüyor. Kilidi kırılmış. Burada bir bekçi olmalıydı, değil mi?

Kapının önünden geçerken dikkatim yerde yatan adama takılıyor. Muhafız ölmüş. Damiano ve Ras takip etmiyor. Kız kardeşini tehlikede görmenin onun için nasıl bir işkence olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Manzarayı seyredecek vaktimiz yok Valentina," diyor Lazaro arkamdan. "Uçuruma ulaşana kadar düz yürü."

Talimatlarını yerine getiriyorum, kalp atışlarım göğsümün içinde hızla atıyor. Martina'yı kontrol etmek için omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum, ama dışarısı karanlık ve tek yakaladığım onun dehşete düşmüş yüzünün kısa bakışları. Şoka girmiş olmalı. Lazaro gerçekten gitmesine izin verecek mi? Bırakması için dua ediyorum.

Uçurumun kenarından sarkan bir ip merdiven var ve aşağı baktığımda aşağıda demirlemiş küçük bir motorlu tekne görüyorum. Siyah suyun üzerinde hafifçe sallanıyor. Bu şekilde kaçmayı planlıyor.

"Merdiveni al," diye emrediyor Lazaro.

Onu onunla yalnız bırakmamın imkanı yok. "Peki ya Martina?" Mavi

gözleri benimkilerle buluştu. "Aşağı in, Valentina."

Göğüslerimin arasında bir damla ter yuvarlanıyor. "Hayır. Sen onu bırakana kadar olmaz."

Lazaro soğuk ve hesapçı bakışlarıyla beni incelerken hava yapışkan ve yoğun bir hal alıyor.

"Şimdiye kadar kaçıp giden tek kişi o," diyor sonunda. "Mükemmel sicilimde kara bir leke."

Hay sikeyim. Onu

öldürecek. Bunun olmasına

izin veremem.

Cebimden mutfak bıçağını çıkarıp bileğime bastırıyorum. "Kendimi tam olarak nereden kesmem gerektiğini biliyorum, böylece dakikalar içinde kan kaybından öleceğim. Eğer onu öldürürsen yaparım."

Martina'nın yüz hatları buruşur. "Vale, hayır!"

Lazaro şaşırmış bir şekilde nefesini içine çeker. "Blöf yapıyorsun."

Böyle düşünmesi beni ne kadar az anladığını gösteriyor. "Bırak onu, yoksa beni asla geri alamazsın."

Doğru olanı yapmaktan korkarak uzun zaman geçirdim ama artık korkmuyorum. Bu kez, bana neye mal olursa olsun doğru olanı yapacağım.

Yüzünü buruşturuyor. Onu daha iyi tanımasaydım, sözlerimden gerçekten incindiğini düşünürdüm. "Sen benim karımsın," diye hırlıyor. "Sen bana aitsin."

"Ve onu bırakır bırakmaz beni geri alacaksın."

Sert bakışları, daha önce birçok kez kendimde hissettiğim bakışları, nihayet söylediklerimin doğruluğunu görene kadar katmanların ötesine nüfuz ediyor. Dilini şaklatıyor ve Martina'yı yere düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde itiyor. Onun üzerinden geçip bana doğru ilerliyor. "Bıçağı bırak ve merdivenden in, yoksa fikrimi değiştiririm."

Dediğini yapıyorum, yere inip ayağımı ilk basamağa koymadan önce Martina'ya son bir kez bakıyorum. Sessizce ağlıyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Ben aşağı inerken ip gıcırıyor ve sallanıyor, pürüzlü yüzeyi avuçlarıma sertçe vuruyor. Lazaro uçurumun kenarında durup her hareketimi izliyor ve ben neredeyse uçurumun dibine geldiğimde dönüp inişe başlıyor.

Ayaklarım teknenin kalın bir halatla bağlı olduğu kayalara değişiyor ve dengemi bulmaya çalışırken bir şeye takılıyorum.

Aşağı bakıyorum.

Ayağımın yanında yumruk büyüklüğünde gevşek bir taş var. İki kez düşünmeden eğilip onu alıyorum ve arkama saklıyorum.

Lazaro son basamaktan atlıyor ve yüzünü bana dönüyor. Başını tekneye doğru salladı. "Tırman ve otur."

Sadece iki koltuk var, yan yana. Ben yerime otururken o ipi çözüyor. İş bittiğinde, direksiyonun arkasındaki yerini alıyor.

Taşı tutan elimi uyluğumla teknenin kenarı arasına koyarak onu gözden saklıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Kontak anahtarını çevirir. "Eve dönüyoruz."

Bizi denize doğru yönlendiriyor. O kadar karanlık ki, yönümü şaşırmam sadece otuz saniye sürüyor. Ne yöne gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

"New York benim evim değil," diyorum ona. "Seninle evlendiğimde öyle olmaktan

çıktı." Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Seninle hatalar yaptım ama onları

düzelteceğim."

"Hata mı? Beni senin için öldürmeye zorlamak bir hatadan çok daha fazlası," diyorum.

"Demek istediğim bu değildi. Seninle daha fazla zaman geçirmeliydim. Bir aile kurmak için çalışmaya başlamalıydık."

Ona dehşet içinde bakıyorum. Yanlış yaptığını düşündüğü şey bu mu? "Sana asla bir çocuk vermeyeceğim, Lazaro. Senin dölünü bu dünyaya getirmeden önce onu rahmimden kesip atacağım."

"Ne dediğini bilmiyorsun. Ama seni düzeltereğim. Olayları benim gibi görmeyi öğreteceğim. Beni bir daha asla terk etmeyeceksin, Valentina. Sen benim karımsın. Ortağımsın. Hayatımı seninle paylaşmak için uzun süre bekledim ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Seni seviyorum."

Taşı avucumun içinde sıkıyorum. "Sen hiçbir şeyi

sevmiyorsun." "Yanılıyorsun."

"Vücudunda gerçekten bir patlayıcı var mı?"

Başını sallıyor. "Peşimizden gelmeye karar verirlerse diye sigortamız."

Bulutlar, ayın bir parçasını ortaya çıkarmak için ayrılıyor. Sanki göksel bir göz, bana bakıyor ve yapmam gerekeni yapıp yapmayacağımı görmek için bekliyor.

Derin bir nefes

çekiyorum. Asla geri

dönmeyeceğim.

Ona doğru hamle yaptım ve taşın keskin kenarını şakağına sapladım. Acı içinde bağırıyor ve beni üzerinden atıyor ama ben yine üzerine atlıyorum. Kendimi koruyacak bir şeyim kalmadığında onunla dövüşmek daha kolay oluyor.

"Kes şunu," diye kükrer.

Kafasına bir darbe daha indirdim. Bu seferki onu yere serdi. Bu sefer işi doğru yapıp yapmadığımı görmek için beklemiyorum, ellerim kan içinde kalana kadar ona vurmaya devam ediyorum.

Durduğumda zayıfça inliyor ve tek gözünü bana kırıyor. "Biz bir takımız. Birlikte iyiyiz."

"Hayır, değiliz."

Taşı iki elimle tutup tam suratının ortasına çarpıyorum.

BÖLÜM 35

DAMIANO

ÇARESİZLİK KAN DOLAŞIMIMA KARIŞIYOR. Daha önce sadece bir kez böyle hissetmişim; kız kardeşimin New York'ta kaybolduğu gün. Nedense şimdi daha da kötü. Havuzun yanındaki sahneyi gördüğümde donup kaldım. Dondum, çünkü o anda bir seçim yapmam gerektiğini düşündüm -Vale ya da Mari- ve nasıl seçim yapacağımı bilmiyordum.

Kız kardeşim her zaman hayatımdaki en önemli şey olmuştur. Neşem, aynam, ailem. Kendime onu asla annem gibi terk etmeyeceğimi söyledim. Hayatım boyunca yaptığı seçim yüzünden annemi yargıladım. Bizimle bir hayat yaşamak yerine babamın ölümüne katılmasını asla anlayamadım.

Ama şimdi nihayet anlıyorum.

Böyle imkânsız bir durumda doğru ya da yanlış diye bir şey yoktur. Ne yaparsanız yapın, lanet sizi bekliyor.

Lazaro, Vale ve Martina'nın durduğu havuz kapısının önünden geçerken silahımı elime alıyorum. Konuşuyorlar ama onları duyamayacağım kadar uzaktalar. Vale'nin bileğine bir bıçak dayadığını gördüğümde midem buz kesiyor. Ne yaptığını biliyorum.

Kız kardeşimi kurtarıyor.

Benim lanet işimi yapıyor.

Cazzo. Bu nasıl oldu? Ras'ın yokluğunda adamlarımın doğru yapacağına güvenmek yerine tüm kameraları üç kez kontrol etmeliydim. Havuz kamerası çalışmıyor. Lazaro bu şekilde içeri girdi.

Büyük bir dehşet üzerime ağır bir ceket gibi çöküyor ve uzuvlarımı kurşun gibi hissettiriyor. Annemin çığlıkları kulaklarımda çınlıyor. İkisini de kaybedemem ama güçsüzüm. Kendimi bir daha burada bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Lazaro ve Vale konuşmayı kesiyor. Ay ışığı Vale'nin tenine doğru eğilmiş bıçaktan yansıyor ve Martina'nın gözleri bıçağa sabitlenmiş durumda. Bu mesafeden bile ne kadar titrediğini görebiliyorum.

Aniden, aralarındaki çekişme sona eriyor. Lazaro kız kardeşimi yere itiyor ve Vale'ye bir şeyler havlıyor. Uçurumun kenarına doğru ilerlemeye başladı, Lazaro da arkasından. Açık bir atış şansım var ama bunu kullanamam. Kendini bilinmeyen bir yüke sahip bir insan bombasına dönüştürmüşken olmaz.

Lazaro uçurumda kaybolur kaybolmaz koşarak kız kardeşimin yanına gittim. "Dem!" Onu kollarıma aldığımda ağlıyordu.

"Vale onun elinde." "Biliyorum. Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim. Ona yardım etmelisin. Teknesine biniyorlar."

Onu bir güvenlik görevlisine teslim edip Ras'a başımı salladım. Evin etrafında koşturuyoruz ve

rıhtıma varana kadar her seferinde üç merdivenden atlıyoruz. Ras bir sürat teknesine atlıyor, ben de hemen peşinden.

Vale başardı. Martina'nın hayatını ikinci kez kurtardı ama bunun kendi hayatı pahasına olmasına izin veremem. Başından beri onun yanında olmalıydım. Neden onu yemek masasında bıraktım? Artık Ras'la ne konuşmam gerektiğini bile hatırlayamıyorum.

Eğer onu geri alamazsam, bildiğim dünya sona erecek. Onsuz hiçbir ışık olmayacak.

Teknemiz suyun üzerinde hızlanırken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Daha hızlı," diye bağıryorum. Lazaro'nun teknesini göremiyoruz ama o kadar uzağa gitmiş olamazlar. En fazla beş dakikaları var. Onlara yetiştiğimizde, bomba olsun ya da olmasın, Vale'yi ondan uzaklaştıracağım ve sonra beynine bir kurşun sıkacağım.

"İşte!" Ras bulutlar dağıılırken bağıryor.

Uzakta, ayın aydınlattığı bir teknenin küçük bir parçasını

görüyorum. Göğsüm genişliyor. "Onları yakaladık.

Yavaşlamayın."

Onu kurtardığımda, kraliçem yapacağım. Sanki çoktan olmuş gibi net görüyorum. Benim cesur Vale'im. O benim için mükemmel. Krallığımızı birlikte kuracağız ve o benim yanımda hüküm sürecek.

İşte o zaman olur.

Suyun yüzeyinde bir alev topu belirir ve ardından kulakları yırtan bir patlama sesi duyulur. Deniz yanıyor.

Ve onunla birlikte, Lazaro'nun teknesinin kalıntıları.

Dehşetim midemin içinde sert bir kayaya dönüşüyor. Hayır, bu gerçek olamaz. *Yanıyor* olamaz.

Kolumu uzatıyorum ve parmaklarımı Ras'ın omzuna geçiriyorum. "Devam et," diye mırıldandım. "Mümkün olduğunca yaklaş." Hayal kırıklığıyla karışık bir homurtu çıkarıyor ve hızlanarak alevlerin olduğu yöne doğru ilerliyor.

Bomba. Lazaro bomba taktığı konusunda yalan söylemiyordu.

Kendi ölümü anlamına geleceğini bildiği halde onu öldürdü mü? Hayır, Vale ölmüş olamaz. O. Olamaz. Olamaz. Olamaz. Ölemez. Bunu yapmayacaktı. *Yaşamak* istiyordu, lanet olsun. Onu geri almak için dünyanın öbür ucuna kadar izini süreceğimi bilmiyor muydu?

Yanan enkaza ulaştığımızda kalbim sıkışıyor. Tekne falan kalmamıştı. Parçalara ayrılmış, patlamayla parçalanmış.

"Hayır. Hayır!" Suyun içinde ona ait olabilecek bir şey -herhangi bir şey- aramak için etrafımda dönüyorum. "Vale!"

Ras, sert spot ışığını suyun olabildiğince büyük bir kısmına tutabilmek için tekneyi olduğu yerde döndürüyor. Bir şey görmek çok zor.

Sanırım gövdeden geriye kalan yüzer bir parçanın yanında bir deri parıltısı görüyorum. "Tam orada, geri dön," diye bağıyorum.

Ras ışığı o yöne tutuyor ve şimdi orada hiçbir şey yok, ama *vardı*. Bundan eminim. Onu gördüm.

Tekneden atladım. Su yüzümü yalıyor, kokusu benzin ve alevlerle bozulmuş. Tam olarak onu gördüğümü sandığım noktaya gelene kadar yüzüyorum ve sonra dalıyorum.

Ras ışığın bana odaklanmasını sağlıyor, bu da bir şeyler görebilmemin tek nedeni. Ciğerlerimde hiç hava kalmayana kadar yüzüyorum ve sonra tekrar yukarı çıkıp her şeyi baştan yapıyorum.

Buralarda bir yerde olmalı. Ciğerlerim ağrıyor ve göğsüm çatlayacakmış gibi hissediyorum. O anda her şey çok netleşiyor.

Bu kadını seviyorum. Onu bana geri getirmek için ne gerekiyorsa bu denizin dibine kadar yüzerim. Lütfen Tanrım, onu bulmama izin ver. Eğer bulursan, sana söz veriyorum, onun yanından asla ayrılmayacağım.

Bir nefes daha almak için sudan çıktığımda, sağımda bir yerde zayıf bir ses duyuyorum. İlk başta oksijensizliğin işitme duyumu etkilediğini ve bana hayal gördürdüğünü düşünüyorum. Ama sonra tekrar duyuyorum.

Arkamı döndüğümde onu gördüm. Saçları yüzüne yapışmış, yaklaşık otuz metre ötede suda ilerliyordu.

Serap olmadığından emin olmak için gözlerimi kırptırıyorum. Hâlâ orada ve bunu takip eden adrenalin dalgası beni uçabilecekmişim gibi hissettiriyor.

"Vale!" Kollarım suyu yarıyor. Yirmi ayak. On fit. Beş metre.

Bedeni kollarımın arasına girer girmez rahat bir nefes alıyorum. Başım hafifledi. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve ağlıyor.

Ayaklarım sert zemine basana kadar adrenalin azalmıyor. Tekneden çıktık ve onu kollarıma aldım. Ras tekneyi bağlamak ve bizi biraz yalnız bırakmak için geride kalıyor.

Birkaç gardiyan bana doğru koşmaya çalışıyor ama bir bakışımle onları korkutup kaçırıyorum. Ona sarılmak için bir dakikaya ihtiyacım var. Onu neredeyse dalgaların arasında kaybettiğimi anlamıyorlar mı?

Vale sırlıklam gömleğimi yumrukluyor ve bakışlarımla

buluşuyor. "O öldü mü?" "Onu sen öldürdün, bebeğim. Nasıl

olduğunu bilmiyorum ama onu sen öldürdün."

Yüz hatları buruşuyor. "Ona bir taşla vurdum," diye inliyor. "Yüzüne çarptım."

Suçluluk duygusu içime işlerken onu daha sıkı sarıyorum. O ben olmalıydım. "Yapman gerekeni yaptın."

Burnunu çekiyor ve elini burnunun altına siliyor. "Bunu yapabileceğimi düşünmedi. Ondan kurtulmak için kendi hayatımı tehlikeye attım."

"Bunu sadece özgür olmak için yapmadın. Mari'yi kurtardın." Kalp atışlarım düzensiz bir ritim buluyor. "Bunu asla unutmayacağım, Vale."

Eve girdiğimizde kız kardeşim oturma odasında bizi bekliyordu. Kanepeden atlayıp yanımıza koşuyor ve sırılsıklam kıyafetlerimizi görünce gözleri açılıyor. "Tanrı'ya şükür!"

İyi misin?"

Vale'yi ayaklarının dibine indiriyorum ve kucaklaşmalarını izliyorum. Onları birlikte görmek göğsümde bir şeylerin kaymasına neden oluyor.

Vale elini Martina'nın saçlarında gezdiriyor ve şakağına bir öpücük konduruyor. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Kız kardeşimin onu tutuşu sıkılaşıyor. "Özür dileme. Senin hatan değildi. Ne oldu?"

Vale nefesini içine çeker. "Bulduğum bir taşla ona vurdum. Ölmek üzere olduğunu düşündüğümde suya daldım. Tekne üzerimde patladı."

Onu *lanet* bir taşla öldürdü. Bakışları benimkileri buluyor ve o birkaç anın dehşetinin içime yansıdığını görüyorum. Artık insanlara zarar vermek istemiyordu ama bunu yapmak zorundaydı.

Yemin ederim, bir daha böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacak.

Mari'den ayrılıyoruz ve üstümüzü değiştirmek için yukarı çıkıyoruz. Vale odamdaki duşa doğru ilerlediğinde, onu takip etme isteğimle savaşıyorum. Onu rahat bırakmak istiyorum ama omzunun üzerinden bakıp beni öne çağırıyor. Kıyafetlerimizi çıkarıp duşa giriyoruz.

Suyu açtığında, artık kendimi tutamıyorum. Ona söyleyecek çok şeyim var. "Her şeyi berbat ettim," diye törpüledim. "Seni güvende tutacağıma söz verdim ama tutmadım."

Sabunu alıp göğsümde gezdiriyor.

"Tamamen seni korumaya odaklanmalıydım ama bunun yerine aklımın yarısı Sal'deydi ve onu nasıl alt edeceğimi düşünüyordum. Seni hayal kırıklığına uğrattım." Sabunu elinden aldım ve parmak uçlarını dudaklarıma götürdüm. "Ama seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Benimle birlikte ol. Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstermem için bana bir şans daha ver."

İç çekiyor. "Senin bekçi kadının olmak istemiyorum. Hayatım boyunca çok daha büyük gemilerin yarattığı dalgalarla sivrulan küçük bir sandal oldum. Artık kendi rotamı çizme vakti geldi."

Çenesini yukarı itiyorum. "Tutulan bir kadın istemiyorum. Bir ortak istiyorum. Yanımda bir eşit. O da sensin. Eğer bir kral olacaksam, sen benim kraliçem olacaksın."

Bana göz kırpıyor ve henüz ikna olmadığını görebiliyorum. "Dons'un ortağı olmaz."

"Belki baban istemiyordur ama ben o değilim ve Casalesi'nin kadınları güçlü rollere yerleştirme konusunda güçlü bir geleneği var. Ne istersen yapabilirsin. Yönetmek için imparatorluğun bir bölümünü seç."

Yanaklarına biraz renk gelir. "Mafyaların nasıl çalıştığını, bir yabancıyı bir klana getirip ona tüm bu gücü veremeyeceğinizi bilecek kadar iyi biliyorum."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Bir yabancı, hayır. Ama

karıma verebilirim." Ağzı bir karış açıldı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Evet."

"Birbirimizi ancak bir aydır tanıyoruz."

"Babam anneme ikinci buluşmalarında evlenme teklif etti. Birbirlerini tanıdığım herkesten daha çok seviyorlardı. Sadece bir ay olmuş olabilir ama içimde en ufak bir şüphe yok. İsteyebileceğim tek kadın sensin. Seni seviyorum, Vale."

Kirpikleri titriyor ve bakışlarını göğsüme indiriyor. "Düşünmem gerek."

"Elbette." Şu anda ondan bir yanıt beklemiyorum. Çok şey yaşadı. Ama her gün, onu benim olmaya ikna etmek için çalışacağım.

BÖLÜM 36

VALENTINA

Sonraki birkaç günü Damiano'nun yatağında sayısız çürüklerimi ve derin olmayan kesiklerimi tedavi ederek geçiriyorum. Martina bana tüm yemeklerimi getiriyor, Ras günde en az bir kez kontrol ediyor ve Damiano yanımdan en fazla bir saatliğine ayrılıyor. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ettiğini hissediyorum.

Zorlu fiziksel durumuma rağmen kendimi iyi hissediyorum. Hatta hafif. Lazaro beni bir daha asla bulamayacak. O yüzüğü parmağıma taktığından beri üzerimde kurduğu baskı yok oldu.

Teknik olarak dulum ama kendimi asla öyle görmeyeceğim. Lazaro'nun tarihimde yeri olmayacak.

Uzun süre bana onarılamayacak kadar zarar verdiğini düşündüm ama artık o kadar kötümser değilim. Martina'yı kurtararak kendimi de kurtarmış olabilirim. Artık kendimi o kadar da kötü biri gibi hissetmiyorum. O insanlara işkence eden ve öldüren kadın halime dönüp baktığımda, hayatta kalmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan kırık bir ruh görüyorum. En güvendiğim kişiler tarafından ihanete uğradıktan sonra yapabileceğim en iyi şey buydu. Ailem tarafından. Beni çıkış yolu olmayan korkunç bir duruma soktular.

Bunu kendi çocuklarıma asla yapmam.

Damiano ona Lazaro'dan bahsedince babam çok üzüldü. Onlar konuşurken ben de odadaydım ama babam orada olduğumu bilmiyordu. Bunun yapılması gerektiğini ama en iyi adamlarından birini kaybettiğini söyledi.

Damiano ona Lazaro'yu öldürenin ben olduğumu söylediğinde sustu. Ondan bir özür alabileceğimi hiç sanmıyorum ama buna ihtiyacım yok. Ben kendimi affettim. Onu asla affetmeyeceğim.

Kocaman yatak odasının penceresinin diğer tarafında deniz var. Yataktan kalkıp balkona çıkıyorum.

Son birkaç gündür buraya sık sık gelip ısıltılı suya bakıyorum ve Lazaro'nun öldüğü gece eve döndüğümüzde Damiano'nun bana söylediklerini düşünüyorum.

Burada kalmamı istiyor. Benimle evlenmek ve beni kraliçesi yapmak. Beni sevdiğini söyledi ama ben karşılık vermedim. Bu anı içime bir sıcaklık yayıyor ama bir esinti tarafından kovuluyor. Kollarımı parmaklıklara dayayıp nefes alıyorum.

Bu sabah nadiren ondan önce uyandım ve vücudunu ve yüzünün hatlarını inceledim. O kadar yakışıklı ki bazen ona bakmak acı veriyor. Sağ kalçasının hemen üzerinde küçük bir doğum lekesi var ve bu sabah dudaklarımı oraya bastırdığımda uyandı ve asla unutamayacağım bir ses çıkardı. Uykulu bir iniltiyle karışık mutlu bir iç çekiş. O sesi bir kutuya koyup saklamak istedim. Ondan sadece bende kalacak bir parça.

Bir karar vermem için bana baskı yapacağını düşünmüştüm ama konuyu bir daha açmadı. Geliyor ve bana eşlik ediyor. Film izliyoruz, yemek paylaşıyoruz ve gününden bahsediyoruz. Daha sık olarak, beni uyarılmış hissettiren uzun öpüşme seansları yapıyoruz. Yüzde yüz kendime gelene kadar benimle başka bir şey yapmayacağı konusunda ısrar ediyor. Ona Sal veya klanla ilgili herhangi bir şey hakkında soru sorduğumda, bana hiçbir şey saklamadan dürüst cevaplar veriyor.

Tüm bunlar kafamın içine fikirler yerleştiriyor, ki eminim niyeti de bu. Bana evet dersem nasıl olabileceğini gösteriyor. Ve dürüst olmak gerekirse? Beni kazanmaya başlıyor.

Her şey çılgınca. Zehirli bir evlilikten daha yeni kurtuldum ve şimdi bir başkasına evet demeyi ciddi ciddi düşünüyorum.

Ama Damiano Lazaro değil ve artık kendi isteklerim dışında kimsenin isteklerine göre hareket etmek zorunda değilim. Bunu yapmayı kabul edersem, bu benim seçimim olacak. Eşitlerin evliliği olacak. Sır, yalan ya da gözüme sokulan bir şey olmayacak.

Kapı gıcırdayarak açıldığında, o olduğunu anlıyorum. Deri ayakkabılarının sert ahşap zeminde çıkardığı ses artık tanıdık geliyor. Balkona adım atıyor ve sıcak elini sırtımın küçük kısmına koyuyor.

Ona dönüyorum. Yüzünde belli belirsiz değişiklikler var. Tanıştığımız o ilk geceyi çok net hatırladığım sert çizgiler yumuşamış. Gözleri artık o kadar karanlık değil. Dudakları bir gülümsemeyle titriyor ve içimde bir yığın kelebek canlanıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor derin sesiyle.

Gülümsüyorum. "Seni."

Kaşları çatılıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor, ilk defa gergin görünüyor. "Endişelenmeli miyim?"

"Belki," diye takılıyorum.

"Sana göstereceğim bir şey var, bu benim lehime birkaç puan kazandıracaktır." "Penisini zaten gördüm."

Bir kahkaha attı. "O değil." Kolu belime dolanıyor. "Hadi."

Üç gün geçirdikten sonra odasının sınırlarından çıkmaya hevesliyim, bu yüzden onu gayretle takip ediyorum. Koridorda ilerlerken ve merdivenlerden inerken eli kalçamda kalıyor.

Oturma odası görüldüğünde ağzım açık kaldı. Destek için kolunu kavradım. "Gemma?"

Kız kardeşim kanepede, öfkeli Ras'ın karşısında oturuyor ama beni duyunca ayağa fırlayıp etrafına bakınıyor. "Vale!"

Gözlerime inanamıyorum. Onun burada olması nasıl mümkün olabilir? Babam onun gelmesine nasıl izin verdi? Bakışlarım Damiano'nunkileri buluyor. Kendinden çok memnun görünüyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Ona şaşkın bir sesle sordum.

Cevap vermiyor, sadece gülümsüyor ve beni ileri itiyor. İşte o zaman anladım.

Bu adamla evleneceğim.

Akşam karanlığında hepimiz dışarı çıkıp verandada yemek yiyoruz. Masa beş kişilik olarak hazırlanmıştı. Damiano ve Gemma'nın arasına yerleşiyorum ve aşçının hazırladığı muhteşem sofrayı seyrediyorum. İber jambonu, domates ezmesi ve ekmek, ızgara keçi peynirli yapraklı salata, zeytinyağlı sardalya ve karides ceviche. Hepsi o kadar güzel görünüyor ki ağzım sulandı.

Gemma Ras ile hangi şarabı içmemiz gerektiği konusunda tartışırken -bu konuda güçlü fikirleri olduğunu hiç hatırlamıyorum- Damiano tabağımı yemekle doldurmayı kendine görev ediniyor.

"Umarım bu sefer beni beslemeyi planlamıyorsundur."

Bana hınzırca bir bakış fırlattı. "Önce ipi almam gerek."

Bakışlarım Martina'ya takılınca kahkahalarım kesiliyor.

Gözlerinin altındaki koyu gölgelere bakılırsa hâlâ kendine gelememiş. Ras ona biraz şarap ikram ediyor ve o da başını sallıyor. Gemma Martina'ya bir şeyler fısıldadığında genç kadının yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ama bu gülümseme hüznle karışık. İyileşmesi gerekiyor ve bu biraz zaman alacak. O da tıpkı benim gibi bir ağırlık taşıyor. Bir gün yüzleşmek zorunda kalacağı bir şey bu. Hazır olduğunda, onun için burada olacağız.

Gemma yanıma yerleştiğinde uzanıp elini tutuyorum. Onun burada olması hâlâ çok gerçeküstü. Damiano babamı birkaç günlüğüne ziyaret etmesine izin vermeye ikna ettikten sonra onu özel uçağıyla buraya getirdi. Karşılığında, Sal çıktıktan sonra imzalayacakları lüks sahte anlaşmada daha uygun koşullar teklif etti. Damiano görevi devraldığında yürürlüğe girmeye hazır olması için görüşmelere başladılar.

Damiano zeki biri. Babamı nasıl manipüle edeceğini çözdü. Bunu iş çıkarlarına bağladığında birden çok daha makul bir adam haline gelebilir.

Daha önce Gemma ile Rafaele Messero ile nişanlanması hakkında konuşmaya çalıştım ama beni başından savdı. Görünüşe göre bu beni, onu endişelendirdiğinden daha fazla endişelendiriyor. Konuyu uzatmama izin vermedi. Bunun yerine, Lazaro ile aramızda olanları anlatmam için yalvardı. Sonunda anlattım. Ona her şeyi anlattım. Birlikte ağladık, gözyaşlarımız kuruyana kadar birbirimize sarıldık. Onu hiç ailemizin her şeyi bildiğini ve bir şey yapmayı reddettiğini söylediğim zamanki kadar kızgın görmemiştim. Bir daha asla böyle bir şey yapamayacaklarını söyledi ve bence haklıydı. Damiano'nun babam üzerindeki etkisi sağlamlaştığında, kardeşlerimi koruyabileceğim.

Masadaki sohbet kolaylıkla akıp gidiyor. Tatlı için tabaklar toplanırken Ras'a bir telefon gelene kadar neşeli şeylerden bahsediyoruz.

Geri döndüğünde, duruşu serttir ve dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştır.

Damiano ayağa kalkar. "Ne oldu?"

"Garzolo'dan ilk sevkiyatı aldık. Diğerlerini kesmemiz için yeterli. Sizin onayınızı bekliyorlar."

Peçetemi dudaklarıma bastırıyorum. Damiano'nun planı hakkında, geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimizi bilecek kadar çok konuştuk. Sal'in tedarikçisinden uyuşturucu almayı bıraktığı anda, Sal bir şeyler döndüğünü anlayacak.

Ve sonra bu, önemli klan üyelerinin güvenini ilk kimin kaybedeceği oyununa dönüşecek. Damiano'nun bana dönmesini beklemiyordum ama döndü. "Seninle bir dakika konuşmam gerek."

Ofisine girene kadar onu takip ediyorum. Kapıyı arkasından kapatıyor ve gelip önümde duruyor. "Bu emri verdiğimde ne olacağını biliyorsun."

"İstiyorum."

Gözleri yüzümü arıyor. "Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama bu hamleyi yapmadan önce ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Söylemek istediğin bir şey varsa şimdi söyle."

Parmaklarımı yanağına götürüyorum. "Sanırım senin olanı geri almanın zamanı geldi." Nefes alıyor. Bu bir cevap ama aradığı cevap değil. "Peki ya sen?"

Duvardaki saatin yüksek sesli tik takları nabzımın ne kadar hızlı attığını fark etmemi sağlıyor. "Ve tüm bunlar boyunca senin yanında olacağım. Karın olarak."

Damiano gözlerini kapatıyor ve parmaklarımın ucunu öpmek için yüzünü eğiyor. Beni göğsüne çekiyor. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Dudakları dudaklarımı bulduğunda ve dili ağzıma girdiğinde, eve gelmiş gibi

hissediyorum. Sahip olduğum ilk gerçek eve.

"Yeni Don olmak için ne yapmam gerektiğini biliyorsun," diyor bir süre sonra. "Bu ne ilk ne de son olacak."

Sal'i çıplak elleriyle öldürmek zorunda kalacak. Bir Don tarafından yetiştirildim ve böyle bir pozisyonun nasıl bir hayat gerektirdiğini biliyorum.

Ama beni korkutan şiddet değil. Arkasındaki nedenlerdir ve Damiano ile diğer herkes arasındaki fark da budur. Onun gerekçelerinin her zaman haklı olacağına inanıyorum.

"Beni sevdiğim insanlardan korkutmak için bundan daha fazlası gerekir," diyorum kollarımı boynuna dolayarak. Yüzünde memnuniyet ifadesi beliriyor. "İşte bu yüzden sen benim mükemmel eşimsin."

EPILOG

DAMIANO

"ÇİÇEKLER trafiğe takıldı ama bir saat içinde burada olacaklar. Bu kadar kısa sürede bunu yapacak bir rahip bulamadım ama yat kulübünde düğün yapmak için kayıtlı bir tanıdığım var ve onu arabaya aldım," diyor Ras yatak odamın kapı çerçevesine yaslanırken.

Aynada kravatımı düzeltiyorum. Koridorun aşağısından boğuk kadın kahkahaları geliyor. Balkonun dışında bir keman akort ediliyor.

"İdeal değil ama idare eder," diyorum.

Ras bar arabasına doğru ilerliyor, iki bardağa viski dolduruyor ve birini bana uzatıyor. "Nasıl hissediyorsun?" "İki saat içinde evlenecekmişim gibi," diyorum.

Sırıttıyor. "*Cin cin.*"

Kadehlerimizi tokuşturup içiyoruz.

En büyük üzüntüm Vale'ye hak ettiği düğünü yapamamak, bu yüzden ona iki düğünü olacağını söyledim; biri şimdi kız kardeşi bizimle birlikteyken, diğeri de ben Don olarak yerimi aldığımnda. Onu Napoli'de ailemin evlendiği bazilikanın merdivenlerinde görmek istiyorum.

Komodininin üzerinde o güne ait bir fotoğraf duruyor. Tekrar bakmak için hareket ediyorum. Aile fotoğraflarımızın çoğu yangında yandı ama yıllar içinde Ras'ın babası birkaç tanesini bulmama yardım etti.

Bu fotoğrafı ne zaman görsem, annemle babamın ne kadar normal göründüğüne şaşıyorum. Arka planda sadece bazilikanın girişi ve görünürde hiçbir misafir yokken, onlara yakın bir şekilde kırılmış. Annemin üzerinde yüksek yakalı beyaz dantel bir elbise, babamın üzerinde ise ince dikilmiş bir takım elbise var. Güzel, evet. Ama normal. Çift hakkında hiçbir şey bilmeden, onları *sistema*'nın bir don ve donna'sı yerine sıradan bir İtalyan ailesi olarak hayal etmek kolay olurdu.

Birbirlerine duydukları sevgi onları insanlaştırdı.

Vale'ye aşık olduktan sonra, sanırım sonunda onları da insan olarak görmeye başladım. Kusurlu ve kusurlular ama muazzam bir aşk yaşayabilirler.

Zamanı geldiğinde yatak odasından çıkıyoruz ve törenin yapılacağı bahçeye doğru ilerliyoruz. Mari'nin birkaç yıl önce yaptığı bir çardağın altında evleneceğiz.

"Güzel görünüyor," diyorum Ras'a, alanı tararken.

"Keşke övgüyü ben alabilseydim, ama çoğunlukla Gemma'nın

işisi." Kaşlarım çatıldı. "İkiniz sonunda anlaşmaya mı

başladınız?"

"Yağ ve su gibi," diyor, bakışlarını başka yöne çevirip ellerini ceplerine sokarak.

Kıs kıs gülüyorum. "O bakmadığı zamanlarda ona baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?
Nişanlı olması çok kötü."

Cevabı asla ağzından çıkmaz. Keman çalmaya başlar ve tören başlar.

Önce kız kardeşim çıkıyor, ardından Gemma, ikisi de güzel mavi elbiseler içinde. İkisi de bana sıcak gülümsemelerle bakıyor ve Ras'ın karşısındaki yerlerini alıyorlar.

Vale yürüyüş yolunun sonunda görüldüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ellerim titriyor ve yumruklarımı yanımda sıkıp kendimi nefes almaya zorluyorum.

Tanrım, bu kadın.

Omuzları açık, kollarında bir buket, yürüyüş yolundan aşağı süzülüyor. Üzerindeki elbise ıslak bir rüya gibi ve ben şimdiden onu üzerinden ne kadar çabuk çıkarabileceğimi düşünüyorum.

Benim. Önümde durup gözlerini benimkilerle buluşturana kadar bu kelime kafamın içinde yankılanıyor.

Bahçe, arkadaşlarımız, hatta üzerinde durduğum zemin bile yok oluyor. Onun dışında her şey siliniyor. O gözlerin içinde, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir geleceğin vaadi var ve dolgun dudakları nefes nefese bir gülümsemeye dönüştüğünde, sırtıyorum ve yüzümü masmavi gökyüzüne kaldırıyorum.

Umarım şu an beni izliyorsundur.

BİRKAÇ GÜN SONRA

Vale duştan çıkarken saçları bir havluyla toplanmıştı. Ben de ona katılmaya niyetlenmişim ama sonra lanet olası ağzımı açtım. Son birkaç günü yatakta, karıma olan takıntımı doyasıya tatmin ederek geçirdim. Plan akşam yemeğine kadar bunu yapmaya devam etmektir ama onu kızdırmayı ve havayı bozmayı başardım.

Bakışları balkonda duran beni buluyor ve sinirli bir nefes veriyor. "Düğünümüzden *günler* sonra beni bir yerlere göndermene izin vereceğimi mi sandın Damiano? Bu iş böyle yürümeyecek." Taşındığından beri odaya yeni eklenen makyaj masasına doğru yürüyor ve bir sandalyeye çökerken ofluyor. "Sana inanamıyorum."

Bu şekilde tepki vereceğini bilmeliydim. Ras hala Sal'ın bağlantısını kesme emrini vermedi. Kıyametin kopmasına neden olmadan önce düğünümüzün bitmesini beklemek istedim. O altın yüzüğü parmağına takmak, benimle evleneceğini söyler söylemez önceliğim haline geldi, ama şimdi nihayet benim olduğuna göre, onu kaybetme korkusu daha önce hissettiğim hiçbir korkuya benzemiyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek onun arkasına geçiyorum. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Senin yanında güvendeyim," diye tersliyor. "Deneme bile. Bir yere gitmiyorum. Beni sakinleştirip bir sandığa tıkmak istemediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum."

Ellerimi narin omuzlarına koyuyorum ve aynada onun kızgın gözleriyle karşılaşıyorum. "Güzel karımı bir sandığa tıkmayacağım," diye mırıldanıyorum. "Bir daha olmaz. Bu sadece bir fikirdi."

"Kötü bir tane," diye karşılık veriyor. "Şimdiye kadar sana çaresiz olmadığımı kanıtlamadım mı? Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Ibiza'da geçirdiğim bu haftalardan sonra, kendime verdiğim değerden çok daha güçlü olduğumu fark ettim."

"Vale, sen tanıdığım en güçlü insansın. Endişelendiğim şey senin zayıf olman değil. Benim."

İtirafım karşısında yüz ifadesi yumuşuyor. Tarağını tekrar makyaj masasının üzerine bırakıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Eğer bunu yapacaksak, birlikte yapacağız. Sen tahtın için savaşırken ve hayatını riske atarken ben uzak bir İtalyan villasına tıkılıp kalmayacağım. Bana ihtiyacın var, Dem."

Parmaklarını kendiminkilerle birleştiriyorum. Ona ihtiyacım var. Onun bilgeliğine, gücüne ve cesaretine. Sadece ona bakmak bile bu işin bitmesinin tek bir yolu olduğuna dair içimi dolduruyor.

Zaferimizle birlikte.

Ayağa kalkıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Seni seviyorum. Ne olursa olsun, her şeye rağmen seni seveceğim."

Sıcaklık göğsüme yayılıyor. Nemli saçlarını yumruğuma doluyorum ve dudaklarını dudaklarıma götürüyorum. Tadı çok tatlı.

Ayrıldığımızda alnımı onunkine yaslıyorum. "Seninle tanışmadan önce romantik aşkın insanları deli ve zayıf yaptığını düşünürdüm. İlkinde haklıymışım. *Cazzo*, senin için deli oluyorum. Ama aşk bizi zayıf yapmaz. Tam tersi yapar. Bize neyi kesinlikle kaybedemeyeceğimizi, neyin uğruna ölmeye değer olduğunu gösterir. Senin için ölürüm Vale."

Beni tekrar öpüyor. "Bunun yerine benim için yaşamayı tercih ederim."

Bir saat sonra ofisimde oturuyordum. Vale'i konuşmamız bittikten sonra benimle ikinci bir duş almaya ikna ettiğim için saçlarım hala nemli.

Telefonu alıp Napoletano'yu aradım.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Tebriklerin sıraya girdiğini duydum."

"Nasıl-" Gözlerim odanın köşelerine sığıyor. "Şu anda beni mi izliyorsun?" "Ras beni daha önce aradı."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve burnumun kenarını

çimdikliyorum. "Doğru." Kesik bir kıkırdama duyuyorum. "Evli bir

adam olmak nasıl bir duygu?" "Mükemmel. Denemeyi düşünüyor

musun?"

"Hayır."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama görünüşe göre konuyla ilgili tüm bildiği bu, bu yüzden bir süre sonra devam ediyorum. "Tetiği çekmek üzereyim."

"Zamanlama doğru. Rütbelerde çok fazla hoşnutsuzluk var. İhtiyacınız olan desteği beklediğinizden daha çabuk bulacağınızı düşünüyorum."

"Güzel. Yine de en kötüsü için plan yapmalıyım." Kalemimi bir parmak eklemimin üzerinde döndürerek nefesimi bırakıyorum. "En çok değer verdiğim iki insanı aynı yerde tutamam. Vale kalmak için ısrar ediyor ama Mari hâlâ... iyi değil. Olanlardan sonra tam olarak iyileşmedi ve ben onu güvenli bir yerde istiyorum. İyileşebileceği bir yer."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik var ve bu sessizliğin altında hoşnutsuzluğun yattığından şüpheleniyorum. Muhtemelen yeteneklerine daha uygun bir şey yerine onu bu konuda aradığım için kızgındır.

"Bak, senin bebek bakıcısı olmadığını biliyorum. Senden bir

iyilik istiyorum." "Onu ben alırım."

Kelimeleri söyleme biçiminde duygu yok, ancak teslim neredeyse çok düz. Sanki sesini nötr tutmaya çalışıyormuş gibi.

Bir parça tedirginlik omurgama yapışıyor. Omuz silkiyorum. Napoletano'yu bırakın telefonda, yüz yüze konuşurken bile anlamak neredeyse imkânsız. Adam tam bir muamma. Yaptığı işte bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de bu. Mari'yi uzağa gönderme fikrinden nefret ediyorum ama Ras dışında ona güvenebileceğim tek kişi o.

"Ortalık sakinleşene kadar ne kadar zaman geçeceğini

bilmiyorum." "İhtiyacı olduğu sürece benimle kalabilir."

Başımı geriye atıyorum ve sıvalı tavana bakıyorum. Yapılacak doğru şey bu ama bu işi kolaylaştırmıyor. "Teşekkürler. Onu nereye götüreceksin?"

"İtalya'da bir yerde. Benim için en iyisi söylememek. Güvenli bir hat üzerinden iletişimde kalabileceksiniz." "Pekâlâ."

"Yarın sabah gelip onu alacağım."

Bu bana ona haberi vermek için çok fazla zaman vermiyor ama Vale'nin yaptığı gibi mücadele etmeyeceğini biliyorum. Homurdanabilir ama Napoletano ile gidecek ve geri dönmesi güvenli olana kadar onunla kalacak.

"Sana borçluyum,"

dedim. "Evet, borçlusun."

Telefonu kapattık ve ben nefesimi bıraktım.

Gelecekteki bir iyilik için kız kardeşimin güvenliğinin garantisi.

Omuz silkiyorum. Kağıt üzerinde, şimdiye kadar yaptığım en basit anlaşma.

Napoletano benden ne isterse istesin, Mari'yi güvende tutmak için buna değecek.

Ve artık bu iş hallolduğuna göre, ertelemek için bir neden kalmadı. Planımızı harekete geçirme zamanı.

Ras'a bir mesaj gönderiyorum ve telefonumu masanın
üzerine bırakıyorum. Bu ilk domino taşının düşme sesi.

SON

BONUS SAHNE

Damiano ve Valentina'nın düğün gecesi. Başka söze gerek var mı?
;)

E-posta ile almak için [buradan](https://BookHip.com/RPZVCNS) kaydolun:
<https://BookHip.com/RPZVCNS>

DÜŞENLER'IN BİR SONRAKİ KİTABI

BAŞTAN ÇIKARDIĞINDA: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Martina & Giorgio'nun hikayesi

Döngüler: Yasak aşk, yaş farkı, huysuz ve güneşli, bakire kahraman

SİMDİ ÖN SİPARİŞ VER

OKUYUCU GRUBUNA KATILIN

Diğer okuyucularla When She Unravels hakkında konuşun ve Gabrielle'in okuyucu grubundaki özel içeriklere erişin!

GABRIELLE'İN OKUYAN KIZLARINA KATILIN

AYRICA GABRIELLE SAND

RIVER VALLEY REBELS

TARAFINDAN

Gergin

Dizeler

Cesur Ritim

Güzel Sözler

GERGIN IPLERİ OKUYUN

Taut Strings, belalı bir kadın başrol ve dört seksi rock yıldızı ile ters-harem bir romantizm.

BLURB

Benim adım Adeline ve yirmi bir yıllık hayatımda zor bir ders aldım. Hayaller kırılgan şeylerdir, kolayca kırılırlar.

Eskiden profesyonel bir müzisyen olacağımı düşünürdüm ve bakın nasıl oldu. Julliard tarafından reddedildim. On dokuz yaşında yetim kaldım. Şimdi hayallerim küçük kız kardeşimi üniversiteye göndermeye kadar uzanıyor.

Hayal kırıklığına uğramamalıyım. River Valley'den gerçekten harika bir şey çıkmadı.

Onlar dışında hiçbir şey.

Bleeding Moonlight on yıl önce bu şehirden ayrıldığında gelecek vaat eden yerel bir gruptu. Şimdi ise muhteşem heavy metal efsaneleri. Yetenekli, başarılı, korkusuz. Benim asla olamayacağım her şey.

Grup arkadaşlarını gömmek için şehre geri döndüler ve onun yazdığı son albümü kaydedinceye kadar burada kalacaklar. Daha da önemlisi? Benden geçici olarak onun yerine geçmemi istediler.

Umutsuzca ihtiyacım olan parayı kazanmak için dört hafta.

Eski rüyalara tekrar dalmadığım sürece iyi olacağım. *Onlara* takılıp kalmadığım sürece.

KALIN RITMI OKUYUN

Bold Rhythm, cesur bir kadın kahraman ve iki rock yıldızı kahramanıyla buharlı bir ménage romantizmidir.

BLURB

Onlara asla b a ş a r a m a y a c a k l a r ı n ı söyledim. Üç yıl sonra Los Angeles'ın en gözde rock yıldızlarından ikisi oldular. Ve ben de onların yeni asistanıyım.

Patronum bana yeni bir müşteriyle anlaştığını söylediğinde, toplantıda olmasını beklediğim son kişiler geçmişimden iki hayaletti. Mason, memleketimden gelen ve kalbimi ezip geçen mavi gözlü muhteşem çocuk. Ve Kaz, onun gizem ve mürekkeple sarmalanmış karanlık ve düşünceli en iyi arkadaşı.

Üniversitede onları bir kez öpmüştüm. Evet, ikisini *de*.

Onlara Los Angeles'a taşınmak için okulu bırakarak büyük bir hata yaptıklarını söylediğim geceydi. Şimdi listeleri alt üst eden bir rock

grubu oldular ve yıldızlıklarını bir üst seviyeye taşımaya hazırlar ve bunu yapmalarına yardım etmem gerekiyor.
Bu işi kabul etmemiştim ama Los Angeles'ta başarılı olmak istiyorsam *sineye* çekmeli ve patronumu etkilemeliyim - yardım etmem gereken adamlar bana *tek bir* şans bile vermemeye kararlı olsalar bile.

Arkadaş olmamıza gerek yok.
Uzun günleri yakın mesafelerde geçirirken profesyonelliğimi korumam gerekiyor.
Söylemesi yapmaktan daha kolay.

GÜZEL KELİMELER OKU

Güzel Sözler, utangaç bir kadın kahraman ve ıslah olmuş kötü çocuk bir k a h r a m a n ile yasak, aşıklara düşman, rock yıldızı bir romantizm.

BLURB

Ivy Abbott on yedi yaşındayken, benim olmaması gereken bir öpücük çaldım.

Ama o öpücük beni şu an olduğum kişi yapan olaylar dizisini başlattı. Eski hovarda rock yıldızı. Bağımlılıktan kurtulan. Hala hayattayım. Onu son gördüğümde bu yana iki yıl geçti. Bağımlılıklarım ve şeytanlarım savaştım ve o zamanki adam değilim. Bu yüzden ondan özür dilemek için bir şansım olduğunda, bunu mahvetmemeye kararlıyım.

Ne yazık ki ismimden bahsetmek bile onu kızartıyor. Onu hayallerinin erkeğinden koparan bir yalancı olduğumu düşünüyor. Tüm günahlarımı biliyorum ve bu onlardan biri değil.

Kayıtları düzeltmenin zamanı geldi. Ve eğer bu, onun ela gözlerini ya da bir zamanlar sahiplendiğim dolgun dudaklarını her gördüğümde hissettiğim çekimi görmezden gelmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bir günahkâr olarak geçirdiğim günler sona erdi. Ya da kendime öyle söylüyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın onsuz var olamayacağı birkaç kişi var, en azından şu anki haliyle. Öncelikle kocama teşekkür etmeliyim, çünkü onunla çok şanslıydım. Bazen onun gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemem gerekiyor. Onun işime duyduğu saygı bu kariyeri -bu dayanıklılık eylemini- mümkün kılıyor. Bunun ötesinde, birçok yazım hatasını yakaladığınız ve hikaye hakkında bana mükemmel geri bildirimler verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgili dostum Skyler, arkadaşım ve çalışma eşim olduğun için teşekkür ederim. Enerjin, coşkunun ve içinde bulunduğumuz bu çılgın rollercoaster yolculuğuna olan sevgin en zor zamanlarda beni ayakta tutuyor. Bu taslak için ideal okuyucum sendin ve beta geribildirimimin Damiano'yu olduğu gibi lezzetli bir alfaya dönüştürmeme yardımcı oldu.

Heidi, bu kitabı başka bir seviyeye taşıdın. Yaptığın düzenlemeler bu hikâyenin hayal bile edemeyeceğim şekilde canlanmasını sağladı ve ortaya çıkan sonuçla gurur duyuyorum. Senin gibi usta bir editörle çalıştığım için minnettar ve alçakgönüllüyüm.

Tüm yazar arkadaşlarıma ve akıl hocalarıma çok teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz!

Ve son olarak, bu kitabı elinize alıp sonuna kadar okuduğunuz için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Umarım siz de Valentina ve Damiano'ya benim gibi aşık olmuşsunuzdur ve size Düşmüşler'in devamını sunmak için sabırsızlanıyorum.

Sevgiler,

Gabrielle

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz ya da herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, ticari kuruluşlar ya da lokasyonlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.gabriellesands.com

